

ความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติต่อโครงการแนะแนวของผู้บริหารระดับโรงเรียน
ครูแนะแนว และครูประจำวิชา กับสภาพบริการแนะแนว
ในโรงเรียนมัธยมศึกษา กรุงเทพมหานคร

ปริญญานิพนธ์

ของ

ปรีชา

สมแก้ว

ขอสมุดเกล้า

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต

บทคัดย่อ

คณะกรรมการที่ปรึกษาประจำตัวนิติได้พิจารณาปัญหาที่พบบนนี้แล้ว
เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาค้นคว้าหลักสูตร ปริญญาการ (ศึกษามหาบัณฑิต)
ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ศาสตราจารย์ ดร. วิโรจน์ ประจักษ์
รอง เลขาธิการ กรรมการ

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลงด้วยดี เพราะผู้เขียนได้รับความช่วยเหลือ
และคำแนะนำอย่างดียิ่งจาก ผู้ช่วยศาสตราจารย์วิรุณา บัวศรี และ อาจารย์
บังอร เสตนนท์ จึงขอกราบขอบพระคุณไว้เป็นอย่างสูง

ผู้เขียนขอขอบคุณอาจารย์ ดร.ทองเคื่อน พันธุมนาวัน และอาจารย์
อังกา สายยศ ที่ได้กรุณาให้คำแนะนำในการสร้างแบบสอบถามและการใช้สถิติ
ในการวิจัย นอกจากนี้ผู้เขียนขอขอบคุณครูใหญ่ อาจารย์ใหญ่ และผู้อำนวยการ
โรงเรียนมัธยมศึกษาที่ใช้เป็นกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยที่ได้กรุณาให้ความสะดวกใน
การเก็บรวบรวมข้อมูล

เพื่อนๆและน้องๆหลายคนที่ได้ให้ความช่วยเหลือเป็นอย่างดี คือ คุณ
ชนะ นิลรัตน์ คุณเอฉินต์ สุวรรณนท์ คุณโกศล ธรรมชาติ คุณสมชาติ
จิตรามวงศ์ จึงขอขอบพระคุณไว้ ณ โอกาสนี้

ขอขอบคุณ คุณVERNUS พินศิริกุล ที่ได้ให้ความช่วยเหลือในหลายๆด้าน
จนปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลงด้วยดี

ปรีชา สมแก้ว

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ	1
ภูมิหลัง	1
ความมุ่งหมายของการศึกษากันกว่า	3
ความสำคัญของการศึกษากันกว่า	4
ขอบเขตของการศึกษากันกว่า	4
คำนิยามศัพท์เฉพาะ	6
(๔) เอกสารและการวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษากันกว่า	7
— เอกสารและการวิจัยในต่างประเทศ	7
— เอกสารและการวิจัยในประเทศ	11
/สมมุติฐานในการศึกษากันกว่า	13
2 วิธีดำเนินการศึกษากันกว่า	15
การศึกษา เครื่องมือวัดทัศนคติและการสร้างแบบสอบถามใน	
การวิจัย	15
การกำหนดกลุ่มตัวอย่างในการศึกษา	20
ขั้นตอนการเก็บรวบรวมข้อมูล	22
การวิเคราะห์ข้อมูล	23
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	24
3 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	28
สถิติที่นำมาใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	28
การวิเคราะห์ข้อมูล	29

- ตอนที่ 1	การวิเคราะห์หาค่าคะแนนเฉลี่ย ($\bar{X}$) และ ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S) ในแต่ละข้อของข้อ ของข้อคำถามในโรงเรียนขนาดเล็ก ขนาดกลาง และขนาดใหญ่ แจกแจงความบริการที่จัด	29
- ตอนที่ 2	การวิเคราะห์หาค่าคะแนนเฉลี่ย ($\bar{X}$) และ ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S) ในแต่ละข้อของข้อ คำถามวัดทัศนคติ แจกแจงตามประเภทบุคลากร	44
- ตอนที่ 3	การวิเคราะห์เปรียบเทียบสภาพบริการแนะแนว กันต่างๆระหว่างโรงเรียนขนาดเล็ก ขนาด กลาง และขนาดใหญ่	51
- ตอนที่ 4	การวิเคราะห์เปรียบเทียบทัศนคติที่มีต่อโครงการ แนะแนวของผู้บริหารระดับโรงเรียน ครูแนะแนว และครูประจำวิชา	62
- ตอนที่ 5	การวิเคราะห์หาความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติกับ คุณภาพของบริการแนะแนวในโรงเรียน	64
4	สรุปผลการค้นคว้า อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	69
	ความมุ่งหมายของการศึกษาก่อนหน้า	69
	กลุ่มตัวอย่าง	69
	เครื่องมือที่ใช้รวบรวมข้อมูล	69
	การวิเคราะห์ข้อมูล	70
	ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	70
	อภิปรายผล	79
	ข้อเสนอแนะ	90
	บรรณานุกรม	93
	ภาคผนวก	

มีผู้จัดทำ

ตาราง	หน้า
1 จำนวนกลุ่มตัวอย่างที่ต้องการ แจกแจงตามประเภทบุคลากร	21
2 รายชื่อโรงเรียนที่ใช้เป็นกลุ่มตัวอย่าง แจกแจงตามขนาดโรงเรียน	22
3 แสดงจำนวนแบบสอบถามที่ใช้ได้ แจกแจงตามประเภทบุคลากร	23
4 ค่าคะแนนเฉลี่ยและความเบี่ยงเบนมาตรฐานของสภาพบริการรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับตัวเด็กเป็นรายข้อ แจกแจงตามขนาดโรงเรียน	31
5 ค่าคะแนนเฉลี่ยและความเบี่ยงเบนมาตรฐานของสภาพบริการสนทนาเป็นรายข้อ แจกแจงตามขนาดโรงเรียน	34
6 ค่าคะแนนเฉลี่ยและความเบี่ยงเบนมาตรฐานของสภาพบริการให้คำปรึกษาเป็นรายข้อ แจกแจงตามขนาดโรงเรียน	38
7 ค่าคะแนนเฉลี่ยและความเบี่ยงเบนมาตรฐานของสภาพบริการจัดวางตัวบุคคลเป็นรายข้อ แจกแจงตามขนาดโรงเรียน	41
8 ค่าคะแนนเฉลี่ยและความเบี่ยงเบนมาตรฐานของสภาพบริการติดตามผลเป็นรายข้อ แจกแจงตามขนาดโรงเรียน	43
9 ค่าคะแนนเฉลี่ยและความเบี่ยงเบนมาตรฐานของทัศนคติต่อโครงการแนะแนวเป็นรายข้อ แจกแจงตามประเภทบุคลากร	46
10 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของสภาพบริการรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับตัวเด็กระหว่างโรงเรียนขนาดเล็ก ขนาดกลาง และขนาดใหญ่	52
11 ผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของสภาพบริการรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับตัวเด็กระหว่างโรงเรียนขนาดเล็ก ขนาดกลาง และขนาดใหญ่	53
12 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของสภาพบริการสนทนาระหว่างโรงเรียนขนาดเล็ก ขนาดกลาง และขนาดใหญ่	54
13 ผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของสภาพบริการสนทนาระหว่างโรงเรียนขนาดเล็ก ขนาดกลาง และขนาดใหญ่	55

ตาราง		หน้า
14	ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของสภาพบริการให้คำปรึกษา ระหว่างโรงเรียนขนาดเล็ก ขนาดกลาง และขนาดใหญ่	56
15	ผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของสภาพบริการให้คำปรึกษา ระหว่างโรงเรียนขนาดเล็ก ขนาดกลาง และขนาดใหญ่	57
16	ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของสภาพบริการจัดวางตัวบุคคล ระหว่างโรงเรียนขนาดเล็ก ขนาดกลาง และขนาดใหญ่	58
17	ผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของสภาพบริการจัดวางตัวบุคคล ระหว่างโรงเรียนขนาดเล็ก ขนาดกลาง และขนาดใหญ่	59
18	ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของสภาพบริการติดตามผลระหว่าง โรงเรียนขนาดเล็ก ขนาดกลาง และขนาดใหญ่	60
19	ผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของสภาพบริการติดตามผลระหว่าง โรงเรียนขนาดเล็ก ขนาดกลาง และขนาดใหญ่	61
20	ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของทัศนคติต่อโครงการแนะแนว ระหว่างผู้บริหารระดับโรงเรียน ครูแนะแนว และครูประจำวิชา	62
21	ผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของทัศนคติต่อโครงการแนะแนว ระหว่างผู้บริหารระดับโรงเรียน ครูแนะแนว และครูประจำวิชา	63
22	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของทัศนคติต่อโครงการแนะแนวของ ผู้บริหารระดับโรงเรียนกับคุณภาพบริการแนะแนว	64
23	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของทัศนคติต่อโครงการแนะแนวของครู แนะแนวกับคุณภาพบริการแนะแนว	66
24	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของทัศนคติต่อโครงการแนะแนวของครู ประจำวิชากับคุณภาพบริการแนะแนว	67

บทที่ 1

บทนำ

บทนำ

จากการประ เหมินปัญหาส่วนร มที่เกิดขึ้นจากการ คำนึงงานตามแผนพัฒนาการศึกษา ในช่วงของแผนพัฒนา เศรษฐกิจและสังคมฉบับที่ 2 (สภาการศึกษาแห่งชาติ, สำนักงาน, 2515 : 15) พบว่า ปัญหาสำคัญมี 3 ประการ คือ ปัญหาความสูญเปล่าอันเนื่องมาจาก นักเรียนออกกลางคัน ข้ำชั้นหรือสอบไล่ตก ปัญหาการที่นักเรียนซึ่งสำเร็จจากชั้นประโยค ประถมศึกษาและมีสมมทึกษาจากความรู้และทักษะในการ ประกอบอาชีพ และปัญหาความ ค่องการของสังคมในค่านการศึกษาทุกระดั บ การแก้ปัญหาดังกล่าวนี้ นอกจากรัฐจะใช้วิธี แก้ไขและปรับปรุง โครงสร้างใหญ่ทางการศึกษาแล้ว การส่งเสริมโครงสร้างทางการ ศึกษาย่อยอื่นๆ เป็นค่นว่า โครง การแนะแนวในโรงเรียน น่าจะมีส่วนช่วยในการแก้ปัญห ใด เพราะโครง การแนะแนว เป็นค่นย่นร มของแผนการศึกษาทั้งหมด (Miller, 1965 : 9) กระทรวงศึกษาธิการ ถึกระหนักถึงควมสำคัญของโครง การแนะแนว จึงได้จัด "โครง การหน่วยบริการและประ สานงานแนะแนวกลาง" ไว้ในแผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติ ฉบับที่ 3 โดยเน้นถึงควมสำคัญของการแนะแนวว่า เป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิงในการพัฒนา การศึกษาของประเทศ เพราะจุดสำคัญของการแนะแนวโดยยอถึคือ การพัฒนากำลังคน ในระบบการศึกษาทั้งในปัจจุบันและอนาคต อันเป็นการช่วยขจัดความสูญเปล่าทางการศึกษา ใถ้อย่างคึเยี่ยม (ศึกษาธิการ, กระทรวง, 2515 : 168)

ความก้าวหน้าในก่น เศรษฐกิจและเทคโนโลยีในศตวรรษที่ 20 นี้ ทำให้เกิดงาน อาชีพขึ้นมากมาย เด็กวัยรุ่นจะมีปัญหาในการ เลือกออาชีพและการปรับตัวให้เข้ากับงานใหม่ และไม่รู้จักใช้ศักยภาพของคนให้ถึที่สุดในการทำงาน (Reober, 1969 : 28) นอกจากนี้ นักเรียนส่วนมากยังมีประ สบการถึน้อย ดังนั้นจึงการไถ่รับการช่วยเหลือให้ถึถึเรียนรู้ถึง สิ่งต่างๆที่จะมา เกี่ยวข้องกับชีวิตของเขาอย่างกว้างขวาง ตลอดจนการรู้จักวางแผนชีวิต ให้เข้ากับ การเปลี่ยนแปลงทาง เศรษฐกิจและสังคมในปัจจุบัน (Miller, 1965 : 5)

ลloyd-โจนส์ (Lloyd-Jones, 1968 : 13 - 14) ได้แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับหน้าที่ของโรงเรียนไว้ว่า โรงเรียนเหมือนกับนกเขาหนึ่งซึ่งประกอบด้วยสมาชิกที่เพิ่มขึ้นทุกวันตลอดปี สิ่งที่มีสมาชิกต้องการคือ การมีชีวิตอยู่ในกลุ่มให้ได้นานเท่าที่นาน ประสพการณ์ที่เขาได้รับจากการพบปะสังสรรค์ (Interaction) ระหว่างสมาชิกด้วยกันนั้นไปเพียงพอเพื่อยอมต่อการ "ครู" ในการแนะนำ ถ่ายทอดและรักษาไว้ซึ่งวัฒนธรรมที่จำเป็นต่อการดำรงชีวิต ช่วยวางแผนชีวิตให้กับผู้มาใหม่ ตลอดจนให้ความช่วยเหลือแก่สมาชิกแต่ละคนเมื่อเขาประสบวิกฤตของชีวิต และที่สำคัญที่สุดคือ การแนะนำให้สมาชิกรู้จักช่วยเหลือซึ่งกันและกัน "ครู" ตามแนวความคิดของลloyd-โจนส์หมายถึงครูแนะแนวนั่นเอง จึงกล่าวได้ว่าในโรงเรียนมัธยมศึกษานั้น สิ่งที่เขาควรมีได้ก็คือการแนะแนว แอ็ทซ และ อัมพา ไซติกเสถียร (แอ็ทซ และ อัมพา ไซติกเสถียร, 2509 : 11) ก็ได้กล่าวว่า ความสำเร็จของการศึกษาในระดับมัธยมศึกษาขึ้นอยู่กับคุณภาพของโครงการให้คำปรึกษาทางอาชีพและการแนะแนว

เมื่อเราเห็นความจำเป็นของบริการแนะแนวดังกล่าวแล้ว หน่วยงานต่างๆที่เกี่ยวข้องควรจะช่วยกันส่งเสริมและสนับสนุนให้การแนะแนวในโรงเรียนต่างๆได้ดำเนินไปอย่างมีประสิทธิภาพ และขบวนการแรกในการปรับปรุงโครงการแนะแนวคือ บุคลากรที่เกี่ยวข้องจะต้องศึกษาอุดมการณ์ของโครงการและสำรวจให้รู้ถึงสภาพปัจจุบันของโครงการเสียก่อน จึงจะดำเนินการปรับปรุงในขั้นต่อไป (Hatch and Steffle, 1965 : 321)

อนึ่ง ทักษะที่ดีต่อโครงการแนะแนวของบุคลากรฝ่ายต่างๆในโรงเรียนก็เป็นสิ่งสำคัญในการปรับปรุงโครงการแนะแนว เพราะว่า ก่อนที่บุคคลจะจัดทำกิจกรรมต่างๆที่เกี่ยวข้องกับบริการแนะแนว เขาจะต้องตระหนักถึงความสำคัญของบริการนี้เสียก่อน เมื่อเขาเกิดความรู้สึกเห็นด้วยกับโครงการแนะแนว เขาก็จะให้ความร่วมมือในการดำเนินการไปขึ้นต่อไป

จากการศึกษาความเกี่ยวข้องระหว่างทัศนคติกับคุณภาพของบริการแนะแนวในโรงเรียนระดับมัธยมศึกษาในต่างประเทศ ได้พบว่า ถ้าครูใหญ่มีทัศนคติที่ดีต่อโครงการแนะแนวแล้ว จะทำให้โครงการแนะแนวในโรงเรียนนั้นคงขึ้น (Rottschaffer, 1972)

แอลกร์และมาควีต (1957) ก็ได้ศึกษาเรื่องนี้และได้ยืนยันว่า งานแนะแนวจะดำเนินไป
ได้ดี ถ้าครูใหญ่มีทัศนคติที่ดีต่อโครงการ นอกจากนี้ อาศัยทฤษฎีโครงสร้างของทัศนคติที่ว่า
ทัศนคติเป็นแนวโน้มหรือขั้นตอนพร้อมของพฤติกรรม (เจลิเยว บุรีภักดิ์, 2517 : 223)
นั้นแสดงว่า ถ้าเจ้าหน้าที่ทุกฝ่ายในโรงเรียนมีทัศนคติที่ดีต่อโครงการนี้ เขาก็พร้อมที่จะ
ลงมือปฏิบัติงานแนะแนวในโรงเรียน และจะทำให้สภาพของบริการแนะแนวในโรงเรียน
ดีขึ้น

อย่างไรก็ตาม การแนะแนวในระดับมัธยมศึกษาในประเทศไทย ซึ่งริเริ่มกันมา
ตั้งแต่ พ.ศ. 2497 จนกระทั่งบัดนี้ ก็ยังมีคุณภาพไม่ดีเท่าที่ควร เนื่องจากยังมีปัญหาและ
อุปสรรคต่างๆมากมายเกี่ยวกับการดำเนินงาน สำหรับการศึกษารั้วนี้ ผู้วิจัยมีความสนใจ
ที่จะศึกษาว่า ทัศนคติของบุคลากรในโรงเรียนมีส่วนส่งเสริมให้คุณภาพของบริการแนะแนว
ในโรงเรียนดีขึ้นหรือไม่

ด้วยเหตุผลดังกล่าวนี้ ผู้วิจัยจึงต้องการศึกษาสภาพของบริการแนะแนวใน
โรงเรียนรัฐบาล ระดับมัธยมศึกษา ในกรุงเทพมหานคร กับทัศนคติต่อโครงการ
แนะแนวของผู้บริหารระดับโรงเรียน ครูแนะแนว และครูประจำวิชา แล้วนำข้อมูลที่ได้
มาวิเคราะห์หาความสัมพันธ์กัน เพื่อจะได้นำผลของการศึกษาเสนอต่อบุคคลและหน่วยงาน
ที่เกี่ยวข้องกับการแนะแนว ได้นำมาใช้เป็นแนวทางปรับปรุงโครงการแนะแนวในโรงเรียน
มัธยมศึกษาต่อไป

ความมุ่งหมายของการศึกษานี้ว่า

1. เพื่อศึกษาสภาพของบริการแนะแนวในโรงเรียนรัฐบาล ระดับมัธยมศึกษา
ในกรุงเทพมหานคร
2. เพื่อศึกษาทัศนคติของผู้บริหารระดับโรงเรียน ครูแนะแนว และครูประจำวิชา
ที่มีต่อโครงการแนะแนวในโรงเรียน
3. เพื่อศึกษาเปรียบเทียบสภาพของบริการแนะแนวในโรงเรียนรัฐบาล ระดับ
มัธยมศึกษา ตามขนาดของโรงเรียน

4. เพื่อศึกษา เปรียบเทียบทัศนคติต่อโครงการแนะแนวของผู้บริหารระดับโรงเรียน ครูแนะแนว และครูประจำวิชา

5. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติของผู้บริหารระดับโรงเรียน ครูแนะแนว และครูประจำวิชาที่มีต่อโครงการแนะแนวกับคุณภาพของบริการแนะแนวในโรงเรียน

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

1. ข้อมูลเกี่ยวกับสภาพของบริการแนะแนวของโรงเรียนต่างๆจะเป็นประโยชน์ในการสร้างแนวทางให้ความช่วยเหลือและปรับปรุงโครงการแนะแนวในโรงเรียนระดับมัธยมศึกษาของรัฐบาล

2. ข้อมูลเกี่ยวกับทัศนคติต่อโครงการแนะแนวในโรงเรียนของผู้บริหารระดับโรงเรียน ครูแนะแนว และครูประจำวิชา จะเป็นข้อเสนอแนะแก่โรงเรียนต่างๆได้ปรับปรุงการดำเนินงานแนะแนวในโรงเรียน

3. ผลจากการวิเคราะห์หาความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติกับสภาพของบริการแนะแนว จะเป็นเครื่องมือให้บุคลากรฝ่ายต่างๆได้ทราบว่า ทัศนคติมีความสำคัญต่อการวัดบริการแนะแนวหรือไม่

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

1. กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา เป็นผู้บริหารระดับโรงเรียน ครูแนะแนว และครูประจำวิชา ของโรงเรียนรัฐบาล ระดับมัธยมศึกษา 24 แห่ง ในกรุงเทพมหานคร จำนวน 400 คน

2. ตัวแปรที่จะศึกษา

การศึกษาแบ่งเป็น 5 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 การศึกษาสภาพของบริการแนะแนวในโรงเรียนมัธยมศึกษา
ขนาดเล็ก ขนาดกลาง และขนาดใหญ่ มีตัวแปร 5 ตัว คือ

- บริการรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับตัวเด็ก
- บริการสนเทศ
- บริการให้คำปรึกษา
- บริการวัดวางตัวบุคคล
- บริการติดตามผล

ตอนที่ 2 การศึกษาทัศนคติต่อโครงการแนะแนวของผู้บริหารระดับโรงเรียน
ครูแนะแนว และครูประจำวิชา มีตัวแปร 1 ตัว คือ

- ทัศนคติต่อโครงการแนะแนว

ตอนที่ 3 การศึกษาเปรียบเทียบสภาพของบริการแนะแนวในโรงเรียน
มีตัวแปร 4 ตัว คือ

ก. ตัวแปรอิสระ (Independent Variable) ไก่แก่

- โรงเรียนขนาดเล็ก
- โรงเรียนขนาดกลาง
- โรงเรียนขนาดใหญ่

ข. ตัวแปรตาม (Dependent Variable) ไก่แก่

- สภาพบริการแนะแนวในโรงเรียน

ตอนที่ 4 การศึกษาเปรียบเทียบทัศนคติต่อโครงการแนะแนว มีตัวแปร
4 ตัว คือ

ก. ตัวแปรอิสระ (Independent Variable) ไก่แก่

- ผู้บริหารระดับโรงเรียน
- ครูแนะแนว
- ครูประจำวิชา

ข. ตัวแปรตาม (Dependent Variable) ได้แก่

– ทักษะการคิดวิเคราะห์

ตอนที่ 5 การศึกษากวามสัมพันธ์ มีตัวแปร 6 ตัว คือ

ก. ตัวแปรอิสระ (Independent Variable) ได้แก่

– ทักษะการคิดวิเคราะห์

ข. ตัวแปรตาม (Dependent Variable) ได้แก่

– บริการรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับตัวเด็ก

– บริการสนเทศ

– บริการให้คำปรึกษา

– บริการจัดวางตัวบุคคล

– บริการติดตามผล

คำนิยามศัพท์เฉพาะ

1. ทักษะการคิด หมายถึง ทักษะที่ ความรู้ ความเข้าใจ ความคิดเห็นของผู้บริหารระดับโรงเรียน ครูแนะแนว และครูประจำวิชา ในโรงเรียนรัฐบาล ระดับมัธยมศึกษา ในกรุงเทพมหานคร ที่มีต่อโครงการแนะแนวในโรงเรียน

2. ผู้บริหารระดับโรงเรียน หมายถึง ครูใหญ่ อาจารย์ใหญ่ หรือผู้อำนวยการโรงเรียนระดับพิเศษของโรงเรียนรัฐบาล ระดับมัธยมศึกษา ในกรุงเทพมหานคร ที่ใช้เป็นกลุ่มตัวอย่าง

3. ครูแนะแนว หมายถึง ครูที่ทำงานเกี่ยวกับการจัดบริการแนะแนวในโรงเรียนของรัฐบาล ระดับมัธยมศึกษา ในกรุงเทพมหานครที่ใช้เป็นกลุ่มตัวอย่าง

4. ครูประจำวิชา หมายถึง ผู้ที่สอนวิชาหมวดวิทยาศาสตร์ คณิตศาสตร์ ภาษาอังกฤษ ภาษาไทย สังคมศึกษา สุขศึกษา ภูมิศาสตร์ และพลศึกษา หมวดใดหมวดหนึ่ง หรือหลายหมวดก็ได้ ในโรงเรียนรัฐบาล ระดับมัธยมศึกษา ในกรุงเทพมหานคร ที่ใช้เป็นกลุ่มตัวอย่าง

5. บริการแนะแนว หมายถึง บริการที่โรงเรียนจัดขึ้นให้แก่นักเรียน ในด้าน บริการรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับตัวเด็ก บริการสนเทศ บริการให้คำปรึกษา บริการจัดวางตัวบุคคล และบริการติดตามผล

6. โรงเรียนมัธยมศึกษาขนาดเล็ก หมายถึง โรงเรียนรัฐบาล ระดับมัธยมศึกษา ในกรุงเทพมหานคร ที่มีนักเรียนต่ำกว่า 1,500 คน

7. โรงเรียนมัธยมศึกษาขนาดกลาง หมายถึง โรงเรียนรัฐบาล ระดับมัธยมศึกษา ในกรุงเทพมหานคร ที่มีนักเรียนระหว่าง 1,500 - 2,000 คน

8. โรงเรียนมัธยมศึกษาขนาดใหญ่ หมายถึง โรงเรียนรัฐบาล ระดับมัธยมศึกษา ในกรุงเทพมหานคร ที่มีนักเรียนตั้งแต่ 2,000 คนขึ้นไป

เอกสารและการวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาค้นคว้า

เอกสารและการวิจัยในต่างประเทศ

✓ อัลเลน (Allen, 1954 : 15 - 21) ได้วิเคราะห์การจัดโครงการแนะแนวในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนกลางของรัฐอินเดียน่า 31 โรงเรียน เมื่อ ค.ศ. 1954 เพื่อตรวจสอบสภาพของการจัดบริการ การบริหารงาน ปัญหาต่างๆ วิธีประเมินผลการแนะแนว ตลอดจนเพื่อหาทางปรับปรุงโครงการแนะแนวในโรงเรียนเหล่านั้นให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น ผลการวิเคราะห์พอสรุปได้ว่า บริการแนะแนวเป็นบริการที่สำคัญยิ่งของโรงเรียน จะต้องขยายเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ บุคลากรที่ทำงานเกี่ยวกับการแนะแนวมีความสำคัญมาก ต้องจัดให้เหมาะสม โรงเรียนส่วนมากจัดบริการแนะแนวในด้านการประเมินนิเทศ การตรวจสอบสุขภาพ การฝึกบรรยายทางสังคม การแนะแนวการศึกษาและอาชีพ การแนะแนวหมู่บ้านอาชีพ เพศศึกษา และสุขภาพจิตยังมีน้อย และพบว่า ปัญหาที่สำคัญที่สุดของการแนะแนวคือ ผู้แนะแนวไม่มีเวลาพอที่จะให้คำปรึกษาแก่นักเรียน และนักเรียนไม่ค่อยไปใช้บริการแนะแนวของโรงเรียน

✓ แมกกลาสสัน (McGlasson, 1954 : 113 - 119) ได้ศึกษาการจัดบริการแนะแนวในรัฐเนียร์ไฮสกูล 24 แห่ง ในมลรัฐอินเดียน่า โดยการสัมภาษณ์นักเรียนและคุณครูที่เกี่ยวข้องกับการแนะแนว สรุปได้ว่า โรงเรียนแต่ละโรงเรียนเห็นว่า การแนะแนว

เป็นงานสำคัญยิ่งในโครงการหนึ่งของโรงเรียน และก็ได้ขยายบริการแนะแนวต่างๆเพิ่มมากขึ้น โรงเรียนส่วนมากจัดการแนะแนวเข้าเป็นส่วนหนึ่งของการบริหาร แต่ละโรงเรียนมีการจัดแนะแนวใหญ่ เช่น การประชุมนิเทศนักเรียนที่เข้าใหม่และนักเรียนที่กำลังจบ การแนะแนวทางด้านสุขภาพ หน้าที่พลเมือง และทางด้านการศึกษา และพบว่า ปัญหาของผู้แนะแนวก็คือไม่มีเวลาทำงานอย่างเต็มที่ ครูส่วนใหญ่ขาดความเข้าใจในโครงการแนะแนว ผู้วิจัยได้เสนอแนะว่า ควรสร้างความเข้าใจร่วมกันระหว่างบุคลากรที่เกี่ยวข้อง และควรจะมีการอบรมครูประจำการให้เข้าใจงานแนะแนว ให้รู้จักประเมินผลงานแนะแนว

แอกรีและมาควิส (Acree and Marguis, 1957 : 279-281) ได้ศึกษาทัศนคติและการดำเนินงานเกี่ยวกับบริการแนะแนวของครูใหญ่ในโรงเรียนระดับมัธยมศึกษาประจำรัฐเทนเนสซี พบว่า

1. ปัญหาและอุปสรรคที่ทำให้การดำเนินงานเกี่ยวกับการบริการแนะแนวไม่สำเร็จ เพราะโรงเรียนไม่มีผู้แนะแนวเต็มเวลา (Full-time counselor) นอกจากนี้งบประมาณสำหรับโครงการแนะแนวที่โรงเรียนได้รับก็ยังน้อยมาก
 2. ครูใหญ่มีความเห็นว่าบริการแนะแนวในโรงเรียนมัธยมศึกษามีคุณค่ามาก เพราะฉะนั้นโรงเรียนแต่ละโรงเรียนควรมีผู้แนะแนวเต็มเวลาที่ได้รับการฝึกอบรมถึงขั้นปริญญาตรีคนหนึ่งคน
 3. บริการที่ครูใหญ่อยากให้โครงการแนะแนวทำ คือ การให้คำแนะนำเหลือนักเรียนตามความต้องการของแต่ละคน การปรับปรุงรายวิชาของโรงเรียน และการฝึกอบรมครูประจำการ
 4. งานแนะแนวจะดำเนินไปได้ก็ ถ้าครูใหญ่มีทัศนคติที่ดีต่อโครงการแนะแนว
- โรบินเฟลด์ (Robinfeld, 1960 : 1104-...) ได้ประเมินผลการจัดบริการแนะแนวของโรงเรียนมัธยมศึกษาในรัฐนิวเจอร์ซีย์ พบว่า นักเรียนส่วนมากเห็นว่าการประชุมนิเทศเป็นสิ่งที่ให้ประโยชน์ การให้คำปรึกษาเป็นบริการที่ดี และจากแบบสอบถามประเภทมาตราส่วนประมาณค่า พบว่า นักเรียนส่วนมากเห็นด้วยอย่างยิ่งในการประชุมปรึกษาหารือ และมีความเห็นชอบด้วยปานกลางเกี่ยวกับการบริการแนะแนวทั่วไป เช่น การเลือกวิชาเรียน

การขอความช่วยเหลือจากครูที่ปรึกษา การจัดบริการวางตัวบุคคล และการขอความช่วยเหลือจากครูประจำวิชา การจัดวันอาชีพ การจัดกิจกรรมโฮมรูม การประณมิตhek โครงการทดสอบวิชาชีพที่วัดให้เรียน เป็นกัน

กิบสัน (Gibson, 1965 : 416 - 421) ได้สำรวจความคิดเห็นของครูจำนวน 208 คน ในโรงเรียนระดับมัธยมศึกษาของรัฐโอไฮโอ มิชิแกน เวสต์เวอร์จิเนีย และอินเดียนา ที่มีต่อโครงการแนะแนวของโรงเรียน ผลของการศึกษารูปได้ดังนี้

1. ครูส่วนใหญ่เห็นว่า โครงการแนะแนวในโรงเรียนมีส่วนช่วยโดยตรงก่อโปรแกรมการเรียนการสอนในโรงเรียน แผนกแนะแนวควรเป็นศูนย์กลางโครงสร้างของบริการต่างๆที่จัดทำให้ครูในโรงเรียนและชุมชนนอกโรงเรียนได้รับรู้ นอกจากนี้โครงการอบรมครูประจำการ เป็นโครงการที่สำคัญมากในการดำเนินงานการแนะแนว

2. ครูส่วนใหญ่มีความเห็นว่า ระเบียบสะสมเป็นเครื่องมือสำคัญในการศึกษาเด็กเป็นรายบุคคล ส่วนเครื่องมือทดสอบต่างๆมีความสำคัญรองลงมา

3. ครูส่วนใหญ่เห็นว่า บริการให้คำปรึกษา เป็นหัวใจของโครงการแนะแนวในโรงเรียน และการสัมภาษณ์เพื่อให้คำปรึกษา เป็นเอกลักษณ์ (Unique) ของผู้แนะแนวโดยเฉพาะ นอกจากนี้ครูส่วนมากยังเห็นด้วยกับการที่ผู้แนะแนวเข้ามาร่วมพิจารณาปัญหาทางวินัยของนักเรียน

4. ครูส่วนใหญ่เห็นว่า การให้ข้อเสนอแนะทางการศึกษาและอาชีพแก่นักเรียนเป็นบริการที่สำคัญในโครงการแนะแนวของโรงเรียน การจัด "วันอาชีพ" หรือ "วันวิทยาลัย" เป็นกิจกรรมที่ครูทุกคนควรให้การสนับสนุน ครูส่วนมากเชื่อว่าแผนกแนะแนวควรช่วยเหลือนักเรียนให้มีความมั่นใจในโอกาสที่จะหางานทำและได้การศึกษาต่อในระดับสูงขึ้นไป

แกรนจ์ (Grande, 1968 : 889 - 892) ได้ศึกษาทัศนคติที่มีต่อโครงการแนะแนวของผู้แนะแนว 29 คน และของนักเรียนมัธยมศึกษาที่อยู่ในสถานกักกันจำนวน 30 คน พบว่า ผู้แนะแนวมีความเห็นว่า โครงการแนะแนวเป็นองค์ประกอบสำคัญของกระบวนการเรียนการสอน ถ้าโรงเรียนเลิกโครงการนี้แล้ว จะทำให้เกิดปัญหาบางอย่างขึ้นแน่นอน นอกจากนี้ผู้แนะแนวยังมีความเห็นว่า บริการแนะแนวในโรงเรียนควร

จะขยายออกไปให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น ส่วนนักเรียนในสถานกักกันนั้นมีความเห็นต่างกับยูเนสโกในข้อที่ว่า ครูแนะแนวให้การแนะแนวโดยไม่คิดไปว่าครูประจำชั้น และการแนะแนวทำให้นักเรียนเกิดความยุ่งยากใจในการตัดสินใจด้วยตัวของเขาเอง นอกจากนี้นักเรียนยังมีความเห็นว่า โครงการแนะแนวยังไม่มีความจำเป็นนัก แต่โรงเรียนต้องจัดกิจกรรมบางอย่างให้กับนักเรียน สำหรับค่าความสำคัญโดยเฉลี่ยเมื่อกำหนดจากทุกข้อความแล้ว พบว่าทั้งยูเนสโกและนักเรียนต่างก็มีทัศนคติต่อโครงการแนะแนวในเชิงนิมิต (Positive) และไม่แตกต่างกัน

รอตส์เชฟเฟอร์ (Rottschaefer, 1972 : 1448-...) ได้ศึกษาสภาพและขอบข่ายของบริการแนะแนวในโรงเรียนระดับมัธยมศึกษาของสมาคมคริสเตียนแห่งชาติ จำนวน 20 โรงเรียน การวิจัยแบ่งเป็น 2 ตอน ตอนแรกเป็นการวิจัยเชิงสำรวจ โดยใช้แบบสอบถามถามครูใหญ่ 20 คน ครู 107 คน และยูเนสโก 25 คน ตอนที่สองเป็นการศึกษาทัศนคติของบุคลากรดังกล่าวที่มีต่อโครงการแนะแนวในโรงเรียน ผลจากการศึกษา พบว่า

1. ครูใหญ่ทุกคนเห็นควาจำเป็นของบริการแนะแนว และพยายามที่จะสนับสนุนให้โครงการนี้สมบูรณ์ขึ้น
2. มีโรงเรียนในกลุ่มตัวอย่างเพียง 25 เปอร์เซ็นต์เท่านั้นที่มียูเนสโกเต็มเวลา
3. ครูส่วนใหญ่ไม่ได้เตรียมตัวทางวิชาการมาเพื่อรับผิดชอบในการให้บริการแนะแนว
4. ทัศนคติของครูใหญ่ ครูแนะแนว และครูที่มีต่อโครงการแนะแนวในโรงเรียนไม่มีความแตกต่างกัน
5. ความมั่นคงของโครงการแนะแนว ขึ้นอยู่กับการที่ครูใหญ่มีทัศนคติเชิงนิมิตต่อโครงการแนะแนว การจัดบริการให้คำปรึกษาอย่างมีประสิทธิภาพ การรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับนักเรียนอย่างมีระบบ และการให้ข่าวสารทางการศึกษาและอาชีพอย่างกว้างขวาง ส่วนสาเหตุที่ทำให้โครงการแนะแนวในโรงเรียนไม่ประสบผลสำเร็จตามที่คาดหวังเป็นเพราะการขาดบุคลากรที่จะมาดำเนินงาน กล่าวคือโรงเรียนมียูเนสโกเต็มเวลาน้อย การไม่มี

การฝึกอบรมครูประจำการ และการขาดการติดตามผลนักเรียนที่เรียนสำเร็จหรือออก
กลางคัน

เดอกิน (Durgin, 1974 : 2674 - 75-4) ได้สำรวจสภาพของการจัดโครงการ
การแนะแนวทางอาชีพของโรงเรียนมัธยมศึกษาประเภทต่างๆในรัฐโอไฮโอ โดย
ศึกษาจากผู้นแนะแนวจำนวน 1,567 คน ผู้วิจัยได้รับแบบสอบถามคืนทั้งหมด 884 ฉบับ
ผลของการวิจัย พบว่า

1. ผู้นแนะแนวใช้เวลาสำหรับให้คำปรึกษามากที่สุด ผู้ที่มาขอรับคำปรึกษา เป็น
รายบุคคลส่วนมากมีปัญหาทางอารมณ์และปัญหส่วนตัว
2. นักเรียนมาขอรับบริการแนะแนวทางการศึกษามากที่สุด รองลงมาคือการ
การอาชีพและการปรับตัว
3. ผู้นแนะแนวเห็นว่า การแนะแนวก่อนอาชีพมีความสำคัญมาก แต่บริการที่
โครงการแนะแนวจัดให้นักเรียนยังไม่เพียงพอ

เอกสารและการวิจัยในประเทศ

สมใจ พรหมศิริ (สมใจ พรหมศิริ, 2511 : 62 - 65) ได้ศึกษาทัศนคติของ
ครูอาจารย์ในโรงเรียนมัธยมแบบประสมสี่แห่งที่มีต่อการแนะแนวของโรงเรียน ผล
ของการวิจัยพอสรุปได้ดังนี้

1. ครูอาจารย์ส่วนมากมีความเข้าใจและสนใจในโครงการแนะแนวของ
โรงเรียนที่พอสมควร ผู้ที่ยังไม่สนใจมีอยู่เป็นส่วนน้อย
2. ครูอาจารย์ส่วนมากในโรงเรียนมัธยมแบบประสมทั้งสี่แห่งมีทัศนคติต่อการ
บริหารงานแนะแนวไปในทางที่ดี ครูอาจารย์ในโรงเรียนมัธยมแบบประสมในส่วนภูมิภาค
มีทัศนคติที่ดีต่อการบริหารงานแนะแนวสูงกว่าครูอาจารย์ของโรงเรียนในส่วนกลาง
3. แผนกแนะแนวของโรงเรียนมัธยมแบบประสมทั้งสี่แห่งจัดบริการต่างๆพอ
เหมาะสมพอควรกับควาจำเป็น และมีแนวโน้มจะเพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ
4. ครูอาจารย์มีความึกเห็นว่าการดำเนินการของแผนกแนะแนวยังไม่แพร่
หลายเท่าที่ควร และยังไม่อำนวยความสะดวกและประโยชน์แก่นักเรียนมากนัก

สาวิวรรณ เลหาศิริรานนท์ (สาวิวรรณ เลหาศิริรานนท์, 2511) ได้ศึกษา
ทัศนคติของนิสิตวิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร ปีการศึกษา 2510 ที่มีต่อบริการแนะแนว
ของวิทยาลัย โดยวิธีแบบสอบถามที่เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า ใช้กลุ่มตัวอย่างจำนวน
837 คน จากการศึกษาปรากฏว่า นิสิตรู้สึกว่าการแนะแนวของวิทยาลัยวัดไถ่คือพอประ
มาณ นิสิตหญิงปีที่ 3 - 4 เห็นว่าบริการแนะแนวของวิทยาลัยวัดไถ่ไม่เพียงพอในก้น
ต่างๆ เช่น สถานที่ทำการแนะแนวไม่เหมาะสม คับแค้น เจ้าหน้าที่ทำการแนะแนวมีน้อย
เกินไป การดำเนินงานของฝ่ายแนะแนวล่าช้า และรู้สึกว่าการให้เงินทุนช่วยนิสิตที่เรียน
ดีแต่ยากจนยังให้อย่างไม่ยุติธรรม และพบว่า ทางคณบดีบริการให้คำปรึกษานิสิตไม่กล้าขอ
รับคำปรึกษาทางวิชาการ

วิรัช กุมุทมาศ (วิรัช กุมุทมาศ, 2513 : 71) ได้วิจัยเกี่ยวกับการจัดบริการ
แนะแนว กิจกรรมเสริมหลักสูตรและสวัสดิการในโรงเรียนและวิทยาลัยทางโครงการ เงินกู้
เพื่อพัฒนาอาชีพศึกษา พ.ศ. 2508 จากการศึกษา พบว่า บุคลากรแนะแนวที่มีวุฒิและ
ประสบการณ์ยังมีน้อย โรงเรียนและวิทยาลัยส่วนใหญ่จัดการประณานิเทศแก่นักเรียน แต่
ยังขาดหนังสือคู่มือที่จะแจก โรงเรียนร้อยละ 80 มีการปัจฉิมนิเทศ และแนะนำวิธีสมัคร
งาน บริการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคลยังไม่ได้จัด โดยเฉพาะบริการให้ความช่วยเหลือ
ด้านการเงินและการจัดหางานพิเศษให้นักเรียนทำ บริการรวบรวมข้อมูลในระดับชั้นสะสม
ยังมีน้อยและไม่กว้างขวางพอ กิจกรรมที่จัดมักจัดเป็นหน่วยใหญ่รวมๆกันไป ไม่ได้แยกเป็น
ชุมนุม กิจกรรมส่วนใหญ่ที่จัด ได้แก่ คณะกรรมการนักเรียน การกีฬา บันเทิง สมาคม ฯลฯ
บางแห่งมีชุมนุมวิชาการ ชุมนุมวรรณศิลป์ นักเรียนส่วนใหญ่ให้ความร่วมมือในกิจกรรมเป็น
อย่างดี ส่วนเรื่องสวัสดิการที่โรงเรียนจัด ได้แก่ การจัดค่านอาหาร การพยาบาล หอพัก
นักเรียน แต่ก็ยังไม่ทั่วถึงในทุกสถานศึกษา

สากร เข้มทอง (สากร เข้มทอง, 2517 : 64 - 68) ได้ศึกษาสภาพการให้
บริการ นิสิตของวิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร พระนคร และพลศึกษา พบว่า บริการ
แนะแนวของทุกวิทยาลัยวัดไถ่อยู่ในเกณฑ์น้อย โดยวิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร วัดไถ่คือ
กว่าพลศึกษาและพระนคร และคุณภาพของการจัดบริการแนะแนวในวิทยาลัยทั้งสามแห่งมี
ความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ทศพร ประเสริฐสุข (ทศพร ประเสริฐสุข, 2517 : 86 – 87) ได้ศึกษาสภาพการให้บริการนิสิตของวิทยาลัยวิชาการศึกษาปทุมวัน บางแสน และสงขลา พบว่า บริการแนะแนวของวิทยาลัยวิชาการศึกษาบางแสนจัดได้ดีกว่าของปทุมวันและสงขลา เมื่อเปรียบเทียบคุณภาพการ จัดบริการแนะแนวในวิทยาลัยทั้งสามแห่ง พบว่า คุณภาพของการ จัดบริการแนะแนวในวิทยาลัยวิชาการศึกษาปทุมวันและสงขลาจัดได้ไม่แตกต่างกัน ส่วน คุณภาพของการ จัดบริการแนะแนวในวิทยาลัยวิชาการศึกษาบางแสนแตกต่างกับวิทยาลัยอีก สองแห่งอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ศรัทธา คำวิสุข (ศรัทธา คำวิสุข, 2517 : 81) ได้ศึกษาสภาพการให้บริการ นิสิตของวิทยาลัยวิชาการศึกษามหาสารคามและพิษณุโลก พบว่า วิทยาลัยวิชาการศึกษา มหาสารคามและพิษณุโลกแจก เอกสาร คู่มือของวิทยาลัย ได้ นิสิต เข้าใจ ใ้หม้อยู่ในเกณฑ์ดี วิทยาลัยวิชาการศึกษามหาสารคาม จัดบริการ ตักเตือนผลและ บริการ ช่วยเหลือ นิสิต เกี่ยวกับการ เตรียมตัว เรื่องงานทำและประกอบอาชีพอยู่ในเกณฑ์น้อย ส่วนวิทยาลัยวิชาการศึกษาพิษณุโลกจัดบริการช่วยเหลือในด้านการ เรียน การหางาน บริการ เงินทุน เงินยืม อยู่ใน เกณฑ์น้อย แต่ เมื่อ เปรียบเทียบสภาพบริการแนะแนวระหว่างวิทยาลัยทั้งสอง จะพบว่า สภาพบริการแนะแนวที่จัดในวิทยาลัยทั้งสองแห่งแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

สมมุติฐานในการศึกษากันกว่า

ด้วยเอกสารอ้างอิงดังกล่าวข้างต้น ประกอบกับประสบการณ์ของผู้วิจัยสามารถ นำมาตั้งสมมุติฐานในการศึกษาค้นคว้าได้ดังนี้

1. การศึกษา เปรียบเทียบสภาพบริการแนะแนวในโรง เรียน

1.1 สภาพบริการ รวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับตัว เด็กของโรง เรียนทั้งสามขนาด มีความแตกต่างกัน

1.2 สภาพบริการ สนเทศของโรง เรียนทั้งสามขนาดมีความแตกต่างกัน

1.3 สภาพบริการให้คำปรึกษาของโรง เรียนทั้งสามขนาดมีความแตกต่าง กัน

1.4 สภาพบริการ จักวางตัวบุคคลของโรงเรียนทั้งสามขนาดมีความแตกต่างกัน

1.5 สภาพบริการติดตามผลของโรงเรียนทั้งสามขนาดมีความแตกต่างกัน

(2) ทิศนคติต่อโครงการแนะแนวในโรงเรียนของผู้บริหารระดับโรงเรียน ครูแนะแนว และครูประจำวิชาไม่แตกต่างกัน

3. การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติต่อโครงการแนะแนวกับคุณภาพของบริการแนะแนวในโรงเรียน

3.1 ทิศนคติมีความสัมพันธ์ทางบวกกับคุณภาพของบริการรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับตัวเด็ก

3.2 ทิศนคติมีความสัมพันธ์ทางบวกกับคุณภาพของบริการสนเทศ

3.3 ทิศนคติมีความสัมพันธ์ทางบวกกับคุณภาพของบริการให้คำปรึกษา

3.4 ทิศนคติมีความสัมพันธ์ทางบวกกับคุณภาพของบริการจักวางตัวบุคคล

3.5 ทิศนคติมีความสัมพันธ์ทางบวกกับคุณภาพของบริการติดตามผล

๙ บทที่ 2

วิธีดำเนินการศึกษากันคว่ำ

เพื่อทราบข้อเท็จจริงในปัญหาการวิจัยครั้งนี้ จึงได้กำหนดขอบเขตการดำเนินงานเป็นขั้นๆดังนี้

1. การศึกษา เครื่องมือวัดทัศนคติและการสร้างแบบสอบถามในการวิจัย
2. การกำหนดกลุ่มตัวอย่างในการศึกษา
3. ขบวนการรวบรวมข้อมูล
4. การวิเคราะห์ข้อมูล

1. การศึกษา เครื่องมือวัดทัศนคติและการสร้างแบบสอบถามในการวิจัย

1.1 การศึกษา เครื่องมือวัดทัศนคติ

แบบสอบถามวัดทัศนคติ เป็นแบบสอบถามที่วัดความรู้สึกหรือความรู้สึกรวมของบุคคลที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง การวัดความคิดเห็นดังกล่าวนี้ เครื่องมือที่เป็นมาตรา (scale) เป็นวิธีที่ใช้กันมากที่สุด หัวใจสำคัญของการวัดก็คือ ให้ผู้ถูกวัดนั้นแสดงออกมาว่า เห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วยกับข้อความต่างๆที่ได้เลือกแล้ว เป็นมาตรฐาน สำหรับมาตราวัดทัศนคติตามวิธีของลิเกท (Likert method) นั้นจะประกอบด้วยการรวบรวมจำนวนของข้อความเกี่ยวกับเรื่องที่จะศึกษานั้นจะถูกหรือผิดไม่สำคัญ แต่สำคัญในข้อที่ว่า เขาได้แสดงความกีดกันของเขาในสิ่งที่ชอบและไม่ชอบ จำนวนที่ชอบและไม่ชอบอาจมีเท่ากัน (วีรยุทธ วิเชียรโชติ, 2517 : 7/4 - 7/5)

ไพบุลย์ อินทรวีชา (ไพบุลย์ อินทรวีชา, 2517 : 66 - 67) ได้สรุปวิธีใช้แบบสอบถามแบบลิเกทไว้ว่า สำหรับ "แนวคำตอบ" เป็นตอนที่ให้ผู้ตอบได้ตอบแสดงความกีดกันที่ตนมีต่อสถานการณ์นั้น โดยการประมาณค่า 5 ประเภท คือ

เห็นด้วยอย่างยิ่ง (Strongly agree)

เห็นด้วย (Agree)

เฉยๆหรือเป็นกลาง (Neutral)

ไม่เห็นด้วย (Disagree)

ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง (Strongly Disagree)

หลังจากผู้ตอบออกความเห็นในแต่ละข้อความแล้ว จำนวนตัวเลขที่ใช้เป็นตัวประมาณค่าคำตอบของในแต่ละข้อความนั้นๆเรียกว่า "คะแนนคำตอบ" ของข้อความนั้นๆ (Item scores) น้ำหนักคะแนน (Weighting) ของแต่ละข้อของความรูสึกกำหนดคเป็นดังนี้

เห็นด้วยอย่างยิ่ง ให้คะแนนเป็น 4

เห็นด้วย ให้คะแนนเป็น 3

เฉยๆหรือเป็นกลาง ให้คะแนนเป็น 2

ไม่เห็นด้วย ให้คะแนนเป็น 1

ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง ให้คะแนนเป็น 0

สำหรับข้อความประเภทที่ "ไม่เห็นด้วย" การให้น้ำหนักตรงข้ามกับที่กล่าวแล้ว

1.2 ลำดับขั้นของการสร้างแบบสอบถาม

1.2.1 ผู้ศึกษาได้ศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับสภาพการ จัดบริการแนะแนว และการวัดทัศนคติดังนี้

— งานวิจัยและ เอกสาร เกี่ยวกับสภาพการ จัดบริการแนะแนวตั้ง
ในและต่างประเทศ

— มาตรการวัดทัศนคติต่อโครงการแนะแนวในโรงเรียนของ
บาร์เกอร์ (Barker Scale of attitudes Toward School Guidance Programs

Form 4) จากหนังสือ The Personnel and Guidance Journal

(Grando, 1968 : 821)

— มาตรการวัดทัศนคติที่มีต่อโครงการแนะแนวในโรงเรียนของ
สมใจ พรหมศิริ (สมใจ พรหมศิริ, 2511 : 78 – 79)

— หลักการสร้างข้อคำถามเป็นมาตราส่วนประมาณค่าตามหลัก
ของลิเกอท (ไพบูลย์ อินทริวิชา, 2517 : 64 – 65)

1.2.2 รวบรวมลักษณะสภาพการให้บริการแนะแนว ตลอดจนข้อความ
วัดทัศนคติจากเอกสาร ดังกล่าวในข้อ 1.2.1 มาสร้างเป็นข้อคำถาม (Items) เป็นชุดๆ
ตามความมุ่งหมายของการศึกษา

1.2.3 นำแบบสอบถามที่สร้างเสร็จเรียบร้อยแล้ว เสนอต่อคณะกรรมการ
ที่ปรึกษาตรวจสอบแก้ไขสำนวนในกระทรงบางข้อ

1.2.4 นำแบบสอบถามที่แก้ไขแล้วไปทดสอบขั้นต้นกับครูอาจารย์ใน
โรงเรียนสามเสนวิทยาลัย จำนวน 100 คน

1.2.5 รวบรวมแบบสอบถามที่ไ้ไปทดสอบแล้วมาตรวจให้คะแนน เพื่อ
ทำการวิเคราะห์หาค่าอำนาจจำแนก (Discrimination) เป็นรายข้อ โดยเรียงคะแนน
จากสูงสูกไปต่ำสุด และตัดเอามาเพียง 25 % บน ซึ่งเป็นส่วนของผู้ที่ไ้คะแนนสูง กับ
25 % ล่าง ซึ่งเป็นส่วนของผู้ที่ไ้คะแนนต่ำ แล้วหาคะแนนเฉลี่ย (Mean) และความแปร
ปรวน (Variance) ของคะแนนแต่ละข้อของกลุ่มที่ไ้คะแนนสูงและกลุ่มที่ไ้คะแนนต่ำ
จากนั้นก็นำค่าสถิติที่ไ้มาทดสอบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยในแต่ละข้อในระหว่างกลุ่ม
โดยใช้ t-test (Edward, 1968 : 104) ประเมินค่าคำถามข้อนั้นๆ

1.2.6 นำเอาข้อคำถามทั้งหมดที่หาค่าอำนาจจำแนกแล้วมาหาความเชื่อ
มั่นของแบบทดสอบทั้งชุดโดยวิธี Split-half (ล้วน สายยศ และ อังคณา คันธิรัตน
นนท์, 2515 : 178) โดยแบ่งแบบทดสอบเป็นแบบชุดคะแนนของข้อคู่กับคะแนนของข้อคี่
แล้วนำคะแนนทั้งหมดของข้อคู่และข้อคี่มาหาค่าสหสัมพันธ์ออกมา เป็นค่าความเชื่อมั่น โดยไ้
สูตร (Garrett, 1959 : 143) ปรากฏว่า แบบสอบถามเกี่ยวกับสภาพบริการแนะแนว
และแบบสอบถามวัดทัศนคติต่อโครงการแนะแนวมีความเชื่อมั่นเท่ากับ .7268 และ .5779
ตามลำดับ

ลักษณะของแบบสอบถาม

แบบสอบถามที่ไว้ในการศึกษารั้วนี้ เป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating scale) แบ่งเป็น 4 ตอน

ตอนที่ 1 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับรายละเอียดส่วนตัวของกลุ่มตัวอย่าง ประกอบด้วยข้อคำถาม 4 ข้อ

ตอนที่ 2 เป็นคำชี้แจงและตัวอย่างของการตอบแบบสอบถาม

ตอนที่ 3 เป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับเกี่ยวกับสภาพบริการแนะแนวที่โรงเรียนจัดให้นักเรียน มีจำนวนข้อคำถามทั้งหมด 55 ข้อ แยกตามบริการต่างๆได้ดังนี้

1. บริการรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับตัวเด็ก 14 ข้อ
2. บริการสนเทศ 21 ข้อ
3. บริการให้คำปรึกษา 11 ข้อ
4. บริการจัดวางตัวบุคคล 7 ข้อ
5. บริการติดตามผล 2 ข้อ

ในการตอบแบบสอบถามตอนที่ 3 นี้ ได้กำหนดให้ผู้ตอบตอบเป็นน้ำหนักมากน้อยตามความรู้สึกของตนเอง โดยการกาเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องคำถามดังตัวอย่าง

ท่านเห็นว่าสภาพบริการแนะแนวต่อไปนี้ไปโรงเรียนเป็นอย่างไร

	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด	ไม่มีเลย
1. การประเมินิเทศนักเรียนใหม่						
2. การช่วยนักเรียนในการวางแผนการเรียน						

ความหมายของภาคทราส่วนประมาณค่า

มากที่สุด	หมายถึง	บริการ	เช่นนั้น	ในโรงเรียน	จัดไ้ก็มาก		
มาก	หมายถึง	บริการ	เช่นนั้น	ในโรงเรียน	จัดไ้ก็		
ปานกลาง	หมายถึง	บริการ	เช่นนั้น	ในโรงเรียน	จัดไ้พอใช้ไ้		
น้อย	หมายถึง	บริการ	เช่นนั้น	ในโรงเรียน	จัดไ้เกือบพอใช้ไ้		
น้อยที่สุด	หมายถึง	บริการ	เช่นนั้น	ในโรงเรียน	จัดไ้ยังไร้ไ้		
ไม่มีเลย	หมายถึง	ไม่มีการ	จัดไ้	ให้บริการ	เช่นนั้น	เลย	ในโรงเรียน

เกณฑ์ในการให้คะแนน

มากที่สุด	เท่ากับ	5	คะแนน
มาก	เท่ากับ	4	คะแนน
ปานกลาง	เท่ากับ	3	คะแนน
น้อย	เท่ากับ	2	คะแนน
น้อยที่สุด	เท่ากับ	1	คะแนน
ไม่มีเลย	เท่ากับ	0	คะแนน

ตอนที่ 4 เป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า ถามเกี่ยวกับทัศนคติต่อโครงการแนะแนวในโรงเรียน มีจำนวนข้อคำถามทั้งหมด 20 ข้อความ ในการตอบแบบสอบถามตอนที่ 4 นี้ ใ้กำหนดใ้ผู้ตอบตอบเป็นน้ำหนักขาก้วยตามความรู้สึกของตนเอง โดยการกาเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องคำถามหลังข้อความดังตัวอย่าง

ท่านเห็นด้วยกับข้อความต่อไปนี้เพียงใด

	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่ แน่ใจ	ไม่ เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง
1. เราควรขยายบริการแนะแนว ในโรงเรียนออกไปให้สมบูรณ์ ยิ่งขึ้น					
2. กล่าวโดยส่วนรวม โกรธ การแนะแนวมีความจำเป็นสำ หรับขบวนการ เรียนการสอน ในโรงเรียน					

เกณฑ์ในการให้คะแนน

เห็นด้วยอย่างยิ่ง	เท่ากับ	4	คะแนน
เห็นด้วย	เท่ากับ	3	คะแนน
ไม่แน่ใจ	เท่ากับ	2	คะแนน
ไม่เห็นด้วย	เท่ากับ	1	คะแนน
ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	เท่ากับ	0	คะแนน

สำหรับข้อความประเภทที่ ไม่เห็นด้วย การให้เจ้าหน้าที่คะแนน ตรงข้ามกับ
เกณฑ์ดังกล่าว

2. การกำหนดกลุ่มตัวอย่างในการศึกษา

2.1 เกณฑ์ในการเลือกกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างในการศึกษานี้ เป็นผู้บริหารระดับโรงเรียน ครูแนะ
แนว และครูประจำวิชา ของโรงเรียนระดับมัธยมศึกษา ของรัฐบาล ในกรุงเทพมหานคร
จำนวน 24 แห่ง

สำหรับวิธีการในการ เลือกกลุ่มตัวอย่างนั้น ผู้วิจัยใช้วิธีการสุ่มอย่างจงใจ (Purposive Random Sampling) กล่าวคือ กำหนดเอาผู้บริหารระดับโรงเรียน 24 คน ครูแนะแนว 40 คน และครูที่สอนในระดับมัธยมศึกษาของโรงเรียนดังกล่าว โดยจะกำหนดเอาครูที่เป็นผู้แทนของครูที่สอนในหมวดวิทยาศาสตร์ คณิตศาสตร์ ภาษาอังกฤษ ภาษาไทย สังคมศึกษา อุตสาหกรรมศิลป์ และพลานามัย หมวดละ 2 คน รวมกลุ่มตัวอย่างที่เป็นครูประจำวิชาทั้งหมด 336 คน เพราะฉะนั้นจะได้จำนวนกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 400 คน ดังมีรายละเอียดในตารางต่อไปนี้

ตาราง 1 จำนวนกลุ่มตัวอย่างที่ต้องการ แจกแจงตามประเภทบุคลากร

ประเภทบุคลากร	จำนวน	ร้อยละของจำนวนกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด
ผู้บริหารระดับโรงเรียน	24	6.00
ครูแนะแนว	40	10.00
ครูประจำวิชา	336	84.00
รวม	400	100

2.2 เกณฑ์ในการ เลือกกลุ่มตัวอย่างโรงเรียน

ผู้วิจัยเลือกกลุ่มตัวอย่างโรงเรียนโดยวิธีจับฉลาก (Simple Random Sampling) โดยมีเกณฑ์และวิธีการในการสุ่มดังนี้ คือ นำรายชื่อโรงเรียนมัธยมศึกษาที่จัดบริการแนะแนวจากรายงานที่โรงเรียนเสนอมาซึ่งแนกสถิติ กองแผนงาน กรมสามัญศึกษา จำนวน 43 โรงเรียน มาทำการเลือกแบบจับฉลากให้โรงเรียนขนาดเล็ก 8 โรงเรียน ขนาดกลาง 8 โรงเรียน และขนาดใหญ่ 8 โรงเรียน สำหรับรายชื่อโรงเรียนที่สุ่มมาได้ ได้แจกแจงเป็นรายละเอียดตามตารางต่อไปนี้

ตาราง 2 รายชื่อโรงเรียนที่ใช้เป็นกลุ่มตัวอย่าง แจกแจงตามขนาดโรงเรียน

ลำดับที่	ขนาดเล็ก	ขนาดกลาง	ขนาดใหญ่
1	ไตรมิตรวิทยาลัย	สุวรรณารามวิทยาคม	สิงหาราชพิทยาคม
2	วัดธาตุทอง	เทพศิลา	บางกะปิ
3	วัดปากน้ำ	เบญจมราชาลัย	วัดสีโสม
4	สตรีวิทยา 2	วัดบวรนิเวศ	วัดราชาธิวาส
5	สตรีวัชรวิทย์	วัดสังเวช	วัดสุทธสุวรรณาราม
6	พลเวรีวิทยาคม	วัดอินทาราม	สตรีวิทยา
7	ราชวินิตบางแก้ว	วัดรางบัว	สายน้ำผึ้ง
8	วัดราชบพิตร	สายมัญญา	ทวีธาภิเศก

3. ขบวนการเก็บรวบรวมข้อมูล

3.1 ผู้วิจัยนำแบบสอบถามและหนังสือนำตัวจากมหาวิทยาลัยไปเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง ณ โรงเรียนที่เลือกไว้เป็นกลุ่มตัวอย่าง

3.2 เมื่อได้รับแบบสอบถามคืนแล้ว ผู้วิจัยนำมาตรวจสอบความสมบูรณ์ของแบบสอบถามแต่ละฉบับ แล้วคัดแบบสอบถามฉบับที่ไม่สมบูรณ์ออก ปรากฏว่ามีแบบสอบถามที่ใช้ได้ทั้งปรากฏในตารางที่ 3 ดังนี้

ตาราง 3 แสดงจำนวนแบบสอบถามที่ใช้ได้ แยกแยะตามประเภทบุคลากร

ประเภทบุคลากร	จำนวนแบบสอบถาม		
	ที่ส่งไป	แบบสอบถามที่ใช้ได้	
		จำนวน	ร้อยละของที่ส่งไป
ผู้บริหารระดับโรงเรียน	24	19	79.17
ครูแนะแนว	40	32	80.00
ครูประจำวิชา	336	274	81.55
รวม	400	325	81.25

4. การวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยวิเคราะห์เพื่อทดสอบสมมุติฐานที่ตั้งไว้ดังนี้ คือ

4.1 เปรียบเทียบและหาความเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนสภาพบริการแนะแนวในโรงเรียนมัธยมศึกษาขนาดเล็ก ขนาดกลาง และขนาดใหญ่

4.2 เปรียบเทียบและหาความเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนทัศนคติต่อโครงการแนะแนวของผู้บริหารระดับโรงเรียน ครูแนะแนว และครูประจำวิชา

4.3 เปรียบเทียบสภาพบริการแนะแนวระหว่างโรงเรียนมัธยมศึกษาขนาดเล็ก ขนาดกลาง และขนาดใหญ่

4.4 เปรียบเทียบทัศนคติของผู้บริหารระดับโรงเรียน ครูแนะแนว และครูประจำวิชาที่มีต่อโครงการแนะแนว

4.5 วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติต่อโครงการแนะแนวของผู้บริหารระดับโรงเรียน ครูแนะแนว และครูประจำวิชา กับคุณภาพของบริการแนะแนวในโรงเรียน

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. การวิเคราะห์คุณภาพของแบบสอบถาม

1.1 หากกำหนดจำนวนจำแนกของแบบสอบถามเกี่ยวกับสภาพบริการแนะแนว และแบบสอบถามวัดทัศนคติต่อโครงการแนะแนว โดยใช้ t-test (Edward, 1968 : 104)

$$t = \frac{\bar{x}_1 - \bar{x}_2}{\sqrt{\frac{s_1^2}{n_1} + \frac{s_2^2}{n_2}}}$$

เมื่อ	t	แทน	ค่าสถิติที่ใช้พิจารณาใน t-distribution
	$\bar{x}_1, \bar{x}_2$	แทน	คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ ตามลำดับ
	s_1^2, s_2^2	แทน	ความแปรปรวนของคะแนนของกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ ตามลำดับ
	n_1, n_2	แทน	จำนวนคนในกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ ตามลำดับ

1.2 หากความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ โดยใช้วิธีแบ่งครึ่ง (Split-half) แบบซอกกี - มอกู ใช้สูตร (Gerrett, 1958 : 143)

$$r_{\frac{1}{2}} = \frac{N \sum XY - \sum X \sum Y}{\sqrt{[N \sum X^2 - (\sum X)^2] [N \sum Y^2 - (\sum Y)^2]}}$$

เมื่อ	$r_{\frac{1}{2}}$	แทน	ความเชื่อมั่นของแบบสอบถามครึ่งฉบับ
	$\sum X, \sum Y$	แทน	ผลรวมของคะแนนข้อถูกและข้อผิด ตามลำดับ
	$\sum X^2, \sum Y^2$	แทน	ผลรวมของกำลังสองของคะแนนข้อถูกและข้อผิด ตามลำดับ
	$\sum XY$	แทน	ผลรวมของผลคูณของคะแนนข้อถูกและข้อผิด
	N	แทน	จำนวนคนในกลุ่มตัวอย่าง

แล้วนำค่าความเชื่อมั่นเพียงครึ่งฉบับ มาหาความเชื่อมั่นของแบบทดสอบเต็มฉบับ
จากสูตร

$$r_{1I} = \frac{2r_{\frac{1}{2}II}}{1 + r_{\frac{1}{2}II}}$$

เมื่อ r_{1I} แทน ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบเต็มฉบับ
 $r_{\frac{1}{2}II}$ แทน ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบครึ่งฉบับ

2. การหารายเฉลี่ยของคะแนนในแต่ละข้อของแบบสอบถามสภาพบริการ
แนะแนวในโรงเรียนและทัศนคติต่อโครงการแนะแนว ژیسطس (รัตนากิริพานิช,
2517 : 11/2)

$$\bar{X} = \frac{\sum X}{N}$$

เมื่อ $\bar{X}$ แทน คะแนนเฉลี่ย (Arithmetic Mean)
 $\sum X$ แทน ผลรวมของคะแนนทั้งหมด
 N แทน จำนวนคนในกลุ่มตัวอย่าง

3. การหาค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนในแต่ละข้อของแบบสอบถาม
สภาพบริการแนะแนวในโรงเรียนและทัศนคติต่อโครงการแนะแนว ژیسطس (Ferguson,
1966 : 67)

$$S = \sqrt{\frac{N\sum X^2 - (\sum X)^2}{N(N-1)}}$$

เมื่อ s แทน ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ΣX แทน ผลรวมของคะแนนทั้งหมด

ΣX^2 แทน ผลรวมของคะแนนแต่ละตัวยกกำลังสอง

N แทน จำนวนกลุ่มตัวอย่าง

3. การทดสอบเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างกลุ่มตั้งแต่ 2 กลุ่มขึ้นไป โดยการวิเคราะห์ความแปรปรวน (Analysis of Variance) โดยใช้สูตร

$$F = \frac{MS_{\text{between}}}{MS_{\text{within}}} \quad (\text{Landquist, 1956 : 56})$$

Summary Table Analysis of Variance

Source of Variation	df	Sum of Squares	Mean Square	F ratio
Treatments (a)	$a - 1$	$SS_A = \sum_{j=1}^a \frac{T_j^2}{N_j} - \frac{T^2}{N}$	$MS_A = \frac{SS_A}{a-1}$	$\frac{MS_A}{MS_W}$
Within Groups (II)	$II - a$	$SS_W = SS_T - SS_A$	$MS_W = \frac{SS_W}{II-a}$	
Total	$II - 1$	$SS_T = \sum_{j=1}^a \sum_{i=1}^{n_j} X^2 - \frac{T^2}{II}$		

เมื่อ F แทน ค่าที่จะพิจารณาใน F - distribution

II แทน จำนวนคนในกลุ่มตัวอย่าง

a แทน จำนวนกลุ่มตัวอย่าง

SS แทน Sum of Squares

MS แทน Mean Square

ถ้า F มีนัยสำคัญ ก็ทำการทดสอบความแตกต่างของค่าคะแนนเฉลี่ยระหว่างกลุ่มทั้งหมด โดยใช้สูตร t - statistics ตามวิธีของนิวแมน - คีลส์ (Newman - Keuls Method) ซึ่งใช้สูตร (Ince, 1971 : 210 - 218)

$$t = \frac{\bar{T}_{\text{largest}} - \bar{T}_{\text{smallest}}}{\sqrt{MS_{\text{error}}/n}}$$

เมื่อ $\bar{T}_{\text{largest}}$ แทน คะแนนเฉลี่ยของ Treatment ที่มากที่สุด
 $\bar{T}_{\text{smallest}}$ แทน คะแนนเฉลี่ยของ Treatment ที่น้อยที่สุด
 n แทน Harmonic mean
 MS_{error} แทน Mean Square Error

4. การหาสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรต่างๆ ใช้สูตร (Garrett, 1966 : 143)

$$r = \frac{N \Sigma XY - \Sigma X \Sigma Y}{\sqrt{[N \Sigma X^2 - (\Sigma X)^2][N \Sigma Y^2 - (\Sigma Y)^2]}}$$

เมื่อ r แทน สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์
 ΣXY แทน ผลรวมของผลคูณในตัวแปรทั้งสอง
 $\Sigma X, \Sigma Y$ แทน ผลรวมทั้งหมดของคะแนนของตัวแปรแต่ละตัว
 $\Sigma X^2, \Sigma Y^2$ แทน ผลรวมทั้งหมดของคะแนนแต่ละตัวยกกำลังสองของตัวแปรแต่ละตัว
 N แทน จำนวนคนในกลุ่มตัวอย่าง

บทที่ 3

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

เพื่อให้ได้เกิดความเข้าใจตรงกัน จึงได้กำหนดสัญลักษณ์ต่างๆในการวิเคราะห์ข้อมูลดังต่อไปนี้

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

$\bar{X}$	แทน ค่าเฉลี่ยเลขคณิต (Arithmetic mean)
S	แทน ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน
n	แทน จำนวนคนในกลุ่มตัวอย่าง
SS	แทน Sum of Squares
MS	แทน Mean Square
df	แทน degree of freedom
F	แทน ค่าสถิติที่ใช้พิจารณาใน F - distribution
q	แทน Studentized q - statistic
$\bar{H}$	แทน Harmonic mean
ขนาดเล็ก	แทน โรงเรียนมัธยมศึกษาขนาดเล็ก
ขนาดกลาง	แทน โรงเรียนมัธยมศึกษาขนาดกลาง
ขนาดใหญ่	แทน โรงเรียนมัธยมศึกษาขนาดใหญ่
ผู้บริหาร	แทน ผู้บริหารระดับโรงเรียน
ทัศนคติ	แทน ทัศนคติต่อการจัดการแนะแนว
รวบรวมข้อมูล	แทน บริการรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับตัวเด็ก
สนทน	แทน บริการสนทน
ให้คำปรึกษา	แทน บริการให้คำปรึกษา
จัดวางตัวบุคคล	แทน บริการจัดวางตัวบุคคล
ติดตามผล	แทน บริการติดตามผล

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลและการแปลความหมายจะเสนอเป็นตอนๆดังนี้ คือ

ตอนที่ 1 วิเคราะห์หาค่าคะแนนเฉลี่ยและควาเบี่ยงเบนมาตรฐานในแต่ละข้อของข้อคำถามในโรงเรียนขนาดเล็ก ขนาดกลาง และขนาดใหญ่ แจกแจงตามบริการที่จัด

ตอนที่ 2 วิเคราะห์หาค่าคะแนนเฉลี่ยและควาเบี่ยงเบนมาตรฐานในแต่ละข้อของข้อคำถามวัดทัศนคติต่อโครงการแนะแนว แจกแจงตามประเภทของบุคลากร

ตอนที่ 3 วิเคราะห์เปรียบเทียบสภาพปรบริการแนะแนวค่านักๆระหว่างโรงเรียนขนาดเล็ก ขนาดกลาง และขนาดใหญ่

ตอนที่ 4 วิเคราะห์เปรียบเทียบทัศนคติของผู้บริหารระดับโรงเรียน ครูแนะแนว และครูประจำวิชาที่ป็นคื่อโครงการแนะแนว

ตอนที่ 5 วิเคราะห์หาสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ ระหว่างทัศนคติกับคุณภาพของบริการแนะแนว 5 ก้าน ในกลุ่มตัวอย่างต่อไปนี้

1. ผู้บริหารระดับโรงเรียน
2. ครูแนะแนว
3. ครูประจำวิชา

ตอนที่ 1 การวิเคราะห์หาค่าคะแนนเฉลี่ย ($\bar{X}$) และควาเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S) ในแต่ละข้อของข้อคำถามในโรงเรียนขนาดเล็ก ขนาดกลาง และขนาดใหญ่ แจกแจงตามบริการที่จัด

ในการวิเคราะห์หาค่าคะแนนเฉลี่ย เพื่อความสะดวกในการแปลความหมาย จึงได้กำหนดช่วงของคะแนนเฉลี่ย และควาหมายของช่วงคะแนนเฉลี่ยนี้ๆไว้ดังต่อไปนี้

ค่าคะแนนเฉลี่ยตั้งแต่	0 – 1.49	หมายความว่า	บริการ เช่นนั้นจัดได้ยังไม่ดี
ค่าคะแนนเฉลี่ยตั้งแต่	1.50 – 2.49	หมายความว่า	บริการ เช่นนั้นจัดได้เกือบพอใช้ได้
ค่าคะแนนเฉลี่ยตั้งแต่	2.50 – 3.49	หมายความว่า	บริการ เช่นนั้นจัดได้พอใช้ได้
ค่าคะแนนเฉลี่ยตั้งแต่	3.50 – 4.49	หมายความว่า	บริการ เช่นนั้นจัดได้ดี
ค่าคะแนนเฉลี่ยตั้งแต่	4.50 – 5.00	หมายความว่า	บริการ เช่นนั้นจัดได้ดีมาก

ในการวิเคราะห์หาความเบี่ยงเบนมาตรฐาน ก็เพื่อจะบอกให้ทราบถึงการกระจายในการตอบคำถามของกลุ่มตัวอย่าง ถ้าหาความเบี่ยงเบนมาตรฐานมีค่าน้อย แสดงว่า ความบกพร่องของกลุ่มตัวอย่างที่มีต่อบริการนั้นๆ ใกล้เคียงกันมาก และสามารถเชื่อถือได้มาก ถ้าหาความเบี่ยงเบนมาตรฐานมีค่ามาก แสดงว่า ความบกพร่องของกลุ่มตัวอย่างที่มีต่อบริการ นั้นๆ มีความแตกต่างกัน

สภาพบริการแนะแนวในสถานต่างๆของโรงเรียนขนาดเล็ก ขนาดกลาง และขนาดใหญ่ จากการประเมินของกลุ่มตัวอย่าง ปรากฏดังจะต่อไปนี้แสดงค่าคะแนนเฉลี่ยและหาความเบี่ยงเบนมาตรฐานไว้ดังนี้

ตาราง ๔ ค่าคะแนนเฉลี่ยและความเบี่ยงเบนมาตรฐานของสภาพบริการรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับตัวเด็กเป็นรายขอ
แจกแจงตามขนาดโรงเรียน

ข้อคำถามตามบริการรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับตัวเด็ก	ขนาดเล็ก		ขนาดกลาง		ขนาดใหญ่		รวมทุกขนาด	
	$\bar{X}$	S	$\bar{X}$	S	$\bar{X}$	S		
๑. การจดบันทึกพฤติกรรมพัฒนาสังคมของนักเรียน	๒.๓๑๐	๑.๒๒๘	๒.๔๔๒	๑.๒๓๙	๒.๙๒๔	๑.๒๔๕	๒.๕๑๔	๑.๒๔๙
๒. การบันทึกผลการเรียนของนักเรียน	๓.๑๙๐	๑.๐๙๔	๒.๙๔๒	๑.๑๒๕	๓.๒๔๐	๑.๐๔๖	๓.๑๓๒	๑.๑๑๑
๓. การบันทึกประวัติสุขภาพของนักเรียน	๒.๙๕๐	๑.๑๑๔	๒.๙๒๑	๑.๑๒๔	๓.๐๙๑	๑.๐๘๘	๒.๙๒๒	๑.๑๑๒
๔. การบันทึกเกี่ยวกับน้ำหนักและส่วนสูงของนักเรียน	๓.๒๓๐	๐.๙๐๘	๓.๐๐๐	๑.๐๖๑	๓.๑๐๗	๑.๐๖๙	๓.๑๐๔	๑.๐๕๐
๕. การบันทึกเกี่ยวกับเกียรติคุณ รางวัล และกิจกรรมที่เกี่ยวกับนักเรียน	๒.๘๔๑	๑.๒๔๓	๒.๙๔๓	๑.๔๔๔	๒.๙๙๓	๑.๐๑๔	๒.๙๒๐	๑.๑๙๕
๖. การบันทึกเกี่ยวกับวินัยของนักเรียน	๒.๙๔๑	๑.๑๔๒	๒.๒๓๙	๑.๑๔๔	๒.๔๙๑	๑.๑๑๔	๒.๔๙๑	๑.๑๑๒
๗. การบันทึกวันลา ขากเรียน และเหตุผลการลาออกจากโรงเรียน	๓.๘๖๐	๐.๘๔๖	๓.๓๑๑	๑.๑๓๕	๓.๓๔๘	๑.๑๔๔	๓.๓๒๙	๑.๑๓๓
๘. การจัดทำระเบียบสนธิสัญญานักเรียนทุกคน	๒.๘๕๐	๑.๓๔๘	๒.๘๔๑	๑.๔๙๓	๓.๕๙๑	๑.๑๙๑	๓.๑๔๘	๑.๑๙๕
๙. การสำรวจปัญหาของนักเรียนที่ต้องการความช่วยเหลือ	๒.๘๘๐	๑.๐๘๙	๒.๕๖๒	๑.๑๙๒	๓.๐๖๓	๑.๒๓๒	๒.๘๔๒	๑.๑๘๖

ตาราง ๔. การประเมินเจตคติและความพึงพอใจแบบมาตราส่วนของสภาพบริการการรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับตัวเด็กเป็นรายข้อ
แจกแจงตามเขตโรงเรียน (ต่อ)

	ขนาดเด็ก		ขนาดกลาง		ขนาดใหญ่		รวมทุกขนาด
	$\bar{X}$	S	$\bar{X}$	S	$\bar{X}$	S	
๑๐. การสำรวจสภาพการปรับตัวของนักเรียน โดยวิธีสังเกต	๑.๕๘๖	๑.๑๔๖	๑.๕๒๒	๑.๓๐๓	๑.๔๔๓	๑.๕๔๔	๑.๕๔๑
๑๑. การสำรวจสภาพแวดล้อมของนักเรียน ด้วยการใช้มาตราส่วนประมาณค่า	๑.๓๔๑	๑.๓๔๑	๑.๐๔๔	๑.๒๖๑	๑.๕๔๕	๑.๒๖๖	๑.๓๓๘
๑๒. การค้นหาความถนัด ความสามารถของ นักเรียนด้วยวิธีการทดสอบ	๑.๓๑๐	๑.๓๓๘	๑.๓๔๔	๑.๕๔๖	๒.๐๔๔	๑.๓๑๔	๑.๓๔๖
๑๓. การให้นักเรียนเขียนอัตชีวประวัติ	๒.๒๓๐	๑.๒๖๒	๒.๐๔๔	๑.๒๔๔	๒.๖๓๔	๑.๒๖๖	๑.๒๓๘
๑๔. การประเมินว่าเด็กเรียนเขียนบทที่ประทับใจหรือไม่	๑.๔๔๐	๑.๒๖๒	๑.๖๔๖	๑.๒๓๔	๑.๔๑๑	๑.๒๔๔	๑.๒๖๓
เฉลี่ยทั้งหมด	๒.๐๖๖	๑.๐๔๓	๒.๓๔๔	๑.๓๖๓	๒.๑๑๖	๑.๓๕๐	๒.๕๒๓

จากการาง 4 พบว่าสภาพของบริการรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับตัวเด็กของโรงเรียน ทั้งสามขนาดโดยเฉลี่ยแล้วอยู่ในเกณฑ์พอใช้ได้ โดยมีค่าเฉลี่ย 2.523 บริการที่โรงเรียน จัดทำน้อยได้แก่ การรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับตัวเด็กโดยวิธีสังเกตพฤติกรรม การใช้มาตราส่วนประ มายภาพ และวิธีการทดสอบ เป็นต้น ส่วนบริการที่โรงเรียนจัดได้แก่การเก็บค่าเล่าเรียน การบันทึก วันลา การบันทึกผลการเรียน การบันทึกเกี่ยวกับน้ำหนักและส่วนสูงของนักเรียน และการ จัดทำระเบียบสะสม เป็นต้น

เมื่อพิจารณาสภาพบริการรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับตัวเด็กของโรงเรียนแต่ละขนาด แล้ว จะเห็นว่าโดยเฉลี่ยแล้วสภาพบริการรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับตัวเด็กของโรงเรียน ขนาดใหญ่ดีกว่าของโรงเรียนขนาดเล็ก และของโรงเรียนขนาดเล็กดีกว่าของโรงเรียน ขนาดกลาง สำหรับบริการที่โรงเรียนขนาดเล็กจัดทำได้ดีกว่าโรงเรียนขนาดกลาง ได้แก่ การบันทึกผลการเรียน ประวัติสุขภาพ การบันทึกเกี่ยวกับน้ำหนักส่วนสูง ตลอดจนการจัดทำ ระเบียบสะสม เป็นต้น และที่เป็นที่น่าสังเกตว่า โรงเรียนขนาดเล็กสามารถจัดบริการ บางอย่างได้ดีกว่าโรงเรียนขนาดใหญ่ เช่น การแนะนำให้นักเรียนเขียนบันทึกประจำวัน และการบันทึกเกี่ยวกับวันลา วันขาดเรียนของนักเรียน เป็นต้น

ตาราง ๕ การประเมินเจตคติและความพึงพอใจของสภาพบริการสนเทศเป็นรายชุด แจกแจงตามขนาดโรงเรียน

ขนาดตามค่านบริการสนเทศ	ขนาดเล็ก		ขนาดกลาง		ขนาดใหญ่		รวมทุกขนาด
	$\bar{X}$	S	$\bar{X}$	S	$\bar{X}$	S	
๑. การประเมินทัศนคตินักเรียนใหม่	๒.๕๙๐	๑.๓๕๔	๒.๗๕๒	๑.๑๓๔	๓.๑๙๕	๑.๐๑๔	๒.๘๔๓ ๑.๑๕๖
๒. การจัดประชุมนักเรียนเพื่อชี้แจงเกี่ยวกับบริการแนะแนวที่จัดให้นักเรียน	๒.๒๐๐	๑.๓๔๙	๒.๔๖๐	๑.๑๑๔	๒.๙๙๓	๑.๐๒๖	๒.๕๔๙ ๑.๒๐๐
๓. การชี้แจงให้นักเรียนทราบถึงขอบเขต ลักษณะวิชา และการวัดผลของวิชาที่สอน	๒.๗๒๐	๑.๑๑๑	๒.๐๖๒	๑.๐๕๖	๓.๐๐๐	๑.๐๕๙	๒.๘๔๖ ๑.๐๘๕
๔. การจัดทำและแจกเอกสารคู่มือให้นักเรียน	๒.๓๐๐	๐.๙๔๓	๒.๑๙๙	๑.๒๐๔	๒.๖๕๒	๑.๒๔๕	๒.๓๙๔ ๑.๑๙๓
๕. การให้ความรู้เรื่องวิธีเพิ่มพูนประสิทธิภาพในการเรียน	๒.๙๕๐	๑.๐๕๐	๒.๖๒๔	๑.๐๕๕	๒.๘๔๗	๑.๐๑๒	๒.๗๕๔ ๑.๐๕๓
๖. การให้ความรู้เรื่องเกี่ยวกับการเข้าสังคมและการคบเพื่อน	๒.๔๙๐	๑.๐๕๙	๒.๓๗๒	๑.๒๑๒	๒.๖๙๐	๑.๐๓๔	๒.๕๓๕ ๑.๐๘๙
๗. การให้ความรู้เรื่องเพศศึกษา	๑.๙๑๐	๑.๑๑๖	๑.๙๓๔	๑.๑๙๓	๑.๙๐๕	๑.๑๒๒	๑.๘๖๒ ๑.๑๓๖
๘. การแนะนำเกี่ยวกับเรื่องความประพฤติและมารยาท	๓.๒๒๐	๑.๐๒๑	๒.๙๙๓	๑.๑๐๒	๓.๐๒๗	๑.๒๙๙	๓.๑๒๕ ๑.๑๕๑

ตาราง ๕ ผลคะแนนเฉลี่ยและความเบี่ยงเบนมาตรฐานของสภาพบริการสมมติเป็นรายข้อ แจกแจงตามขนาดโรงเรียน (กค)

ข้อคำถามด้านการสนทนา	ขนาดเล็ก		ขนาดกลาง		ขนาดใหญ่		รวมทุกขนาด	
	$\bar{X}$	S	$\bar{X}$	S	$\bar{X}$	S	$\bar{X}$	S
๘. การให้ความรู้เรื่องเศรษฐกิจในชีวิตประจำวัน	๒.๕๐๐	๑.๑๖๔	๒.๓๑๐	๑.๐๔๐	๒.๔๑๑	๑.๑๖๓	๒.๓๔๕	๑.๑๐๕
๑๐. การจัดทำหนังสือพิมพ์ให้นักเรียนชมสภามันการ ศึกษาต่างๆ	๒.๒๕๐	๑.๒๖๖	๑.๙๙๓	๑.๒๕๗	๒.๖๙๐	๑.๑๑๕	๒.๒๙๕	๑.๒๓๐
๑๑. การจัดทำหนังสือพิมพ์ให้นักเรียนชมโรงเรียนหรือ หน่วยงานอื่นๆต่าง ๆ	๑.๘๔๐	๑.๒๘๕	๑.๙๙๕	๑.๑๕๓	๒.๔๙๑	๑.๓๘๕	๒.๐๓๔	๑.๓๐๕
๑๒. การจัดปฐมนิเทศให้นักเรียนที่โรงเรียนสำเร็จ การศึกษามัธยมศึกษาตอนต้น	๑.๘๐๐	๑.๔๕๖	๑.๙๙๓	๑.๓๖๖	๒.๖๙๑	๑.๓๘๐	๒.๐๖๕	๑.๓๕๖
๑๓. การให้ความรู้เกี่ยวกับการสร้างสามัคคี ที่ดีในกรมการ	๒.๒๖๐	๑.๑๖๐	๒.๑๓๓	๑.๑๖๖	๒.๕๖๓	๑.๓๕๑	๒.๒๘๕	๑.๒๓๔
๑๔. การให้ความรู้เกี่ยวกับการปรับปรุงพฤติกรรม ของตน	๒.๒๐๐	๑.๑๗๖	๒.๒๐๔	๑.๑๕๑	๒.๕๔๕	๑.๑๖๕	๒.๓๖๕	๑.๑๕๕
๑๕. การแนะนำให้นักเรียนรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับ อาชีพที่ตนสนใจ	๑.๘๙๐	๑.๒๖๖	๒.๑๔๖	๑.๑๕๕	๒.๖๖๕	๑.๑๖๖	๒.๒๐๕	๑.๒๙๕

ตาราง ๕ ค่าคะแนนเฉลี่ยและความเบี่ยงเบนมาตรฐานของสภาพบริการสนเทศเป็นรายขอ แจกแจงตามขนาดโรงเรียน (ต่อ)

ข้อคำถามบริการสนเทศ	ขนาดเล็ก		ขนาดกลาง		ขนาดใหญ่		รวมทุกขนาด	
	$\bar{X}$	S	$\bar{X}$	S	$\bar{X}$	S	$\bar{X}$	S
๑๖. การแนะนำให้นักเรียนชมรายการทางโทรทัศน์ ฟังวิทยุ และอ่านหนังสือพิมพ์ในเรื่องเกี่ยวกับอาชีพ	๒.๓๙๐	๑.๒๕๕	๒.๓๓๖	๑.๑๐๗	๒.๕๒๙	๑.๒๐๖	๒.๓๕๘	๑.๑๘๓
๑๗. การช่วยประกาศเพื่อให้ข่าวสารและรายละเอียดต่างๆเกี่ยวกับการศึกษาต่อและอาชีพ	๒.๙๒๐	๑.๑๗๑	๒.๘๕๑	๑.๙๙๖	๓.๑๐๗	๑.๒๒๕	๒.๙๕๕	๑.๑๕๙
๑๘. การจัดฉายภาพยนตร์เพื่อส่งเสริมความรู้ นอกเหนือโรงเรียน	๑.๕๖๐	๑.๓๐๕	๒.๕๑๙	๑.๐๗๕	๒.๕๕๐	๑.๓๒๖	๒.๑๖๙	๑.๒๙๕
๑๙. การเชิญวิทยากรมาให้ความรู้เป็นแนวทางศึกษา	๒.๑๓๐	๑.๓๙๐	๒.๙๖๓	๑.๑๕๙	๓.๐๐๐	๑.๒๕๐	๒.๖๑๙	๑.๓๑๗
๒๐. การเชิญวิทยากรมาให้ความรู้เป็นแนวทางประกอบอาชีพ	๑.๙๓๐	๑.๓๙๕	๒.๒๖๕	๑.๓๕๐	๒.๕๓๖	๑.๓๒๕	๒.๓๖๙	๑.๕๐๘
๒๑. การเชิญวิทยากรมาให้ความรู้เกี่ยวกับการรักษาสุขภาพและสุขภาพจิต	๑.๙๑๐	๑.๓๗๑	๑.๙๗๐	๑.๓๕๙	๒.๕๖๓	๑.๓๐๐	๒.๐๕๖	๑.๙๕๑
เฉลี่ยทั้งหมด	๒.๒๗๐	๑.๒๕๕	๒.๓๑๗	๑.๒๖๑	๒.๖๓๗	๑.๒๕๓	๒.๕๖๗	๑.๒๕๖

จากตาราง 5 พบว่าสภาพของบริการสนเทศของโรงเรียนทั้งสามขนาดโดยเฉลี่ยแล้วอยู่ในเกณฑ์เกือบพอใจได้ เมื่อดูรายละเอียดแต่ละข้อ บริการสนเทศที่โรงเรียนแจ้งว่าทำน้อยมีมากกว่า 60 เปอร์เซ็นต์ของบริการสนเทศทั้งหมด บริการที่โรงเรียนส่วนใหญ่รายงานว่าทำน้อย ก็ได้แก่ การให้ความรู้เรื่องเพศศึกษา การจัดทัศนศึกษา ให้นักเรียนชมโรงงานหรือหน่วยงานฝึกฝนอาชีพต่างๆ และการปัจฉิมนิเทศ เป็นต้น ส่วนบริการสนเทศที่โรงเรียนส่วนใหญ่รายงานว่าจัดทำได้พอใช้ได้ ก็คือ การแนะนำเกี่ยวกับเรื่องความประพฤติและมารยาท การจัดป้ายประกาศเพื่อให้ข่าวสารเกี่ยวกับการศึกษาต่อและอาชีพ การชี้แจงให้นักเรียนทราบถึงขอบเขต ลักษณะวิชา และการวัดผลของวิชาที่สอน และการประเมินิเทศนักเรียนใหม่ เป็นต้น

เมื่อพิจารณาสภาพบริการสนเทศของโรงเรียนแต่ละขนาดแล้ว จะเห็นว่า โดยเฉลี่ยแล้วสภาพบริการสนเทศของโรงเรียนขนาดใหญ่ดีกว่าของโรงเรียนขนาดกลาง และของโรงเรียนขนาดกลางก็ดีกว่าของโรงเรียนขนาดเล็ก โรงเรียนขนาดใหญ่จัดบริการต่างๆ อาทิเช่น การเชิญวิทยากรมาให้ความรู้เป็นแนวทางศึกษาต่อและประกอบอาชีพ การจัดป้ายประกาศเพื่อให้ข่าวสารที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาต่อและอาชีพ และการประเมินิเทศ ได้ดีกว่าโรงเรียนขนาดกลางและขนาดเล็ก แต่เป็นที่น่าสังเกตว่า โรงเรียนขนาดเล็กสามารถจัดบริการสนเทศบางบริการ เป็นต้นว่า การให้ความรู้เรื่องเพศศึกษา การแนะนำเกี่ยวกับเรื่องความประพฤติและมารยาท ได้ดีกว่าโรงเรียนขนาดกลางและขนาดใหญ่ สำหรับบริการที่โรงเรียนขนาดเล็กจัดทำได้น้อยกว่าโรงเรียนขนาดกลางและขนาดใหญ่ ก็ได้แก่ การจัดฉายภาพยนตร์ เพื่อส่งเสริมความรู้ นอกเหนือบทเรียน และการปัจฉิมนิเทศ เป็นต้น

ตาราง ๒. กักคะแนนเฉลี่ยและความเบี่ยงเบนมาตรฐานของสภาพบริการให้กำปรึกษา เป็นรายขอ แจกแจงตามขนาดโรงเรียน

ขอกำถามตามบริการให้กำปรึกษา	ขนาดเล็ก		ขนาดกลาง		ขนาดใหญ่		รวมทุกขนาด	
	$\bar{X}$	S	$\bar{X}$	S	$\bar{X}$	S	$\bar{X}$	S
๑. การรึกให้ปฏิกฤษะแนวทำหนาที่ให้กำปรึกษาโดยเฉพา	๒.๔๐๐	๑.๔๒๐	๓.๐๔๐	๑.๑๓๔	๓.๔๒๒	๑.๑๔๒	๓.๐๔๔	๑.๓๔๒
๒. การรึกให้ไปดองให้กำปรึกษาโดยเฉพา	๑.๔๔๐	๑.๗๔๔	๒.๗๑๗	๑.๔๔๔	๓.๒๔๒	๑.๒๔๑	๒.๒๔๔	๑.๑๒๓
๓. การสำรวจปฏิกษาต่างๆของนักเรียนเพื่อใหกำปรึกษา	๒.๐๗๐	๑.๒๔๔	๒.๐๗๗	๑.๑๔๑	๒.๒๒๑	๑.๑๒๗	๒.๒๔๒	๑.๒๐๔
๔. การให้กำปรึกษานักเรียนบางกนที่มีปฏิกษาทางกรเรียน	๒.๔๒๐	๑.๑๒๔	๒.๔๔๒	๑.๐๐๐	๓.๐๒๓	๑.๐๔๔	๒.๔๔๒	๑.๐๗๑
๕. การให้กำปรึกษานักเรียนที่สวดทก	๒.๒๔๐	๑.๑๗๗	๒.๒๒๒	๑.๒๒๑	๒.๔๔๔	๑.๐๗๑	๒.๒๔๐	๑.๑๔๔
๖. การให้กำปรึกษานักเรียนที่มีปฏิกษาทางอารมณ์	๒.๒๑๐	๑.๑๗๗	๒.๒๔๔	๑.๑๗๐	๓.๐๐๔	๑.๓๒๔	๒.๔๒๔	๑.๑๔๓
๗. การให้กำปรึกษานักเรียนที่มีปฏิกษาเรื่องความประพฤติ	๒.๔๔๐	๑.๐๓๔	๒.๔๒๔	๑.๐๓๔	๓.๒๒๒	๐.๔๒๗	๓.๐๔๓	๐.๙๐๑
๘. การช่วยนักเรียนในการเลือกวิชาเรียน	๒.๒๗๐	๑.๓๔๑	๒.๔๔๐	๑.๕๓๓	๓.๐๒๗	๑.๒๗๗	๒.๔๔๔	๑.๒๗๒
๙. การช่วยนักเรียนในการวางแผนการเรียนตอ	๒.๗๔๐	๑.๐๒๗	๒.๔๓๒	๑.๓๓๔	๓.๒๗๗	๐.๙๗๐	๒.๔๒๐	๑.๐๔๔

ตาราง ๒ กากะแผนเจดีย์และความเบี่ยงเบนมาตรฐานของสภาพบริการให้กำปรักษาเป็นรายขอ แจกแจงตามขนาดโรงเรียน (คอ)

ขอกำถามคณกรการให้กำปรักษา	ขนาดเล็ก		ขนาดกลาง		ขนาดใหญ่		รวมทุกขนาด	
	$\bar{X}$	S	$\bar{X}$	S	$\bar{X}$	S	$\bar{X}$	S
๑๐. การแนะนำใหม่กรเรียนในเวลาวางให้เป็นประ โยชน์	๒.๖๙๐	๑.๑๒๙	๒.๕๓๑	๑.๑๓๖	๒.๙๓๘	๑.๐๕๑	๒.๙๑๔	๑.๑๓๕
๑๑. การจัดใหม่การทดสอบทางจิตวิทยาเพื่อประกบ การให้กำปรักษา	๑.๐๕๐	๑.๑๙๕	๑.๑๙๔	๑.๒๑๖	๑.๕๖๓	๑.๓๘๗	๑.๒๙๗	๑.๒๙๕
เฉลี่ยทั้งหมด	๒.๘๑๒	๑.๓๙๓	๒.๕๘๔	๑.๒๙๑	๒.๙๖๐	๑.๒๑๑	๒.๖๖๑	๑.๒๘๖

จากตาราง 6 พบว่าสภาพของบริการให้คำปรึกษาของโรงเรียนทั้งสามขนาด โดยเฉลี่ยแล้วอยู่ในเกณฑ์พอใช้ได้ บริการที่โรงเรียนจัดทำน้อยมาก ได้แก่ การทดสอบทางจิตวิทยาเพื่อประกอบการให้คำปรึกษา บริการที่โรงเรียนจัดทำน้อย ได้แก่ การสำรวจปัญหาต่างๆของนักเรียนเพื่อให้คำปรึกษา ส่วนบริการให้คำปรึกษาที่โรงเรียนจัดทำพอใช้ได้ ก็คือ การจัดให้มีครูแนะแนวทำหน้าที่ให้คำปรึกษา การให้คำปรึกษาในชั้นความประพฤติ ด้านการ เรียน ตลอดจนการช่วยนักเรียนในการวางแผนการเรียนต่อ

เมื่อพิจารณาสภาพบริการให้คำปรึกษาของโรงเรียนแต่ละขนาดแล้ว จะเห็นว่า โดยเฉลี่ยแล้วสภาพบริการให้คำปรึกษาของโรงเรียนขนาดใหญ่ดีกว่าของโรงเรียนขนาดกลาง และของโรงเรียนขนาดกลางดีกว่าของโรงเรียนขนาดเล็ก และเมื่อสังเกตค่าคะแนนเฉลี่ยในแต่ละบริการ จะพบว่า โรงเรียนขนาดใหญ่และขนาดกลางได้จัดให้มีห้องให้คำปรึกษาและมีครูแนะแนวทำหน้าที่ให้คำปรึกษาได้ดีกว่าโรงเรียนขนาดเล็ก ส่วนบริการอื่นๆ เป็นที่เห็นว่า การช่วยนักเรียนในการวางแผนการเรียนต่อ การให้คำปรึกษานักเรียนที่มีปัญหาทางความประพฤติ อารมณ์ และการเรียน ล้วนเป็นบริการที่โรงเรียนขนาดใหญ่จัดได้ดีกว่าทั้งสิ้น โรงเรียนขนาดกลางและขนาดเล็กจัดบริการดังกล่าวได้ไม่แตกต่างกันนัก

ตาราง ๘ ค่าคะแนนเฉลี่ยและความเบี่ยงเบนมาตรฐานของสภาพบริการรักษาตัวบุคคลเป็นรายชนิด แจกแจงตามขนาดโรงเรียน

ข้อความตามบริการรักษาตัวบุคคล	ขนาดเล็ก		ขนาดกลาง		ขนาดใหญ่		รวมทุกขนาด
	$\bar{X}$	S	$\bar{X}$	S	$\bar{X}$	S	
๑. การติดต่อขอหมายจับหรือหมายนำทางในชุมชน							
๒. การพัฒนาให้เด็กเรียนทำ	๑.๖๗๐	๑.๓๑๕	๑.๘๙๕	๑.๕๗๐	๑.๘๖๖	๑.๖๔๒	๑.๖๔๑
๓. การรักษาพยาบาลให้เด็กเรียนทำภายในโรงเรียน	๑.๑๔๐	๑.๓๖๖	๐.๔๕๐	๑.๑๔๑	๑.๘๖๖	๑.๖๔๒	๑.๖๔๕
๔. การแนะนำให้เด็กเรียนรู้จักวิธีสมัครงาน	๑.๕๕๐	๑.๖๖๖	๑.๖๙๕	๑.๑๖๕	๑.๙๖๕	๑.๖๔๕	๑.๖๔๑
๕. การช่วยเหลืองานให้เด็กเรียนทำนอกเวลาเรียน	๑.๓๔๐	๑.๕๓๑	๑.๖๖๖	๑.๖๖๖	๑.๘๖๕	๑.๖๔๓	๑.๖๔๖
๖. การจัดให้เด็กเรียนได้เลือกเป็นสมาชิกชุมนุม	๒.๑๐๐	๑.๕๖๐	๒.๘๕๕	๑.๑๙๕	๓.๘๖๖	๑.๘๕๑	๑.๓๑๖
๗. การลดภาระเรียนที่เรียนก่อนหรือเรียนซ้ำให้	๒.๖๕๐	๑.๓๓๖	๒.๘๑๕	๑.๑๔๕	๒.๖๖๖	๑.๖๔๓	๑.๖๖๐
๘. การลดภาระเรียนที่เพิ่มความสามารถสูงให้เขา	๒.๕๕๐	๑.๑๔๕	๒.๑๙๕	๑.๑๑๕	๒.๕๕๕	๑.๑๖๖	๑.๑๖๐
๙. การเรียนพิเศษ	๑.๙๙๑	๑.๑๑๕	๑.๙๙๕	๑.๓๖๖	๒.๑๘๐	๑.๓๓๕	๑.๙๑๕
เฉลี่ยทั้งหมด							

จากการาง 7 พบว่าสภาพของบริการจัดวางตัวบุคคลของโรงเรียนทั้งสามขนาด โดยเฉลี่ยแล้วอยู่ในเกณฑ์เกือบพอใจได้ บริการที่โรงเรียนจัดทำน้อยมาก ได้แก่ การจัด หมายให้นักเรียนทำภายในโรงเรียน บริการที่โรงเรียนจัดทำน้อย ได้แก่ การติดต่อกับ นายจ้างหรือหน่วยงานต่างๆ เพื่อหมายให้นักเรียนทำ ส่วนบริการที่โรงเรียนจัดทำพอใช้ ได้ ได้แก่ การจัดให้นักเรียนได้เลือก เป็นสมาชิกชุมนุมกิจกรรมต่างๆตามความถนัดหรือ ความสนใจ

เมื่อพิจารณาสภาพการ จัดวางตัวบุคคลของโรงเรียนแต่ละขนาดแล้ว จะเห็นว่า โดยเฉลี่ยแล้วสภาพบริการ การจัดวางตัวบุคคลของโรงเรียนขนาดใหญ่ดีกว่าของโรงเรียน ขนาดกลาง และของโรงเรียนขนาดกลางก็ดีกว่าของโรงเรียนขนาดเล็ก และเมื่อสังเกต กากะแนบเฉลี่ยในแต่ละบริการ จะพบว่า โรงเรียนขนาดใหญ่จัดบริการ เกี่ยวกับการ จัดให้ นักเรียนได้เลือก เป็นสมาชิกชุมนุมกิจกรรมต่างๆได้ดีกว่าโรงเรียนขนาดกลางและขนาดเล็ก มาก และเป็นที่น่าสนใจว่า โรงเรียนขนาดเล็กสามารถจัดหมายให้นักเรียนทำภายใน โรงเรียนและติดต่องานภายนอกโรงเรียนให้นักเรียนทำได้ก็กว่าโรงเรียนขนาดกลาง นอกจากนั้นโรงเรียนขนาดกลางก็จัดบริการที่เกี่ยวกับการ เลื่อนนักเรียนที่เรียนอ่อนหรือ เรียนซ้ำให้เข้าชั้นเรียนพิเศษได้ก็กว่าโรงเรียนขนาดใหญ่และขนาดเล็ก

ตาราง ๔ กักคะแนนเฉลี่ยและความเบี่ยงเบนมาตรฐานของสภาพบริการติดตามวลเป็นรายข้อ แจกแจงตามขนาดโรงเรียน

ข้อคำถามด้านบริการติดตามวล	ขนาดเล็ก		ขนาดกลาง		ขนาดใหญ่		รวมทุกขนาด	
	$\bar{X}$	S	$\bar{X}$	S	$\bar{X}$	S	$\bar{X}$	S
๑. การส่งเสริมให้เทียบเกมมาติดต่อกับโรงเรียนเป็นครั้งคราว	๑.๘๘๐	๑.๔๕๘	๒.๖๑๑	๑.๑๙๑	๒.๓๔๙	๑.๑๑๗	๒.๔๓๗	๑.๓๐๖
๒. การออกแบบสำรวจความคิดเห็นจากโรงเรียนที่ออกจากโรงเรียนจะไปศึกษาคณะที่ประกอบด้วย ๓. ๓.๕๙๐	๑.๕๙๐	๑.๔๑๕	๑.๙๙๑	๑.๘๑๘	๒.๕๙๙	๑.๓๕๒	๒.๔๙๗	๑.๕๙๔
เฉลี่ยทั้งหมด	๑.๓๓๕	๑.๔๔๑	๒.๓๑๑	๑.๔๔๔	๒.๙๒๙	๑.๒๔๐	๒.๕๕๗	๑.๔๒๙
รวมเฉลี่ยบริการแนะแนวทั้งหมด	๒.๒๒๕	๑.๒๕๕	๒.๓๑๘	๑.๓๑๒	๒.๕๕๗	๑.๒๑๙	๒.๕๕๗	๑.๔๐๖

จากตาราง 8 พบว่าสภาพของบริการติดตามผลของโรงเรียนทั้งสามขนาดโดยเฉลี่ยอยู่ในเกณฑ์เกือบพอใช้ได้ บริการที่โรงเรียนจัดทำน้อย ได้แก่ การออกแบบสำรวจเพื่อทราบว่านักเรียนที่ออกจากโรงเรียนจะไปศึกษาต่อหรือประกอบอาชีพ ณ ที่ใด และการส่งเสริมให้ศิษย์เก่ามาติดต่อกับโรงเรียนเป็นครั้งคราว

เมื่อรวมค่าคะแนนเฉลี่ยของบริการแนะแนวทุกขงบริการที่วัดอยู่ในโรงเรียนทั้งสามขนาดพบว่า สภาพบริการแนะแนวของโรงเรียนขนาดเล็กและขนาดกลางอยู่ในเกณฑ์เกือบพอใช้ได้ และบริการแนะแนวของโรงเรียนขนาดใหญ่อยู่ในเกณฑ์พอใช้ได้

ตอนที่ 2 การวิเคราะห์หาค่าคะแนนเฉลี่ย ($\bar{X}$) และความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (s) ในแต่ละข้อของข้อคำถามวัดทัศนคติ แจกแจงความประเภทย่อยกลาง

ในการวิเคราะห์หาค่าคะแนนเฉลี่ย เพื่อความสะดวกในการแปลความหมาย จึงได้กำหนดช่วงของคะแนนและความหมายของช่วงคะแนนนั้นๆไว้ดังต่อไปนี้

ข้อความใดมีค่าคะแนนเฉลี่ยตั้งแต่	0 – 0.49	หมายความว่า กลุ่มตัวอย่างไม่เห็นด้วยอย่างยิ่งกับข้อความนั้น
ข้อความใดมีค่าคะแนนเฉลี่ยตั้งแต่	0.50 – 1.49	หมายความว่า กลุ่มตัวอย่างไม่เห็นด้วยกับข้อความนั้น
ข้อความใดมีค่าคะแนนเฉลี่ยตั้งแต่	1.50 – 2.49	หมายความว่า กลุ่มตัวอย่างเฉยๆกับข้อความนั้น
ข้อความใดมีค่าคะแนนเฉลี่ยตั้งแต่	2.50 – 3.49	หมายความว่า กลุ่มตัวอย่างเห็นด้วยกับข้อความนั้น
ข้อความใดมีค่าคะแนนเฉลี่ยตั้งแต่	3.50 – 4.00	หมายความว่า กลุ่มตัวอย่างเห็นด้วยอย่างยิ่งกับข้อความนั้น

สำหรับข้อความประเภท "ไม่เห็นด้วย" ในข้อ 11 ถึงข้อ 20 ความหมายของช่วงคะแนนเฉลี่ยจะตรงข้ามกับเกณฑ์ดังกล่าว

ส่วนค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานจะบอกให้ทราบถึงการกระจายในการตอบคำถามของกลุ่มตัวอย่าง ถ้าค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานมีค่าน้อย แสดงว่า ความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างที่มีต่อข้อความนั้นๆใกล้เคียงกันมากและสามารถเชื่อถือได้มาก ถ้าค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานมีค่ามาก แสดงว่า ความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างที่มีต่อข้อความนั้นๆมีความแตกต่างกัน

อนึ่ง การที่จะทราบว่ากลุ่มตัวอย่างมีทัศนคติต่อโครงการแนะแนวเป็นอย่างไร ให้พิจารณาค่าคะแนนเฉลี่ยเมื่อรวมทั้ง 20 ข้อความแล้ว โดยกำหนดช่วงของคะแนนเฉลี่ยนั้นไว้ดังต่อไปนี้

ค่าคะแนนเฉลี่ยตั้งแต่	0.00 – 0.49	หมายความว่า	กลุ่มตัวอย่างมีทัศนคติต่อโครงการแนะแนวไม่ดีที่สุด
ค่าคะแนนเฉลี่ยตั้งแต่	0.50 – 1.49	หมายความว่า	กลุ่มตัวอย่างมีทัศนคติต่อโครงการแนะแนวไม่ดี
ค่าคะแนนเฉลี่ยตั้งแต่	1.50 – 2.49	หมายความว่า	กลุ่มตัวอย่างมีทัศนคติต่อโครงการแนะแนวปานกลาง
ค่าคะแนนเฉลี่ยตั้งแต่	2.50 – 3.49	หมายความว่า	กลุ่มตัวอย่างมีทัศนคติต่อโครงการแนะแนวดี
ค่าคะแนนเฉลี่ยตั้งแต่	3.50 – 4.00	หมายความว่า	กลุ่มตัวอย่างมีทัศนคติต่อโครงการแนะแนวดีมาก

ทัศนคติต่อโครงการแนะแนวของผู้บริหารระดับโรงเรียน ครูแนะแนว และครูประจำวิชา ปรากฏผลดังจะไ้แสดงค่าคะแนนเฉลี่ยและความเบี่ยงเบนมาตรฐานไว้ดังนี้

ตาราง ๕. กำกับแผนเผชิญเหตุและภาวะเสี่ยงแบบมาตรฐานของทัศนคติต่อโครงการและแนวเป็นรายข้อ แจกแจงตามประเภทผลการ

ข้อ	ข้อกำหนดวัดทัศนคติต่อโครงการและแนว	ผู้บริหาร		กรรมการและแนว		การประชาสัมพันธ์		รวมทุกประเภท	
		$\bar{X}$	S	$\bar{X}$	S	$\bar{X}$	S	$\bar{X}$	S
๑.	การแสดงความคิดเห็นของการปลุกความหมายในเหตุการณ์ต่างๆของผู้ทำการทางและแนวเป็นต้นมา	๒.๘๔๒	๐.๙๐๗	๒.๕๐๐	๐.๖๙๒	๒.๕๙๓	๐.๘๙๕	๒.๕๔๒	๐.๘๒๕
๒.	ผู้ทำการทางและการและแนวมักจะได้กำแนหน้ามาก	๑.๙๓๗	๐.๘๒๘	๑.๖๕๐	๐.๘๘๐	๒.๓๙๒	๐.๙๒๒	๒.๒๒๘	๐.๘๔๒
๓.	การเลิกโครงการและแนวจากทำให้เลิกเรียนเกิด	๒.๘๕๕	๑.๑๔๒	๒.๘๙๕	๐.๖๕๑	๒.๙๙๕	๐.๙๑๔	๒.๘๙๑	๐.๙๓๗
๔.	การทำงานเกี่ยวกับบริการและแนวไปโรงเรียน	๓.๓๒๘	๑.๕๒๘	๓.๘๒๙	๐.๖๙๑	๓.๓๘๙	๐.๙๑๔	๓.๓๒๐	๐.๙๓๗
๕.	โรงเรียนวิจิตรทางการและแนวหรือจิตวิทยา	๓.๐๕๓	๑.๑๐๘	๒.๙๒๙	๐.๖๙๕	๑.๕๘๘	๐.๙๒๕	๒.๙๒๐	๐.๙๔๕
๖.	กล่าวโดยส่วนรวม โครงการและแนวมีความจำเป็นสำหรับขบวนการเรียนการสอนในโรงเรียน	๓.๘๙๕	๐.๙๔๓	๓.๕๘๘	๐.๘๒๐	๓.๑๓๑	๐.๖๔๕	๓.๑๙๑	๐.๖๙๕

ตาราง ๕ กากะแนแนเฉลี่ยและกรรมเบียงเบณมาตรฐานของทัศนคติต่อโครงการแนะแนวเป็นรายขอ แจกแจงตามประเภทบุคลากร (ต่อ)

ข้อคำถามทัศนคติต่อโครงการแนะแนว	ผู้บริหาร		กรรมแนะแนว		ครูประจำวิชา		รวมทุกประเภท	
	$\bar{X}$	S	$\bar{X}$	S	$\bar{X}$	S	$\bar{X}$	S
๗. โรงเรียนแต่ละโรงควรมีกรรมแนะแนวที่มีตัวโมงสอนณขั้วโมงอยางน้อยหนึ่งคน	๓.๑๕๔	๐.๕๒๓	๓.๒๒๕	๐.๔๕๔	๓.๑๓๕	๐.๕๕๒	๓.๑๔๔	๐.๒๑๔
๘. นักเรียนยังมีความคิดเชิงเหตุผลไม่เพียงพอ จึงควรอาศัยความช่วยเห็ดจากผู้นอื่นในการแก้ปัญหา	๓.๐๕๓	๐.๒๓๔	๓.๑๒๕	๐.๒๐๕	๒.๕๕๒	๐.๒๕๓	๓.๐๐๐	๐.๒๕๓
๙. เราควรจะขยายบริการกรรมแนะแนวออกไปให้สมบูรณยิ่งขึ้น	๓.๒๓๒	๐.๕๐๕	๓.๕๐๐	๐.๕๒๓	๓.๒๕๔	๐.๕๑๑	๓.๒๕๒	๐.๕๓๒
๑๐. โครงการกรรมแนะแนวไม่ได้อำหนดไว้อยางแนนอนตายตัว เป็นโครงการที่ยืดหยุ่นได้	๒.๒๓๒	๑.๑๕๓	๓.๐๕๔	๐.๓๓๔	๒.๕๒๕	๐.๓๕๒	๒.๕๕๐	๐.๓๕๕
๑๑. ยังไม่มีความจำเป็นที่ควรจัดโครงการกรรมแนะแนวในโรงเรียน	๓.๑๐๕	๑.๔๕๕	๓.๕๒๓	๑.๐๐๔	๓.๑๐๒	๑.๒๑๑	๓.๑๕๔	๑.๒๕๓
๑๒. กรรมแนะแนวแผนหาที่ให้อำปรกว่าไปจากครูประจำชั้นซึ่งสามารถทำหน้าที่นี้ได้	๓.๓๒๕	๐.๓๐๓	๓.๒๕๑	๐.๕๕๕	๓.๑๑๓	๐.๕๒๑	๓.๕๕๕	๐.๕๕๔

ตาราง ๕ การประเมินเฉลี่ยและความเป็นมาตรฐานของทัศนคติต่อโครงการแนะแนวเป็นรายข้อ แจกแจงตามประเภทบุคลากร (ต่อ)

ข้อคำถามวัดทัศนคติต่อโครงการแนะแนว	ผู้บริหาร		ครูแนะแนว		ครูประจำวิชา		รวมทุกประเภท	
	$\bar{X}$	S	$\bar{X}$	S	$\bar{X}$	S	$\bar{X}$	S
๑๓. โรงเรียนเสียประมาณไปในการจัดโครงการแนะแนว โดยไม่ได้รับผลประโยชน์คุ้มค่า แทนที่จะนำงบประมาณไปส่งเสริมการพยาบาลให้เพียงพอ	๓.๓๖๘	๐.๘๕๓	๓.๓๘๔	๐.๙๕๙	๒.๘๐๙	๐.๘๓๘	๒.๘๕๒	๐.๘๕๔
๑๔. การแนะแนวทำให้เด็กเรียนเกิดความยุ่งยากใจในการตัดสินใจของตัวเอง	๓.๑๕๘	๐.๙๖๒	๓.๒๔๑	๐.๖๘๓	๒.๙๗๐	๐.๙๒๕	๒.๘๔๐	๐.๙๕๑
๑๕. โครงการแนะแนวในโรงเรียนเป็นหน่วยงานที่ตั้งขึ้นจนหน่วยงานอื่น	๓.๒๒๓	๐.๖๙๑	๓.๑๕๖	๐.๘๐๘	๒.๙๕๕	๐.๙๓๕	๒.๙๕๕	๐.๙๕๕
๑๖. นักเรียนระดับมัธยมศึกษาชั้นไม่มีความพร้อมที่จะรับบริการต่างๆจากบริการแนะแนวของโรงเรียน	๓.๓๐๖	๐.๙๐๙	๓.๒๔๑	๐.๖๘๓	๒.๙๗๐	๐.๙๒๕	๓.๐๘๐	๐.๘๕๑
๑๗. โครงการแนะแนวในโรงเรียนนิยมกันเป็นครั้งคราว ปีที่ ๒ - ๓ ปีก็จะงดเสียไป	๓.๑๕๘	๐.๙๖๒	๓.๒๔๑	๐.๖๘๓	๒.๙๗๐	๐.๙๒๕	๒.๙๕๕	๐.๙๕๕

ตาราง ๘. ทักษะเน้นเฉลี่ยและความเปี่ยงเบนมাত্রฐานของทัศนคติต่อโครงการแนะแนวเป็นรายขอ แจกแจงตามประเภทบุคลากร (ต่อ)

ข้อคำถามวัดทัศนคติต่อโครงการแนะแนว	ผู้บริหาร		ครูแนะแนว		ครูประจำวิชา		รวมทุกประเภท	
	$\bar{X}$	S	$\bar{X}$	S	$\bar{X}$	S	$\bar{X}$	S
๑๘. โรงเรียนจะจัดโครงการแนะแนวไม่ได้ ถ้าอุป กรณและเครื่องอำนวยความสะดวกไม่มีเพียงพอ	๒.๖๘๔	๐.๘๔๓	๑.๕๓๑	๑.๒๙๒	๑.๙๒๐	๑.๑๘๖	๔.๙๓๖	๑.๑๖๓
๑๙. นักเรียนย่อมมีศักดิ์ศรีและความสามารถประจำ ตัว ถึงอย่างไรเขาก็จะสามารถช่วยตัวของเขา เองได้	๒.๕๙๔	๐.๙๒๖	๒.๐๙๓	๐.๙๔๘	๒.๕๖๗	๐.๙๔๒	๒.๘๓๔	๐.๙๘๖
๒๐. โรงเรียนยังไม่ควรจัดบริการแนะแนว ถ้าคิดว่า นักเรียนทุกคนยังไม่มีความรู้	๓.๘๙๔	๐.๙๔๐	๓.๕๙๔	๐.๕๘๑	๓.๒๑๕	๐.๙๕๒	๓.๒๖๘	๐.๙๖๖
เฉลี่ยทั้งหมด	๓.๐๕๘	๐.๖๘๑	๓.๐๙๗	๐.๖๒๔	๒.๘๕๒	๐.๙๓๕	๒.๘๘๐	๐.๖๘๖

จากตาราง 9 พบว่าผู้บริหารระดับโรงเรียน ครูแนะแนว และครูประจำวิชา มีทัศนคติที่ดีต่อโครงการแนะแนว ส่วนใหญ่เห็นว่า โครงการแนะแนวมีความจำเป็นสำหรับการเรียนการสอนในโรงเรียน และเห็นควรให้ขยายบริการแนะแนวในโรงเรียนออกไปให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น นอกจากนี้ยังเห็นว่า โรงเรียนแต่ละโรงควรมีครูแนะแนวที่มีวุฒิทางการแนะแนวหรือจิตวิทยาอย่างน้อยหนึ่งคนมาทำหน้าที่แนะแนวโดยมีชั่วโมงสอนน้อย ส่วนใหญ่ไม่เห็นด้วยกับข้อความที่ว่า โรงเรียนยังไม่ควรจัดบริการแนะแนวถ้าคิดว่านักเรียนทุกคนยังไม่มีปัญหาอะไร และไม่เห็นด้วยกับข้อความที่ว่า โรงเรียนเสี่ยงงบประมาณไปในการจัดโครงการแนะแนวโดยไม่ได้รับผลประโยชน์คุ้มค่า นอกจากนี้กลุ่มตัวอย่างยังไม่เห็นด้วยกับข้อความที่ว่า ครูแนะแนวแย่งหน้าที่ให้คำปรึกษานักเรียนไปจากครูประจำชั้นซึ่งทำหน้าที่นี้ได้เช่นกัน

เมื่อพิจารณาก่อนแผนเฉลี่ยของทัศนคติต่อโครงการแนะแนวของบุคลากรทั้งสามประเภท จะเห็นว่า ผู้บริหารระดับโรงเรียนมีทัศนคติที่ดีสูงกว่าครูแนะแนว และครูแนะแนวมีทัศนคติที่ดีสูงกว่าครูประจำวิชา เป็นที่น่าสังเกตว่า ผู้บริหารระดับโรงเรียนและครูแนะแนวต่างเห็นด้วยกับข้อความที่ว่า โครงการแนะแนวทำให้งานบางอย่างในโรงเรียนสำเร็จได้อย่างน่าประทับใจ ส่วนครูประจำวิชาไม่เห็นด้วยกับข้อความนี้ นอกจากนั้น ผู้บริหารระดับโรงเรียนและครูแนะแนวก่อนข้างจะไม่เห็นด้วยกับข้อความที่ว่า ผู้ทำการทางการแนะแนวมักจะให้คำแนะนำมากกว่าการให้คำปรึกษา ส่วนครูประจำวิชากลับเห็นด้วยกับข้อความนี้

ตอนที่ 3 การวิเคราะห์เปรียบเทียบสภาพบริการและแนวทางการต่างๆ ระหว่าง
โรงเรียนขนาดเล็ก ขนาดกลาง และขนาดใหญ่

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เป็นการทดสอบดูว่า สภาพบริการและแนวโน้ในต่างต่างๆ คือ บริการ
รวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับตัวเด็ก บริการสนเทศ บริการให้คำปรึกษา บริการจัดวางตัวบุคคล
และบริการติดตามผล ระหว่างโรงเรียนมัธยมศึกษาขนาดเล็ก ขนาดกลาง และขนาดใหญ่
ในแต่ละบริการมีสภาพแตกต่างกันหรือไม่ โดยจะวิเคราะห์เปรียบเทียบความแปรปรวน
ของแต่ละบริการระหว่างโรงเรียนสามขนาด ดังผลในตารางที่ 10 , 12 , 14 , 16
และ 18 ต่อไปนี้

ตาราง 10 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของสภาพบริการรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับตัว
 เกิด ระหว่างโรงเรียนขนาดเล็ก ขนาดกลาง และขนาดใหญ่

แหล่งของความแปรปรวน	df	SS	MS	F
ระหว่างกลุ่ม (A)	2	3624.59	1812.30	16.36*
ภายในกลุ่ม (B)	322	35681.23	110.81	
รวม	324	39305.82		

** ค่า F มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 10 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนพบว่าแตกต่างกันอย่างมีนัย
 สำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($F = 16.36$, $P < .01$) แสดงว่าสภาพของบริการรวบรวม
 ข้อมูลเกี่ยวกับตัวเกิดระหว่างโรงเรียนขนาดเล็ก ขนาดกลาง และขนาดใหญ่มีความแตก
 ต่างกัน

เมื่อทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของสภาพบริการรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับ
 ตัวเกิดเป็นรายคู่ แจกแจงตามขนาดโรงเรียน โดย t - Statistic ผลปรากฏดัง
 ตาราง 11 ดังนี้

ตาราง 11 ผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของสภาพบริการ รวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับตัว
เด็ก ระหว่างโรงเรียนขนาดเล็ก ขนาดกลาง และขนาดใหญ่

ขนาดโรงเรียน		ขนาดกลาง	ขนาดเล็ก	ขนาดใหญ่
	ค่าเฉลี่ย	33.35	34.48	38.44
ขนาดกลาง	33.35	—	1.13	5.09**
ขนาดเล็ก	34.48	—	—	3.96*
ขนาดใหญ่	38.44			—
			r=2	r=3
$q_{.95}(r, 322)$			2.77	3.31
$\sqrt{MS_{error}/n} \cdot q_{.95}(r, 322)$			2.80	3.34
$q_{.99}(r, 322)$			3.64	4.12
$\sqrt{MS_{error}/n} \cdot q_{.99}(r, 322)$			3.68	4.16

* ค่า q มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

** ค่า q มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 11 ผลการเปรียบเทียบสภาพของบริการ รวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับตัว
เด็ก แจกแจงตามขนาดโรงเรียน ปรากฏว่า

1. สภาพของบริการ รวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับตัว เด็กของโรงเรียนขนาดเล็กกับ
ขนาดกลางแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ($q = 1.13$)
2. สภาพของบริการ รวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับตัว เด็กของโรงเรียนขนาดกลางกับ
ขนาดใหญ่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($q = 5.09, P < .01$)
3. สภาพของบริการ รวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับตัว เด็กของโรงเรียนขนาดเล็กกับ
ขนาดใหญ่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($q = 3.96, P < .05$)

✓ ตาราง 12 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของสภาพบริการสนเทศ ระหว่างโรงเรียน
ขนาดเล็ก ขนาดกลาง และขนาดใหญ่

แหล่งของความแปรปรวน	df	SS	MS	F
ระหว่างกลุ่ม (A)	2	5117.40	4558.70	18.11**
ภายในกลุ่ม (B)	322	45506.81	141.33	
รวม	324	50624.21		

** ค่า F มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 12 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนพบว่าแตกต่างกันอย่างมีนัย
สำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($F = 18.11$, $P < .01$) แสดงว่าสภาพของบริการสนเทศ
ระหว่างโรงเรียนขนาดเล็ก ขนาดกลาง และขนาดใหญ่มีความแตกต่างกัน

เมื่อทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของสภาพบริการสนเทศเป็นรายคู่ แยก
แ่งตามขนาดโรงเรียน โดย [ดู Statistix](#) ผลปรากฏดังตาราง 13 ดังนี้

✓ ตาราง 13 ผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของสภาพบริการสนเทศ ระหว่างโรงเรียน
ขนาดเล็ก ขนาดกลาง และขนาดใหญ่

ขนาดโรงเรียน	ขนาดเล็ก ขนาดกลาง ขนาดใหญ่			
	ค่าเฉลี่ย	47.41	48.71	56.36
ขนาดเล็ก	47.41	—	1.30	8.95**
ขนาดกลาง	48.71		—	7.65**
ขนาดใหญ่	56.36			—
			r=2	r=3
$q_{.99}(r,322)$			3.64	4.12
$\sqrt{MS_{error}/n} \cdot q_{.99}(r,322)$			4.16	4.71

** ค่า q มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 13 ผลการเปรียบเทียบสภาพของบริการสนเทศ แจกแจงตาม
ขนาดโรงเรียน ปรากฏว่า

1. สภาพของบริการสนเทศของโรงเรียนขนาดเล็กกับขนาดกลางแตกต่างกัน
อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ($q = 1.30$)
2. สภาพของบริการสนเทศของโรงเรียนขนาดเล็กกับขนาดใหญ่แตกต่างกัน
อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($q = 8.95, P < .01$)
3. สภาพของบริการสนเทศของโรงเรียนขนาดกลางกับขนาดใหญ่แตกต่างกัน
อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($q = 7.65, P < .01$)

✓ ตาราง 14 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของสภาพบริการให้คำปรึกษา ระหว่างโรงเรียนขนาดเล็ก ขนาดกลาง และขนาดใหญ่

แหล่งของความแปรปรวน	df	SS	MS	F
ระหว่างกลุ่ม (A)	2	25004.3	1250.22	10.13**
ภายในกลุ่ม (B)	322	39743.02	123.43	
รวม	324	42243.45		

**ค่า F มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 14 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนพบว่าแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($F = 10.13$, $P < .01$) แสดงว่าสภาพของบริการให้คำปรึกษา ระหว่างโรงเรียนขนาดเล็ก ขนาดกลาง และขนาดใหญ่มีความแตกต่างกัน

เมื่อทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของสภาพบริการให้คำปรึกษา เป็นรายคู่ แยกแยะตามขนาดโรงเรียน โดย q - statistic ผลปรากฏดังตาราง 15 ดังนี้

✓ ตาราง 15 ผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของสภาพบริการให้คำปรึกษา ระหว่าง
โรงเรียนขนาดเล็ก ขนาดกลาง และขนาดใหญ่

ขนาดโรงเรียน	ขนาดเล็ก ขนาดกลาง ขนาดใหญ่		
	ค่าเฉลี่ย	25.40	28.14 32.21
ขนาดเล็ก	25.40	—	2.74 6.81**
ขนาดกลาง	28.14		— 4.07 *
ขนาดใหญ่	32.21		
		r=2	r=3
	$\sigma_{.95}(r,322)$	2.77	3.31
	$\sqrt{MS_{error}/n} \cdot q_{.95}(r,322)$	2.96	3.54
	$q_{.99}(r,322)$	3.64	4.12
	$\sqrt{MS_{error}/n} \cdot q_{.99}(r,322)$	3.89	4.40

*ค่า q มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

**ค่า q มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 15 ผลการเปรียบเทียบสภาพของบริการให้คำปรึกษา แจกแจงตาม
ขนาดโรงเรียน ปรากฏว่า

1. สภาพของบริการให้คำปรึกษาของโรงเรียนขนาดเล็กกับขนาดกลางแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ($q = 2.74$)
2. สภาพของบริการให้คำปรึกษาของโรงเรียนขนาดเล็กกับขนาดใหญ่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($q = 6.81, P < .01$)
3. สภาพของบริการให้คำปรึกษาของโรงเรียนขนาดกลางกับขนาดใหญ่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($q = 4.07, P < .05$)

ตาราง 16 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของสภาพบริการ จัดวางตัวบุคคล ระหว่างโรงเรียนขนาดเล็ก ขนาดกลาง และขนาดใหญ่

แหล่งของความแปรปรวน	df	SS	MS	F
ระหว่างกลุ่ม (A)	2	1238.73	619.37	10.65*
ภายในกลุ่ม (B)	322	18713.07	58.13	
รวม	324	19956.80		

** ค่า F มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 16 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนพบว่าแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($F = 10.65$, $P < .01$) แสดงว่าสภาพของบริการ จัดวางตัวบุคคลระหว่างโรงเรียนขนาดเล็ก ขนาดกลาง และขนาดใหญ่มีความแตกต่างกัน

เมื่อทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของสภาพบริการ จัดวางตัวบุคคล เป็นรายคู่ แยกแยะตามขนาดโรงเรียน โดย q - Statistic ผลปรากฏดังตาราง 17 ดังนี้

ตาราง 17 ผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของสภาพบริการ จักวางตัวบุคคล ระหว่าง
โรงเรียนขนาดเล็ก ขนาดกลาง และขนาดใหญ่

ขนาดโรงเรียน	ขนาดเล็ก ขนาดกลาง ขนาดใหญ่			
	ค่าเฉลี่ย	16.54	17.42	21.04
ขนาดเล็ก	16.54	—	0.88	4.50 **
ขนาดกลาง	17.42		—	3.62 **
ขนาดใหญ่	21.04			—
			r=2	r=3
$q_{.99}(r,322)$			3.64	4.12
$\sqrt{IIS_{error}/n} \cdot q_{.99}(r,322)$			2.67	3.02

** ค่า q มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 17 ผลการเปรียบเทียบสภาพของบริการ จักวางตัวบุคคล แจกแจงตามขนาดโรงเรียน ปรากฏว่า

1. สภาพของบริการ จักวางตัวบุคคลของโรงเรียนขนาดเล็กกับขนาดกลางแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ($q = 0.88$)

2. สภาพของบริการ จักวางตัวบุคคลของโรงเรียนขนาดเล็กกับขนาดใหญ่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($q = 4.50, P < .01$)

3. สภาพของบริการ จักวางตัวบุคคลของโรงเรียนขนาดกลางกับขนาดใหญ่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($q = 3.62, P < .01$)

ตาราง 18 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของสภาพบริการติดตามผล ระหว่างโรงเรียนขนาดเล็ก ขนาดกลาง และขนาดใหญ่

แหล่งของความแปรปรวน	df	SS	MS	F
ระหว่างกลุ่ม (A)	2	372.89	186.45	30.13**
ภายในกลุ่ม (B)	322	1992.34	6.19	
รวม	324	2365.23		

**ค่า F มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 18 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนพบว่าแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($F = 30.13$, $P < .01$) แสดงว่าสภาพของบริการติดตามผลของโรงเรียนขนาดเล็ก ขนาดกลาง และขนาดใหญ่มีความแตกต่างกัน

เมื่อทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของสภาพบริการติดตามผลเป็นรายคู่ แยกแยะตามขนาดโรงเรียน โดย q - Statistic ผลปรากฏดังตาราง 19 ดังนี้

ตาราง 19 ผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของสภาพบริการติดตามผล ระหว่างโรงเรียนขนาดเล็ก ขนาดกลาง และขนาดใหญ่

ขนาดโรงเรียน	ขนาดเล็ก ขนาดกลาง ขนาดใหญ่			
	ค่าเฉลี่ย	2.77	4.62	5.37
ขนาดเล็ก	2.77	—	1.85**	2.60**
ขนาดกลาง	4.62		—	0.75
ขนาดใหญ่	5.37			—
			r=2	r=3
$q_{.99}(r,322)$			3.64	4.12
$\sqrt{MS_{error}/n} \cdot q_{.99}(r,322)$			0.87	0.99

**ค่า q มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 19 ผลการเปรียบเทียบสภาพของบริการติดตามผล แยกแยะตามขนาดโรงเรียน ปรากฏว่า

1. สภาพของบริการติดตามผลของโรงเรียนขนาดเล็กกับขนาดกลางแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($q = 1.85, P < .01$)
2. สภาพของบริการติดตามผลของโรงเรียนขนาดเล็กกับขนาดใหญ่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($q = 2.60, P < .01$)
3. สภาพของบริการติดตามผลของโรงเรียนขนาดกลางกับขนาดใหญ่แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ($q = 0.75$)

รูปที่ ๒ -

/ ตอนที่ 4 การวิเคราะห์เปรียบเทียบทัศนคติของผู้บริหารระดับโรงเรียน
ครูแนะแนว และครูประจำวิชาที่มีต่อโครงการแนะแนว

การศึกษาครั้งนี้เป็นการทดสอบว่า ทัศนคติต่อโครงการแนะแนวของผู้บริหาร
ระดับโรงเรียน ครูแนะแนว และครูประจำวิชา มีความแตกต่างกันหรือไม่ โดยจะวิเคราะห์
เปรียบเทียบความแปรปรวนของทัศนคติระหว่างบุคลากร 3 ประเภท ดังผลในตารางที่ 20

ตาราง 20 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของทัศนคติต่อโครงการแนะแนว ระหว่าง
ผู้บริหารระดับโรงเรียน ครูแนะแนว และครูประจำวิชา

แหล่งของความแปรปรวน	df	SS	MS	F
ระหว่างกลุ่ม	2	569.23	284.62	6.41**
ภายในกลุ่ม	322	14287.22	44.37	
รวม	324	14856.45		

**ค่า F มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 20 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนพบว่าแตกต่างกันอย่างมีนัย
สำคัญที่ระดับ .01 ($F = 6.41, P < .01$) แสดงว่าทัศนคติต่อโครงการแนะแนว
ของผู้บริหารระดับโรงเรียน ครูแนะแนว และครูประจำวิชา มีความแตกต่างกัน

เมื่อทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของทัศนคติต่อโครงการแนะแนวเป็นรายกลุ่ม
แจกแจงตามประเภทบุคลากร โดย t -Statistic ผลปรากฏดังตาราง 21 ดังนี้

✓ ตาราง 21 ผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของทัศนคติต่อโครงการแนะแนว ระหว่าง
ผู้บริหารระดับโรงเรียน ครูแนะแนว และครูประจำวิชา

ประเภทบุคลากร	ครูประจำวิชา .ครูแนะแนว ผู้บริหาร			
-	ค่าเฉลี่ย	57.04	60.34	61.16
ครูประจำวิชา	57.04	-	3.30**	4.12**
ครูแนะแนว	60.34		-	0.82
ผู้บริหาร	61.16			-
			r=2	r=3
$q_{.99}(r, 322)$			3.64	4.12
$\sqrt{MS_{error}/n} \cdot q_{.99}(r, 322)$			2.33	2.64

**ค่า q มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 21 ผลการเปรียบเทียบทัศนคติต่อโครงการแนะแนว แจกแจงตาม
ประเภทบุคลากร ปรากฏว่า

1. ทัศนคติต่อโครงการแนะแนวของครูประจำวิชากับครูแนะแนวแตกต่างกัน
อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($q = 3.30, P < .01$)
2. ทัศนคติต่อโครงการแนะแนวของครูประจำวิชากับผู้บริหารระดับโรงเรียน
แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($q = 4.12, P < .01$)
3. ทัศนคติต่อโครงการแนะแนวของครูแนะแนวกับผู้บริหารระดับโรงเรียนแตก
ต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ($q = 0.82$)

ตอนที่ 5 การวิเคราะห์หาความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติกับคุณภาพของบริการ
แนะแนวในโรงเรียน

การศึกษาครั้งนี้เป็นการทดสอบว่า ทัศนคติต่อโครงการแนะแนวของผู้บริหาร
ระดับโรงเรียน ครูแนะแนว และครูประจำวิชา มีความสัมพันธ์กับคุณภาพของบริการแนะ
แนวในแต่ละด้านหรือไม่ โดยจะวิเคราะห์หาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร
ทัศนคติกับตัวแปรบริการแนะแนวทั้ง 5 ด้าน ดังแสดงในตารางที่ 22, 23, และ 24
ต่อไปนี้

ตาราง 22 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของทัศนคติต่อโครงการแนะแนวของผู้บริหารระดับ
โรงเรียนกับคุณภาพบริการแนะแนว

(D.F) = 17

ตัวแปร	ค่า r
ทัศนคติ - รวบรวมข้อมูล	.0788
ทัศนคติ - สนเทศ	.0688
ทัศนคติ - ให้คำปรึกษา	.0692
ทัศนคติ - จัดวางตัวบุคคล	.0241
ทัศนคติ - ติดตามผล	.3134

ค่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ของค่า $r = .4560$

จากตาราง 22 ซึ่งเป็นการวิเคราะห์หาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรทัศนคติกับ
ตัวแปรคุณภาพบริการแนะแนวด้านต่างๆที่ศึกษาจากกลุ่มตัวอย่างผู้บริหารระดับโรงเรียน
แสดงให้เห็นว่า

1. ทัศนคติมีความสัมพันธ์กับคุณภาพของบริการรวบรวมข้อมูล เกี่ยวกับตัวเด็ก
อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่า ทัศนคติต่อโครงการแนะแนวกับคุณภาพ
ของบริการรวบรวมข้อมูล เกี่ยวกับตัวเด็กไม่มีความสัมพันธ์กัน

2. ทักษะมีความสัมพันธ์กับคุณภาพของบริการ สนเทศอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่า ทักษะคือโครงการแนะแนวกับคุณภาพของบริการ สนเทศไม่มีความสัมพันธ์กัน

3. ทักษะมีความสัมพันธ์กับคุณภาพของบริการ ให้คำปรึกษาอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่า ทักษะคือโครงการแนะแนวกับคุณภาพของบริการ ให้คำปรึกษา ไม่มีความสัมพันธ์กัน

4. ทักษะมีความสัมพันธ์กับคุณภาพของบริการ จัดวางตัวบุคคลอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่า ทักษะคือโครงการแนะแนวกับคุณภาพของบริการ จัดวางตัวบุคคล ไม่มีความสัมพันธ์กัน

5. ทักษะ มีความสัมพันธ์กับคุณภาพของบริการ ติดตามผลอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่า ทักษะคือโครงการแนะแนวกับคุณภาพของบริการ ติดตามผล ไม่มีความสัมพันธ์กัน

ตาราง 23 การสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของทัศนคติต่อโครงการแนะแนวของครูแนะแนวกับ
คุณภาพบริการแนะแนว

D.F. = 30		
ตัวแปร		ค่า r
ทัศนคติ	- รวบรวมข้อมูล	.1829
ทัศนคติ	- สนเทศ	.1742
ทัศนคติ	- ให้งำปรึกษา	.1754
ทัศนคติ	- จักวางตัวบุงกล	.1390
ทัศนคติ	- ถิกตามผล	.0379

กำนัยสำกัญทางสถิติที่ระดับ .05 ของค่า $r = .3490$

จากตาราง 23 ซึ่งเป็นการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรทัศนคติกับ
ตัวแปรคุณภาพบริการแนะแนวกันต่างๆที่ศึกษาจากกลุ่มตัวอย่างแนะแนว แสดงให้เห็นว่า

1. ทัศนคติมีความสัมพันธ์กับคุณภาพของบริการรวบรวมข้อมูล เกี่ยวกับตัว เด็ก
อย่างไม่มีนัยสำกัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่า ทัศนคติต่อโครงการแนะแนวกับคุณภาพ
ของบริการรวบรวมข้อมูล เกี่ยวกับตัว เด็กไม่มีความสัมพันธ์กัน

2. ทัศนคติมีความสัมพันธ์กับคุณภาพของบริการสนเทศอย่างไม่มีนัยสำกัญทาง
สถิติที่ระดับ .05 แสดงว่า ทัศนคติต่อโครงการแนะแนวกับคุณภาพของบริการสนเทศไม่มี
ความสัมพันธ์กัน

3. ทัศนคติมีความสัมพันธ์กับคุณภาพของบริการให้งำปรึกษาย่างไม่มีนัยสำกัญ
ทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่า ทัศนคติต่อโครงการแนะแนวกับคุณภาพของบริการให้งำ
ปรึกษาไม่มีความสัมพันธ์กัน

4. ทัศนคติมีความสัมพันธ์กับคุณภาพของบริการจักวางตัวบุงกลอย่างไม่มีนัยสำกัญ
ทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่า ทัศนคติต่อโครงการแนะแนวกับคุณภาพของบริการจักวาง
ตัวบุงกลไม่มีความสัมพันธ์กัน

5. ทศนคติมีความสัมพันธ์กับคุณภาพของบริการ คัดตามผลอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่า ทศนคติต่อโครงการแนะแนวกับคุณภาพของบริการ คัดตามผล ไม่มีความสัมพันธ์กัน

ตาราง 24 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของทศนคติต่อโครงการแนะแนวของครูประจำวิชา กับคุณภาพบริการแนะแนว

D.F. = 272

ตัวแปร	ค่า r
ทศนคติ — รวบรวมข้อมูล	.0885
ทศนคติ — สนเทศ	.0419
ทศนคติ — ให้คำปรึกษา	.0849
ทศนคติ — จัดวางตัวบุคคล	.0007
ทศนคติ — คัดตามผล	.0201

ค่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ของค่า r = .1130

จากตาราง 24 ซึ่งเป็นการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรทศนคติกับตัวแปรคุณภาพบริการแนะแนวค่าต่าง ๆ ที่ศึกษาจากกลุ่มตัวอย่างครูประจำวิชา แสดงให้เห็นว่า

1. ทศนคติมีความสัมพันธ์กับคุณภาพของบริการรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับตัวเด็กอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่า ทศนคติต่อโครงการแนะแนวกับคุณภาพของบริการรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับตัวเด็กไม่มีความสัมพันธ์กัน

2. ทศนคติมีความสัมพันธ์กับคุณภาพของบริการสนเทศอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่า ทศนคติต่อโครงการแนะแนวกับคุณภาพของบริการสนเทศไม่มีความสัมพันธ์กัน

3. ทศนคติมีความสัมพันธ์กับคุณภาพของบริการให้คำปรึกษาอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่า ทศนคติต่อโครงการแนะแนวกับคุณภาพของบริการให้คำปรึกษาไม่มีความสัมพันธ์กัน

4. ทศนคติมีความสัมพันธ์กับคุณภาพของบริการ จักวางตัวบุคคลอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่า ทศนคติต่อโครงการแนะแนวกับคุณภาพของบริการ จักวางตัวบุคคลไม่มีความสัมพันธ์กัน

5. ทศนคติมีความสัมพันธ์กับคุณภาพของบริการ ติดตามผลอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 , แสดงว่า ทศนคติต่อโครงการแนะแนวกับคุณภาพของบริการ ติดตามผลไม่มีความสัมพันธ์กัน

บทที่ 4

สรุปผลการค้นคว้า อภิปรายผล และข้อเสนอนะ

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อศึกษาสภาพของบริการแนะแนวในโรงเรียนรัฐบาล ระดับมัธยมศึกษา ในกรุงเทพมหานคร
2. เพื่อศึกษาทัศนคติของผู้บริหารระดับโรงเรียน ครูแนะแนว และครูประจำวิชา ที่มีต่อโครงการแนะแนวในโรงเรียน
3. เพื่อศึกษาเปรียบเทียบสภาพของบริการแนะแนวในโรงเรียนรัฐบาล ระดับมัธยมศึกษา ตามขนาดของโรงเรียน
4. เพื่อศึกษา เปรียบเทียบทัศนคติต่อโครงการแนะแนว ระหว่างผู้บริหารระดับโรงเรียน ครูแนะแนว และครูประจำวิชา
5. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติของผู้บริหารระดับโรงเรียน ครูแนะแนว และครูประจำวิชาที่มีต่อโครงการแนะแนวกับคุณภาพของบริการแนะแนวในโรงเรียน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา เป็นผู้บริหารระดับโรงเรียน ครูแนะแนว และครูประจำวิชาของโรงเรียนรัฐบาล ระดับมัธยมศึกษา 24 แห่ง ในกรุงเทพมหานคร จำนวน 325 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้รวบรวมข้อมูล เป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Soale) แบ่งเป็น 2 ประเภท คือ

1. แบบสอบถามสภาพบริการแนะแนวในโรงเรียน เป็นแบบสอบถามที่กำหนดให้ผู้ตอบตอบเป็นน้ำหนักมากน้อยตามสภาพความเป็นจริง ประกอบด้วยข้อคำถาม 55 ข้อ

แยกออกตามลักษณะบริการแนะแนวทั้ง 5 บริการ ได้แก่ บริการรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับตัวเด็ก บริการสนเทศ บริการให้คำปรึกษา บริการจัดวางตัวบุคคล และบริการติดตามผล

2. แบบสอบถามวัดทัศนคติ เป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า โดยกำหนดให้ผู้ตอบตอบด้วยการแสดงความรู้สึกเห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วยกับข้อความต่างๆที่เกี่ยวกับโครงการแนะแนว ประกอบด้วยข้อความทั้งหมด 20 ข้อความ

การวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูลได้กระทำตามลำดับดังนี้

1. ทารายเฉลี่ยและความเบี่ยงเบนมาตรฐานในแต่ละข้อของข้อคำถามในโรงเรียนขนาดเล็ก ขนาดกลาง และขนาดใหญ่ แยกแยะตามบริการที่จัด
2. ทารายเฉลี่ยและความเบี่ยงเบนมาตรฐานในแต่ละข้อของข้อคำถามวัดทัศนคติต่อโครงการแนะแนว แยกแยะตามประเภทบุคลากร
3. เปรียบเทียบสภาพบริการแนะแนวระหว่างโรงเรียนมัธยมศึกษาขนาดเล็ก ขนาดกลาง และขนาดใหญ่
4. เปรียบเทียบทัศนคติของผู้บริหารระดับโรงเรียน ครูแนะแนว และครูประจำวิชาที่มีต่อโครงการแนะแนว
5. วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติต่อโครงการแนะแนวของผู้บริหารระดับโรงเรียน ครูแนะแนว และครูประจำวิชา กับคุณภาพบริการแนะแนวในโรงเรียน

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

1. ก่อนหาค่าเฉลี่ยและความเบี่ยงเบนมาตรฐานของข้อคำถามในโรงเรียนขนาดเล็ก ขนาดกลาง และขนาดใหญ่ แยกแยะตามบริการที่จัด

1.1 บริการรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับตัวเด็ก

จากการหาค่าเฉลี่ยและความเบี่ยงเบนมาตรฐานเป็นรายข้อในบริการรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับตัวเด็ก ปรากฏว่า สภาพของบริการรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับตัวเด็กของโรงเรียนขนาดเล็ก ขนาดกลาง และขนาดใหญ่ โดยเฉลี่ยแล้วอยู่ในเกณฑ์พอใช้ได้

บริการที่โรงเรียนจัดทำน้อยได้แก่ การรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับตัวเด็กโดยวิธีสังเกต การใช้มาตราส่วนประมาณค่า และวิธีการทดสอบ เป็นต้น ส่วนบริการที่โรงเรียนจัดได้แก่คือ ก็คือ การบันทึกวันลา การบันทึกผลการเรียน การบันทึกเกี่ยวกับน้ำหนักและส่วนสูงของนักเรียน และการจัดทำระเบียบสะสม เป็นต้น

สำหรับสภาพบริการรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับตัวเด็กของโรงเรียนแต่ละขนาดนั้น โดยเฉลี่ยแล้วสภาพบริการรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับตัวเด็กของโรงเรียนขนาดใหญ่ดีกว่าของโรงเรียนขนาดเล็ก และของโรงเรียนขนาดเล็กก็ดีกว่าของโรงเรียนขนาดกลาง สำหรับบริการที่โรงเรียนขนาดเล็กจัดทำได้ก็ดีกว่าโรงเรียนขนาดกลาง ได้แก่ การบันทึกผลการเรียน ประวัติสุขภาพ การบันทึกเกี่ยวกับน้ำหนักส่วนสูง ตลอดจนการจัดทำระเบียบสะสม เป็นต้น และเป็นที่น่าสังเกตว่า โรงเรียนขนาดเล็กสามารถจัดบริการบางอย่างได้ดีกว่าโรงเรียนขนาดใหญ่ เช่น การแนะนำให้นักเรียนเขียนบันทึกประจำวัน และการบันทึกเกี่ยวกับวันลา วันขาดเรียนของนักเรียน เป็นต้น

1.2 บริการสนเทศ

จากการหาค่าเฉลี่ยและความเบี่ยงเบนมาตรฐานเป็นรายข้อในบริการสนเทศ ปรากฏว่า สภาพของบริการสนเทศของโรงเรียนขนาดเล็ก ขนาดกลาง และขนาดใหญ่ โดยเฉลี่ยแล้วอยู่ในเกณฑ์เกือบพอใจได้ บริการที่โรงเรียนส่วนใหญ่รายงานว่าทำน้อย ก็คือ การให้ควารู้เรื่องเพชฌัญญา การจัดทำบันทึกงานนักเรียนชมโรงเรียนหรือหน่วยงานมีคุณประโยชน์ต่างๆ และการปฏิบัติงาน เป็นต้น ส่วนบริการสนเทศที่โรงเรียนส่วนใหญ่รายงานว่าทำได้พอใช้ได้ ก็คือ การแนะนำเกี่ยวกับเรื่องความประพฤติและบรรพชา การจ่ายประกาศเพื่อให้ข่าวสาร เกี่ยวกับการศึกษาต่อและอาชีพ การชี้แจงให้นักเรียนทราบถึงขอบเขต ลักษณะวิชาและการวัดผลของวิชาที่สอน และการประเมินเทคนักเรียนใหม่ เป็นต้น

สำหรับสภาพบริการสนเทศของโรงเรียนแต่ละขนาดนั้น โดยเฉลี่ยแล้วสภาพบริการสนเทศของโรงเรียนขนาดใหญ่ดีกว่าของโรงเรียนขนาดกลาง และของโรงเรียนขนาดกลางก็ดีกว่าของโรงเรียนขนาดเล็ก โรงเรียนขนาดใหญ่จัดบริการต่างๆ อาทิเช่น

การ เชิญวิทยากรมา ให้ข้อมูล เป็นแนวทางศึกษาต่อและประกอบอาชีพ การ จัดป้ายประกาศ เพื่อให้ข่าวสาร เกี่ยวกับการศึกษาต่อและอาชีพ และการ ประณิเทศใจดีกว่าโรงเรียน ขนาดกลางและขนาดเล็ก แต่เป็นที่น่าสังเกตว่า โรงเรียนขนาดเล็กสามารถให้บริการ สนเทศบางอย่าง เป็นที่น่า การให้ ความรู้ เรื่อง เพศศึกษา การแนะนำเกี่ยวกับ เรื่อง ความประพฤติกและบรรยาที่ดีกว่าโรงเรียนขนาดกลางและขนาดใหญ่ สำหรับบริการที่ โรงเรียนขนาดเล็กทำได้น้อยกว่าโรงเรียนขนาดกลางและขนาดใหญ่ ก็ได้แก่ การจัด ฉายภาพยนตร์ เพื่อส่งเสริมความรู้ นอกเหนือทเรียน และการปัจฉิมนิเทศ เป็นต้น

1.3 บริการให้คำปรึกษา

จากการหาการเฉลี่ยและความเบี่ยงเบนมาตรฐานเป็นรายข้อใน บริการให้คำปรึกษา ปรากฏว่า สภาพของบริการให้คำปรึกษาของโรงเรียนขนาดเล็ก ขนาดกลาง และขนาดใหญ่ โดยเฉลี่ยแล้วอยู่ในเกณฑ์พอใช้ได้ บริการที่โรงเรียนจัดทำ น้อยมาก ได้แก่ การทดสอบทางจิตวิทยาเพื่อประกอบการให้คำปรึกษา บริการที่โรงเรียน จัดทำน้อย ได้แก่ การสำรวจปัญหาต่างๆของนักเรียนเพื่อให้คำปรึกษา ส่วนบริการให้คำ ปรึกษาที่โรงเรียนจัดทำพอใช้ได้ ก็คือ การ จัดให้มีครูแนะแนวทำหน้าที่ให้คำปรึกษา การ ให้คำปรึกษาในด้านการประพฤติก การเรียน ตลอดจนการช่วยนักเรียนในการวางแผน การเรียนต่อ

สำหรับสภาพบริการให้คำปรึกษาของโรงเรียนแต่ละขนาดนั้น โดยเฉลี่ยแล้ว สภาพบริการให้คำปรึกษาของโรงเรียนขนาดใหญ่ดีกว่าของโรงเรียนขนาดกลาง และ ของโรงเรียนขนาดกลางดีกว่าของโรงเรียนขนาดเล็ก และเมื่อสังเกตค่าคะแนนเฉลี่ย ในแต่ละบริการ จะพบว่าโรงเรียนขนาดใหญ่และขนาดกลางได้วัดค่าที่มีห้องให้คำปรึกษาและมีครูแนะแนวทำหน้าที่ให้คำปรึกษาดีกว่าขนาดเล็ก ส่วนบริการอื่นๆ เป็นที่น่า การช่วย นักเรียนในการวางแผนการเรียนต่อ การให้คำปรึกษานักเรียนที่มีปัญหาทางความประพฤติ อารมณ์ และการเรียน ส่วนเป็นบริการที่โรงเรียนขนาดใหญ่วัดได้ดีกว่าทั้งสี่ โรงเรียน ขนาดกลางและขนาดเล็กวัดบริการ ดังกล่าวได้ใกล้เคียงกันนัก

1.4 บริการจัดวางตัวบุคคล

จากการหาค่าเฉลี่ยและความเบี่ยงเบนมาตรฐานเป็นรายข้อในบริการจัดวางตัวบุคคล ปรากฏว่า สภาพของบริการจัดวางตัวบุคคลของโรงเรียนขนาดเล็ก ขนาดกลาง และขนาดใหญ่ โดยเฉลี่ยแล้วอยู่ในเกณฑ์เกือบพอใช้ได้ บริการที่โรงเรียนจัดทำน้อยมาก ได้แก่ การจัดหางานให้นักเรียนทำภายในโรงเรียน บริการที่โรงเรียนจัดทำน้อย ได้แก่ การติดต่อกับนายจ้างหรือหน่วยงานต่างๆ เพื่อหางานให้นักเรียนทำ ส่วนบริการที่โรงเรียนจัดทำพอใช้ได้ ก็คือ การจัดให้นักเรียนได้เลือกเป็นสมาชิกชุมนุม กิจกรรมต่างๆตามความถนัดหรือความสนใจ

สำหรับสภาพบริการจัดวางตัวบุคคลของโรงเรียนแต่ละขนาดนั้น โดยเฉลี่ยแล้ว สภาพบริการจัดวางตัวบุคคลของโรงเรียนขนาดใหญ่ดีกว่าของโรงเรียนขนาดกลาง และของโรงเรียนขนาดกลางดีกว่าของโรงเรียนขนาดเล็ก และเมื่อสังเกตค่าคะแนนเฉลี่ยในแต่ละบริการ จะพบว่า โรงเรียนขนาดใหญ่จัดบริการเกี่ยวกับการจัดให้นักเรียนได้เลือกเป็นสมาชิกชุมนุมกิจกรรมต่างๆได้ดีกว่าโรงเรียนขนาดกลางและขนาดเล็กมาก และเป็นที่น่าสังเกตว่าโรงเรียนขนาดเล็กสามารถจัดหางานให้นักเรียนทำภายในโรงเรียนและติดต่องานภายนอกโรงเรียนให้นักเรียนทำได้ดีกว่าโรงเรียนขนาดกลาง นอกจากนั้นโรงเรียนขนาดกลางได้จัดบริการที่เกี่ยวกับการเลือกนักเรียนที่เรียนอ่อนหรือเรียนช้าให้เข้าชั้นเรียนพิเศษได้ดีกว่าโรงเรียนขนาดใหญ่และขนาดเล็ก

1.5 บริการติดตามผล

จากการหาค่าเฉลี่ยและความเบี่ยงเบนมาตรฐานเป็นรายข้อในบริการติดตามผล ปรากฏว่า สภาพของบริการติดตามผลของโรงเรียนขนาดเล็ก ขนาดกลาง และขนาดใหญ่ โดยเฉลี่ยแล้วอยู่ในเกณฑ์เกือบพอใช้ได้ บริการที่โรงเรียนจัดทำน้อย ได้แก่ การออกแบบสำรวจเพื่อทราบว่านักเรียนที่ออกจากโรงเรียนจะไปศึกษาต่อหรือประกอบอาชีพ ณ ที่ใด และการส่งเสริมให้ศิษย์เก่ามาติดต่อกับโรงเรียนเป็นครั้งคราว

สำหรับสภาพของบริการแนะแนวทุกขบริการที่จัดอยู่ในโรงเรียนทั้งสามขนาดนั้น สภาพบริการแนะแนวของโรงเรียนขนาดเล็ก และขนาดกลางอยู่ในเกณฑ์เกือบพอใช้ได้ และบริการแนะแนวของโรงเรียนขนาดใหญ่อยู่ในเกณฑ์พอใช้ได้

2. ค้นหาว่าเฉลี่ยและความเบี่ยงเบนมาตรฐานของข้อคำถามวัดทัศนคติต่อ

โครงการแนะแนว แยกแจกตามประเภทบุคลากร

จากการหาเฉลี่ยและความเบี่ยงเบนมาตรฐานเป็นรายข้อของทัศนคติต่อโครงการแนะแนวของผู้บริหารระดับโรงเรียน ครูแนะแนว และครูประจำวิชา ปรากฏว่าผู้บริหารระดับโรงเรียน ครูแนะแนว และครูประจำวิชามีทัศนคติที่ดีต่อโครงการแนะแนวส่วนใหญ่เห็นว่า โครงการแนะแนวว่าเป็นสำหรับการเรียนการสอนในโรงเรียนและเห็นควรให้ขยายบริการแนะแนวในโรงเรียนออกไปให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น นอกจากนี้ยังเห็นว่าโรงเรียนแต่ละโรงเรียนควรมีครูแนะแนวที่มีวุฒิทางการแนะแนวหรือจิตวิทยาอย่างน้อยหนึ่งคน ขาดเจ้าหน้าที่แนะแนวโดยมีชั่วโมงสอนน้อย ส่วนใหญ่ไม่เห็นด้วยกับข้อความที่ว่าโรงเรียนยังไม่ควรจัดบริการแนะแนวถ้าถ้านักเรียนทุกคนยังไม่มีความเข้าใจ และไม่เห็นด้วยกับข้อความที่ว่าโรงเรียนเสี่ยงงบประมาณไปในการจัดโครงการแนะแนวโดยไม่ได้รับผลประโยชน์คุ้มค่า นอกจากนี้กลุ่มตัวอย่างยังไม่เห็นด้วยกับข้อความที่ว่าครูแนะแนวแบ่งหน้าที่ให้กำนันหรือนักเรียนไปจากครูประจำชั้นซึ่งทำหน้าที่นี้ได้ เป็นต้น

สำหรับทัศนคติต่อโครงการแนะแนวของบุคลากรแต่ละประเภทนั้น โดยเฉลี่ยแล้วผู้บริหารระดับโรงเรียนมีทัศนคติที่ดีต่อโครงการแนะแนวสูงกว่าครูแนะแนว และครูแนะแนวมีทัศนคติที่ดีสูงกว่าครูประจำวิชา และเป็นที่น่าสังเกตว่าผู้บริหารระดับโรงเรียนและครูแนะแนวต่างเห็นด้วยกับข้อความที่ว่าโครงการแนะแนวทำให้งานบางอย่างในโรงเรียนสำเร็จได้อย่างน่าประทับใจ ส่วนครูประจำวิชาไม่เห็นด้วยกับข้อความนี้ นอกจากนี้ผู้บริหารระดับโรงเรียนและครูแนะแนวค่อนข้างจะไม่เห็นด้วยกับข้อความที่ว่าโครงการแนะแนวทำให้งานบางอย่างในโรงเรียนสำเร็จได้อย่างน่าประทับใจ ส่วนครูประจำวิชาไม่เห็นด้วยกับข้อความนี้ นอกจากนี้ผู้บริหารระดับโรงเรียนและครูแนะแนวค่อนข้างจะไม่เห็นด้วยกับข้อความที่ว่าผู้ทำการทางการแนะแนวมักจะให้คำแนะนำมากกว่าการให้คำปรึกษา ส่วนครูประจำวิชากลับเห็นด้วยกับข้อความนี้

3. ก่อนเปรียบเทียบสภาพบริการแนะแนว 5 บริการ ระหว่างโรงเรียนขนาดเล็ก ขนาดกลาง และขนาดใหญ่

3.1 ผลการ เปรียบเทียบสภาพบริการรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับตัวเด็ก

3.1.1 สภาพของบริการรวบรวมข้อมูล เกี่ยวกับตัวเด็กของโรงเรียนขนาดเล็กกับขนาดกลางแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($\alpha = 1.13$)

3.1.2 สภาพของบริการรวบรวมข้อมูล เกี่ยวกับตัวเด็กของโรงเรียนขนาดกลางกับขนาดใหญ่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($\alpha = 5.09$, $P < .01$)

3.1.3 สภาพของบริการรวบรวมข้อมูล เกี่ยวกับตัวเด็กของโรงเรียนขนาดเล็กกับขนาดใหญ่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($\alpha = 3.96$, $P < .05$)

3.2 ผลการ เปรียบเทียบสภาพบริการสนทน

3.2.1 สภาพของบริการสนทนของโรงเรียนขนาดเล็กกับขนาดกลางแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($\alpha = 1.30$)

3.2.1 สภาพของบริการสนทนของโรงเรียนขนาดเล็กกับขนาดใหญ่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($\alpha = 8.95$, $P < .01$)

3.2.3 สภาพของบริการสนทนของโรงเรียนขนาดกลางกับขนาดใหญ่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($\alpha = 7.65$, $P < .01$)

3.3 ผลการ เปรียบเทียบสภาพบริการให้คำปรึกษา

3.3.1 สภาพของบริการให้คำปรึกษาของโรงเรียนขนาดเล็กกับขนาดกลางแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($\alpha = 2.74$)

3.3.2 สภาพของบริการให้คำปรึกษาของโรงเรียนขนาดเล็กกับขนาดใหญ่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($\alpha = 6.81$, $P < .01$)

3.3.3 สภาพของบริการให้คำปรึกษาของโรงเรียนขนาดกลางกับขนาดใหญ่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($\alpha = 4.07$, $P < .05$)

3.4 ผลการเปรียบเทียบสภาพบริการ จัดวางตัวบุคคล

3.4.1 สภาพของบริการ จัดวางตัวบุคคลของโรงเรียนขนาดเล็กกับขนาดกลางแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ($\alpha = 2.74$)

3.4.2 สภาพของบริการ จัดวางตัวบุคคลของโรงเรียนขนาดเล็กกับขนาดใหญ่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($\alpha = 4.50, P < .01$)

3.4.3 สภาพของบริการ จัดวางตัวบุคคลของโรงเรียนขนาดกลางกับขนาดใหญ่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($\alpha = 3.62, P < .01$)

3.5 ผลการเปรียบเทียบสภาพบริการ ติดตามผล

3.5.1 สภาพของบริการ ติดตามผลของโรงเรียนขนาดเล็กกับขนาดกลางแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($\alpha = 1.85, P < .01$)

3.5.2 สภาพของบริการ ติดตามผลของโรงเรียนขนาดเล็กกับขนาดใหญ่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($\alpha = 2.60, P < .01$)

3.5.3 สภาพของบริการ ติดตามผลของโรงเรียนขนาดกลางกับขนาดใหญ่แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ($\alpha = 0.75$)

4. ทอนเปรียบเทียบทัศนคติต่อโครงการแนะแนวระหว่างผู้บริหารระดับโรงเรียน ครูแนะแนว และครูประจำวิชา

4.1 ทัศนคติต่อโครงการแนะแนวของครูประจำวิชากับครูแนะแนวแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($\alpha = 3.30, P < .01$)

4.2 ทัศนคติต่อโครงการแนะแนวของครูประจำวิชากับผู้บริหารระดับโรงเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($\alpha = 4.12, P < .01$)

4.3 ทัศนคติต่อโครงการแนะแนวของครูแนะแนวกับผู้บริหารระดับโรงเรียนแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ($\alpha = 0.82$)

5. ตอนหาความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติกับคุณภาพของบริการแนะแนว 5 บริการ

5.1 ความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติของผู้บริหารระดับโรงเรียนกับคุณภาพของบริการแนะแนว

1. ทัศนคติต่อโครงการแนะแนวของผู้บริหารระดับโรงเรียนมีความสัมพันธ์ทางบวกกับคุณภาพของบริการ รวมข้อมูลเกี่ยวกับตัวเล็กอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ($r = .0788$)

2. ทัศนคติต่อโครงการแนะแนวของผู้บริหารระดับโรงเรียนมีความสัมพันธ์ทางบวกกับคุณภาพของบริการ สนเทศอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ($r = .0688$)

3. ทัศนคติต่อโครงการแนะแนวของผู้บริหารระดับโรงเรียนมีความสัมพันธ์ทางบวกกับคุณภาพของบริการ ให้คำปรึกษาอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ($r = .0692$)

4. ทัศนคติต่อโครงการแนะแนวของผู้บริหารระดับโรงเรียนมีความสัมพันธ์ทางบวกกับคุณภาพของบริการ จัดวางตัวบุคคลอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ($r = .0241$)

5. ทัศนคติต่อโครงการแนะแนวของผู้บริหารระดับโรงเรียนมีความสัมพันธ์ทางบวกกับคุณภาพของบริการ ติดตามผลอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ($r = .3134$)

5.2 ความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติของครูแนะแนวกับคุณภาพของบริการแนะแนว

1. ทัศนคติต่อโครงการแนะแนวของครูแนะแนวมีความสัมพันธ์ทางบวกกับคุณภาพของบริการ รวมข้อมูลเกี่ยวกับตัวเล็กอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ($r = .1829$)

2. ทักษะการสื่อสารของครูแผนการเรียนภาษาอังกฤษ มีความสัมพันธ์ทางบวกกับคุณภาพของการเรียนการสอนหรือไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ($r = .1742$)
3. ทักษะการสื่อสารของครูแผนการเรียนภาษาอังกฤษ มีความสัมพันธ์ทางบวกกับคุณภาพของการเรียนการสอนหรือไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ($r = .1754$)
4. ทักษะการสื่อสารของครูแผนการเรียนภาษาอังกฤษ มีความสัมพันธ์ทางบวกกับคุณภาพของการเรียนการสอนหรือไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ($r = .1390$)
5. ทักษะการสื่อสารของครูแผนการเรียนภาษาอังกฤษ มีความสัมพันธ์ทางบวกกับคุณภาพของการเรียนการสอนหรือไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ($r = .0379$)

5.3 ความสัมพันธ์ระหว่างทักษะการสื่อสารของครูประจำวิชา กับคุณภาพของการเรียน

1. ทักษะการสื่อสารของครูประจำวิชา มีความสัมพันธ์ทางบวกกับคุณภาพของการเรียนหรือไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ($r = .0385$)
2. ทักษะการสื่อสารของครูประจำวิชา มีความสัมพันธ์ทางบวกกับคุณภาพของการเรียนหรือไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ($r = .0419$)
3. ทักษะการสื่อสารของครูประจำวิชา มีความสัมพันธ์ทางบวกกับคุณภาพของการเรียนหรือไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ($r = .0849$)
4. ทักษะการสื่อสารของครูประจำวิชา มีความสัมพันธ์ทางบวกกับคุณภาพของการเรียนหรือไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ($r = .0007$)
5. ทักษะการสื่อสารของครูประจำวิชา มีความสัมพันธ์ทางบวกกับคุณภาพของการเรียนหรือไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ($r = .0201$)

อภิปรายผล

ในการศึกษาครั้งนี้ต้องการสำรวจสภาพบริการแนะแนวในโรงเรียนมัธยมศึกษา ขนาดเล็ก ขนาดกลาง และขนาดใหญ่ ในกรุงเทพมหานคร แล้วนำสภาพนั้นมาเปรียบเทียบกับระหว่างโรงเรียนทั้งตามขนาดว่าแตกต่างกันหรือไม่ กับทั้งต้องการศึกษาทัศนคติต่อโครงการแนะแนวของผู้บริหารระดับโรงเรียน ครูแนะแนว และครูประจำวิชา และนำทัศนคตินั้นมาเปรียบเทียบกับ จากนั้นก็นำข้อมูลสภาพบริการแนะแนวทั้ง 5 บริการมาหาความสัมพันธ์กับทัศนคติ เพื่อวิเคราะห์ว่าทัศนคติไปความสัมพันธ์กับคุณภาพของบริการแนะแนวหรือไม่ การอภิปรายผลการวิเคราะห์ข้อมูลกระทำตามจุดมุ่งหมายของการศึกษาและสมมุติฐานที่ตั้งไว้ดังนี้

การศึกษาลักษณะของบริการแนะแนว 5 บริการ ในโรงเรียนขนาดเล็ก ขนาดกลาง และขนาดใหญ่

1. บริการรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับตัวเด็ก

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล ปรากฏว่า สภาพบริการรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับตัวเด็กของโรงเรียนขนาดเล็ก ขนาดกลาง และขนาดใหญ่อยู่ในเกณฑ์พอใช้ได้ บริการที่โรงเรียนจัดทำน้อย ได้แก่ การรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับตัวเด็กโดยวิธีสังเกตพฤติกรรมการมีส่วนร่วมและการจัดการทบทวน ส่วนบริการที่โรงเรียนจัดได้เป็นอย่างดี ได้แก่ การบันทึกวันลา การบันทึกผลการเรียน การบันทึกเกี่ยวกับจำนวนนักเรียนและส่วนสูงของนักเรียน และการจัดหาระเบียบสะสม เป็นต้น ซึ่งผลการศึกษานี้สอดคล้องกับการศึกษาของอัลเลน (1954) และลิปสัน (1965) ที่พบว่า บริการที่โรงเรียนจัดได้แก่ การแนะแนวเกี่ยวกับสุขภาพ และการบันทึกผลการเรียนของนักเรียน ส่วนการเก็บค่าเด็กด้วยเครื่องมือทดสอบแบบต่างๆนั้นมีความสำคัญน้อย เหตุที่ผลได้ดังนี้นี้อาจเป็นเพราะว่า การบันทึกวันลาวันขาดเรียนก็มิใช่ การบันทึกผลการเรียนก็มิใช่ และการบันทึกเกี่ยวกับสุขภาพของนักเรียนก็มิใช่ เป็นงานประจำของครูในโรงเรียนมัธยมศึกษา ส่วนการเก็บค่าเด็กด้วยเครื่องมือทดสอบต่างๆหรือวิธีสังเกตพฤติกรรมเป็นบริการที่โรงเรียนจัดทำน้อย ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ การใช้แบบ

ทดสอบต่างๆนั้นย่อมจะมีอยู่กับการชำนาญและความรอบรู้โดยละเอียดเกี่ยวกับการใดแบบทดสอบ (กรมทรง สุวรรณเลิศ, 2515 : 7) บุคลากรในโรงเรียนอาจจะมีความรู้เกี่ยวกับเครื่องมือและเทคนิคต่างๆดังกล่าวนี้อยู่บ้าง จึงไม่รู้ว่าวิธีใช้ประโยชน์จากเครื่องมือ และไม่ได้ศึกษาเด็กโดยการใช้อย่างไรเพื่อทดสอบทางจิตวิทยา

เมื่อพิจารณาถึงสภาพบริการรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับตัวเด็กแต่ละคนแล้ว จะเห็นว่า โรงเรียนขนาดใหญ่จัดการบริการต่างๆได้ดีกว่าโรงเรียนขนาดกลางและขนาดเล็ก โดยเฉพาะอย่างยิ่งการจัดทำระเบียบสะสมสำหรับนักเรียนทุกคน ตั้งแต่อายุเป็นเพราะโรงเรียนขนาดใหญ่มีงบประมาณในการจัดซื้ออุปกรณ์ต่างๆ เป็นอันว่า ระเบียบสะสมที่เก็บเอกสาร และแบบฟอร์มต่างๆมากกว่าโรงเรียนขนาดกลางและขนาดเล็ก เป็นที่น่าสังเกตว่า โรงเรียนขนาดเล็กสามารถจัดทำเกี่ยวกับการบันทึกวันควาฉลาดรู้ของเด็กนักเรียน และการแนะนำให้นักเรียนเขียนบันทึกประจำวันได้ดีกว่าโรงเรียนขนาดกลางและขนาดใหญ่ ซึ่งอาจเป็นเพราะ โรงเรียนขนาดเล็กมีนักเรียนน้อย ครูอาจารย์สามารถรู้จักและเอาใจใส่เด็กนักเรียนได้ทั่วถึงมากกว่าครูอาจารย์ในโรงเรียนขนาดกลางและขนาดใหญ่ การที่ทุกคนรู้จักดีต่อกันก็เลยได้เห็นหน้ากันโดยตรงทำให้ความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลดีขึ้น (ไพฑูริย์ ช่างเรียน, 2514 : 6)

2. บริการสนเทศ

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล ปรากฏว่า สภาพบริการสนเทศของโรงเรียนขนาดเล็ก ขนาดกลาง และขนาดใหญ่อยู่ในเกณฑ์เกือบพอใช้ บริการที่โรงเรียนส่วนใหญ่รายงานว่าทำน้อย ได้แก่ การให้ความรู้เรื่องเพศศึกษา การจัดทัศนศึกษาให้นักเรียนชมโรงงานหรือหน่วยงานที่ใกล้เคียงต่างๆ และการมีวัฒนธรรม ส่วนบริการสนเทศที่โรงเรียนจัดทำได้ดีก็คือ การแนะนำเกี่ยวกับเรื่องความประพฤติและบรรณภาพ การรักษายุทธศาสตร์ให้ชัดเจนเกี่ยวกับการศึกษาต่อและอาชีพ การชี้แจงให้นักเรียนทราบถึงขอบเขต ลักษณะวิชาและการวัดผลของวิชาที่เรียน และการประเมินผล เป็นอันสำหรับบริการที่โรงเรียนจัดทำน้อย อาจเป็นเพราะแหล่งบริการต่างๆในชุมชนที่โรงเรียนตั้งอยู่น้อย ประกอบกับครูอาจารย์ส่วนใหญ่ไม่ค่อยทราบวิธีขอความร่วมมือจากแหล่ง

บริการนอกโรงเรียน (อ้างจาก ประมวลปัญหา เกี่ยวกับการจัดการแบบแผนในโรงเรียน จากการสอบถามครูใหญ่และอาจารย์ใหญ่โรงเรียนมัธยมศึกษาทั่วราชอาณาจักร พ.ศ. 2514) ส่วนบริการที่โรงเรียนวัดไผ่โพธิ์ไร่ไถ่ เป็นต้นว่า การแนะนำเกี่ยวกับเรื่องความประพฤติและมารยาท การจัดป้ายประกาศเพื่อให้ข่าวสาร เกี่ยวกับการศึกษาต่อและอาชีพ และการชี้แจงให้นักเรียนทราบถึงขอบเขต ลักษณะวิชาและการวัดผลของวิชาที่เรียน อาจเป็นเพราะว่า ครูอาจารย์ที่สอนวิชาการแก่นักเรียนในระดับมัธยมศึกษาส่วนใหญ่มักเน้นเรื่องความประพฤติและมารยาทของนักเรียน (นรา บุรณรัช, 2518 : 54) ส่วนการจัดป้ายประกาศเป็นกิจกรรมที่โรงเรียนจัดทำได้ไม่มากนัก เพราะได้อาศัยอุปกรณ์การเรียนอื่นมาช่วยบ้าง

เมื่อพิจารณาสภาพบริการสนเทศในแต่ละบริการแล้ว จะเห็นว่า โรงเรียนขนาดใหญ่จัดการต่างๆ ได้ดีกว่าโรงเรียนขนาดกลาง และโรงเรียนขนาดกลางจัดการได้ดีกว่าโรงเรียนขนาดเล็ก บริการที่โรงเรียนขนาดใหญ่จัดการได้ดีกว่า ได้แก่ การเชิญวิทยากรมาให้ความรู้ เป็นแนวทางศึกษาต่อและประกอบอาชีพ การจัดป้ายประกาศเพื่อให้ข่าวสาร เกี่ยวกับการศึกษาต่อและอาชีพ และการประชุมพิเศษ เป็นต้น ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ โรงเรียนขนาดใหญ่ที่มีเป็นกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ตั้งอยู่ในเขตอำเภอชั้นใน จึงสะดวกต่อการไว้แหล่งบริการต่างๆ ในชุมชน นอกจากนี้โรงเรียนขนาดใหญ่ที่ตั้งอยู่ในเขตอำเภอชั้นใน ส่วนมากจะมีกำลังครู วัสดุ อุปกรณ์ อาคารสถานที่มากกว่าโรงเรียนขนาดกลางและขนาดเล็ก (ทวี ทองสว่าง, 2513 : 51, 207) จึงสามารถจัดการบริการสนเทศต่างๆ ได้ดีกว่า การที่โรงเรียนขนาดเล็กจัดการบริการการฉายภาพยนตร์ เพื่อส่งเสริมความรู้ นอกเหนือบทเรียน และการประชุมพิเศษได้ไม่ดีเท่าโรงเรียนขนาดกลางและขนาดใหญ่ อาจเนื่องมาจากโรงเรียนขนาดเล็กขาดอุปกรณ์และอาคารสถานที่ดังกล่าวแล้วก็เป็นได้ อย่างไรก็ตาม โรงเรียนขนาดเล็กสามารถให้ความรู้เกี่ยวกับเรื่องความประพฤติและมารยาท ตลอดจนการให้ความรู้เรื่องเพศศึกษาได้ดีกว่าโรงเรียนขนาดกลางและขนาดใหญ่ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ ครูอาจารย์ในโรงเรียนขนาดเล็กสามารถทำความเข้าใจและเอาใจใส่กับนักเรียนได้ทั่วถึง เพราะโรงเรียนขนาดเล็กมีนักเรียนน้อย ครูกับนักเรียนจะคุ้นเคยและเห็นหน้า

กันโดยตรง ความสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียนจึงถือว่าโรงเรียนขนาดกลางและขนาดใหญ่ซึ่งมีนักเรียนมาก

3. บริการให้คำปรึกษา

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล ปรากฏว่า สภาพบริการให้คำปรึกษาของโรงเรียนขนาดเล็ก ขนาดกลาง และขนาดใหญ่อยู่ในเกณฑ์พอใช้ได้ บริการที่โรงเรียนจัดทำน้อยมาก ได้แก่ การสำรวจปัญหาต่างๆของนักเรียนเพื่อให้คำปรึกษา ส่วนบริการให้คำปรึกษาที่โรงเรียนจัดทำพอใช้ได้ ก็คือ การจัดให้มีครูแนะแนวทำหน้าที่ให้คำปรึกษา การให้คำปรึกษาค้นหาความประพฤติและก้นการ เรียน เป็นต้น สำหรับบริการที่โรงเรียนจัดทำน้อย อาจเป็นเพราะครูแนะแนวในโรงเรียนอาจมีพื้นความรู้เกี่ยวกับการทดสอบทางจิตวิทยาไม่เพียงพอ นอกจากนี้อาจเป็นเพราะแบบทดสอบทางจิตวิทยาเป็นเครื่องมือที่มีราคาก่อนข้างแพง โรงเรียนต่างๆจึงไม่ค่อยได้ใช้กัน แม้แต่วิทยาลัยในสหรัฐอเมริกาที่ใช้แบบทดสอบทางจิตวิทยาประกอบการให้คำปรึกษาก่อนข้างน้อย (Albert, 1968)

เมื่อพิจารณาสภาพบริการให้คำปรึกษาในแต่ละขนาดโรงเรียน จะเห็นว่า โรงเรียนขนาดใหญ่จัดบริการให้คำปรึกษาได้ดีกว่าโรงเรียนขนาดกลาง และโรงเรียนขนาดกลางจัดได้ดีกว่าโรงเรียนขนาดเล็กเล็กน้อย โรงเรียนขนาดใหญ่และขนาดกลางได้จัดให้ห้องให้คำปรึกษาและมีครูแนะแนวทำหน้าที่ให้คำปรึกษาได้ดีกว่าโรงเรียนขนาดเล็ก ทั้งนี้ อาจเป็นเพราะว่า โรงเรียนขนาดใหญ่และขนาดกลางมีนักเรียนมาก โรงเรียนจะเห็นปัญหาต่างๆของนักเรียนมากกว่าโรงเรียนขนาดเล็ก จึงน่าจะทำได้ผู้บริหารในโรงเรียนขนาดใหญ่และขนาดกลางเห็นความจำเป็นของบริการให้คำปรึกษามากกว่า นอกจากนี้โรงเรียนขนาดใหญ่ส่วนมากยังได้รับความช่วยเหลือจากหน่วยศึกษานิเทศก์ (อ้างจาก บัญชีรายชื่อโรงเรียนที่หน่วยศึกษานิเทศก์ส่งศึกษานิเทศก์ไปอบรม) ในการจัดบริการให้คำปรึกษาด้านต่างๆ จึงทำให้โรงเรียนขนาดใหญ่จัดบริการต่างๆในบริการให้คำปรึกษาได้ดีกว่า สำหรับโรงเรียนขนาดกลางและขนาดเล็กจัดบริการให้คำปรึกษาได้ไม่แตกต่างกันนัก

4. บริการจัดวางตัวบุคคล

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล ปรากฏว่า สภาพบริการ จัดวางตัวบุคคลของโรงเรียนขนาดเล็ก ขนาดกลาง และขนาดใหญ่อยู่ในเกณฑ์เกือบพอใจได้ บริการที่โรงเรียนจัดทำน้อยมาก ได้แก่ การจัดหางานให้นักเรียนทำภายในโรงเรียน บริการที่โรงเรียนจัดทำน้อย ได้แก่ การติดต่อกับนายจ้างหรือหน่วยงานต่างๆ เพื่อหางานให้นักเรียนทำ เป็นต้น จะเห็นว่า โรงเรียนมีส่วนร่วมช่วยในการ เตรียมตัวที่จะออกไปประกอบอาชีพ ตลอดจนปลูกฝังนิสัยการทำงานให้นักเรียนก่อนเข้างาน ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับหลักสูตรและวิธีสอน เป็นส่วนใหญ่ (ลัดดา สุวรรณรัตน์, 2512 : 86) สำหรับการหางานให้นักเรียนทำนั้น น่าจะขึ้นอยู่กับทัศนคติของครูที่สอนนักเรียนมากกว่า กล่าวคือ ครูส่วนใหญ่อาจจะไม่รู้สึกว่า ครูก็เป็นผู้หนึ่งที่มีส่วนสร้างความมั่นใจให้กับนักเรียนที่จะออกไปประกอบอาชีพ นอกจากนี้กรมแรงงานได้รายงานว่า ในการดำเนินการจัดหางานให้นักเรียน นิสิต และนักศึกษา และประชาชนทั่วไปนั้น สำนักงานไม่สามารถจัดหางานให้ตรงตามตำแหน่งที่ว่างได้ เพราะผู้ที่มีสมัครมีคุณสมบัติและควาชำนาญไม่ตรงตามความต้องการของนายจ้าง นายจ้างควรเปลี่ยนทัศนคติบางอย่าง เป็นต้นว่า ยอมรับผู้มาสมัครงานที่มีฝีมือยังไม่ถึงขั้นบ้าง (ไพโรจน์ วงศ์วิภาณนท์, 2515 : 28)

เมื่อพิจารณาสภาพบริการ จัดวางตัวบุคคลในแต่ละบริการแล้ว โรงเรียนขนาดเล็ก จัดได้ดีกว่าโรงเรียนขนาดกลางและขนาดเล็ก โดยเฉพาะอย่างยิ่งบริการที่เกี่ยวข้องกับการจัดให้นักเรียนได้เลือกเป็นสมาชิกชุมนุมกิจกรรมต่างๆ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า โรงเรียนขนาดเล็กมักจะมุ่งส่งเสริมความรู้ทางวิชาการให้นักเรียน จึงพยายามจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรที่หนัก และการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร ดังกล่าวจะทำให้วันก็ต่อเมื่อการจัดให้นักเรียนได้เลือกเป็นสมาชิกชุมนุมกิจกรรมต่างๆ สำหรับบริการ จัดวางตัวบุคคลของโรงเรียนขนาดกลางและขนาดเล็กโดยเฉลี่ยแล้วไม่แตกต่างกันนัก

5. บริการติดตามผล

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล ปรากฏว่า สภาพบริการ ติดตามผลของโรงเรียนขนาดเล็ก ขนาดกลาง และขนาดใหญ่อยู่ในเกณฑ์เกือบพอใจได้ บริการที่โรงเรียนจัด

ทำน้อย ใ้แก่ การออกแบบสำรวจเพื่อทราบว่านักเรียนที่ออกจากโรงเรียนจะไปศึกษาต่อ หรือประกอบอาชีพ ณ ที่ใด และการส่งเสริมให้มัธยมศึกษาติดต่อกับโรงเรียนเป็นครั้งคราว เหตุผลที่โรงเรียนจัดบริการติดตามผลใ้อยู่ในเกณฑ์น้อย อาจเนื่องมาจากโรงเรียนบาง โรงอาจไม่มีสมรรถนะใ้เฝ้าระวังและสนับสนุนกิจกรรมด้านติดตามผล นอกจากนี้ การติดตามผล ก็อาจทำได้ยาก เพราะนักเรียนมักไม่ให้ความร่วมมือ (อ้างจาก ประมวลปัญหา เกี่ยวกับการ จัดบริการแนะแนวจากการ สอนตามครูใหญ่และอาจารย์ใหญ่โรงเรียนมัธยมศึกษาทั่วราชอาณาจักร พ.ศ. 2514) อนึ่ง หลักสูตรที่ใ้อยู่ในโรงเรียนถูกกำหนดโดยผู้บริหาร ระดับสูง โรงเรียนไม่มีส่วนร่วมในการ ศึกษาวางนโยบายปรับปรุงหลักสูตร จึงน่าจะ ทำใ้บุคลากรต่างๆในโรงเรียนยังอาจไม่เข้าใจถึงประโยชน์ของบริการนี้ แม้ใ้ว่า ข้อมูล ที่ใ้จากบริการติดตามผลสามารถนำมาปรับปรุงหลักสูตรและกระบวนการ เรียนการสอนใน โรงเรียน

การศึกษาทัศนคติของผู้บริหารระดับโรงเรียน ครูแนะแนว และครูประจำวิชา ที่มีต่อโครงการแนะแนวในโรงเรียน

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล ปรากฏว่า ผู้บริหารระดับโรงเรียน ครูแนะแนว และครู ประจำวิชาที่ทัศนคติที่ใ้ต่อโครงการแนะแนว ส่วนใหญ่เห็นว่า โครงการแนะแนวนี้น่าจะเป็น สำหรับการ เรียนการสอนในโรงเรียน และ เห็นการใ้ขยายบริการแนะแนวใน โรงเรียนออกไปใ้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น นอกจากนี้ยังเห็นว่า โรงเรียนแต่ละโรงควรมีครูแนะ แนวที่มีวุฒิทางการแนะแนวหรือจิตวิทยาอย่างหนึ่งคนมาด้าหน้าที่แนะแนวใ้มีรั้วเือง สอนน้อย ซึ่งผลการศึกษานี้สอดคล้องกับการศึกษาของแกรนท์ (1963) แมกกลาสสัน (1954) แอกรีและมาควิส (1957) ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า ผู้บริหารระดับโรงเรียน ก็ใ้ ครูแนะแนวก็ใ้ และครูประจำวิชาที่ใ้ ต่างก็ตระหนักถึงความจำเป็นของการช่วยเหลือ นักเรียนใ้สามารถเลือกวิชาเรียน เลือกอาชีพ ตลอดจนวิชาที่ใ้เหมาะสมกับตน นอกจากนี้ โครงการแนะแนวในโรงเรียนมัธยมศึกษา เป็นโครงการที่กรมสามัญศึกษามีนโยบาย ที่จะขยายใ้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น จะเห็นได้ว่า ดังจากที่กระทรวงศึกษาธิการใ้ประกาศใ้ หลักสูตร ปะโยชน์มัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2516 กรบวิชาการใ้จัดทำเอกสาร

เมื่อการศึกษาและอาชีพแจกจ่ายไปตามโรงเรียนต่างๆ เพื่อให้ครูอาจารย์มีความรู้ความเข้าใจในวิธีการจัดบริการแนะแนวในโรงเรียนมากขึ้น กวญเหตุผลเหล่านี้ น่าจะทำให้ผู้บริหารระดับโรงเรียน ครูแนะแนว และครูประจำวิชา เห็นด้วยกับโครงการแนะแนว และช่วยให้มีทัศนคติที่ดีต่อโครงการนี้ยิ่งขึ้น

เมื่อพิจารณาทัศนคติต่อโครงการแนะแนวของบุคลากรแต่ละประเภท จะเห็นว่าผู้บริหารระดับโรงเรียน และครูแนะแนวมีทัศนคติที่ดีสูงกว่าครูประจำวิชา ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า ผู้บริหารโรงเรียนเป็นหัวหน้าสถานศึกษา เป็นผู้นำในการดำเนินงานเกี่ยวกับการศึกษา ประกอบกับได้รับการอบรมเกี่ยวกับโครงการนี้มากกว่า (กองเผยแพร่การศึกษา, 2510) จึงทำให้เห็นความสำคัญของโครงการแนะแนวอยู่ในเกณฑ์สูง สำหรับครูแนะแนวนั้นมีหน้าที่รับผิดชอบโดยตรงเกี่ยวกับการจัดบริการนี้ จึงยอมเห็นความสำคัญของโครงการมากกว่าครูประจำวิชา อย่างไรก็ตาม ครูประจำวิชาที่เห็นด้วยกับโครงการแนะแนว แทร่ระดับความเห็นด้วยต่ำกว่าผู้บริหารระดับโรงเรียนและครูแนะแนว ทั้งนี้อาจเป็นเพราะครูประจำวิชาซึ่งมีความรับผิดชอบโดยตรงด้านวิชาการอาจมองเห็นว่า งานแนะแนวเป็นงานพิเศษของเธอ จึงเห็นความสำคัญน้อยกว่า อนึ่ง ครูประจำวิชาไม่เห็นด้วยกับข้อความที่ว่า โครงการแนะแนวอาจทำให้งานบางอย่างในโรงเรียนสำเร็จได้ อย่างน่าประหลาดใจ ซึ่งอาจจะชี้แจงว่า ถ้าครูส่วนใหญ่มีความรู้สึกต่อโครงการแนะแนวเช่นนี้แล้ว ก็ยากที่จะทำให้โครงการแนะแนวในโรงเรียนมีผลถึงการศึกษาต่อไปได้ เพราะความสำเร็จของโครงการขึ้นอยู่กับความร่วมมือของครูอาจารย์ทุกคน

การศึกษาเปรียบเทียบสภาพบริการแนะแนว 5 บริการ ระหว่างโรงเรียนขนาดเล็ก ขนาดกลาง และขนาดใหญ่

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล ปรากฏว่า สภาพบริการแนะแนวทั้ง 5 บริการ อันได้แก่ บริการรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับตัวเด็ก บริการเสนอแนะ บริการให้คำปรึกษา บริการจัดวางตัวบุคคล และบริการติดตามผลของโรงเรียนขนาดเล็ก ขนาดกลาง และขนาดใหญ่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งแปลไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า ผู้บริหารระดับโรงเรียน ครูแนะแนว และครูประจำวิชา ซึ่งปฏิบัติ
งานอยู่ในโรงเรียนแต่ละอาวจะมีความรู้ทางบริการแนะแนวไม่เท่ากัน จากการศึกษา
ของสมใจ พรหมศิริ พบว่ามีครูอาวภายในโรงเรียนมัธยมแบบประสมที่มีความรู้ความเข้าใจ
ใจต่อสมการ เกี่ยวกับโครงการแนะแนวของโรงเรียนเพียง 67 เปอร์เซ็นต์เท่านั้น
(สมใจ พรหมศิริ, 2510 : 24) จึงเห็นได้ว่า ครูอาวภายในโรงเรียนมัธยมศึกษาทั่วไป
ก็คงจะมีความรู้เกี่ยวกับการจัดบริการแนะแนวไม่เพียงพอ จึงทำให้การจัดบริการแนะ
แนวทั้ง 5 บริการแตกต่างกันออกไปตามความรู้ความสารถของผู้ดำเนินการ นอกจากนี้
ที่ครูประจำวิชาของโรงเรียนต่างๆมีชั่วโมงสอนแตกต่างกัน จึงทำให้ครูอาวภายใน
เหล่านี้อาจใช้เวลาช่วยทำงานแนะแนวมากหรือน้อยชั่วโมงตามเวลาที่อำนวยได้ เพราะ
ฉะนั้น จะทำให้สภาพบริการแนะแนวกันต่างๆแตกต่างกันได้ จากการเก็บการใช้เวลา
ทำงานของครูโดยทั่วไป ทองสว่าง พบว่า ครูจำนวน 85 เปอร์เซ็นต์ ต้องสอนตั้งแต่ 16
ชั่วโมงขึ้นไปต่อสัปดาห์ (ทวี ทองสว่าง, 2513 : 109) เมื่อครูต้องใช้เวลาในการ
สอนมาก ประกอบกับการขาดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการจัดบริการแนะแนวดังกล่าว
แล้ว ทำให้ครูขาดความพร้อมที่จะรวมคำปรึกษา สมใจ พรหมศิริ พบว่ามีครูอาวภายใน
โรงเรียนมัธยมแบบประสมที่ไปเคยเข้าร่วมประชุมหารือกันเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมของ
โครงการแนะแนวถึง 59 เปอร์เซ็นต์ และมีครูที่ช่วยทำงานคำนวณรวมข้อมูลเกี่ยวกับ
ตัวเล็กเพียง 16 เปอร์เซ็นต์เท่านั้น จึงเห็นว่า การร่วมงานและการประสานงาน
ระหว่างบุคลากรในการจัดบริการต่างๆยังไม่เพียงพอ จึงทำให้สภาพของบริการแนะแนว
ของโรงเรียนต่างๆยังไม่ดีเท่าที่ควรและแตกต่างกันไปตามสภาพต่างๆของผู้ดำเนินงาน
แนะแนวในโรงเรียนดังกล่าวแล้ว

นอกจากนี้ยังทำให้สภาพของบริการแนะแนวทั้ง 5 บริการ ของโรงเรียนทั้ง
สาขามากแตกต่างกัน อาจเป็นเพราะสภาพของโรงเรียนแต่ละโรงเรียน กล่าวคือ
โรงเรียนแต่ละกลุ่มมีจำนวนอาวการเรียน ห้องเรียนเฉพาะ และจำนวนครูไม่เท่ากัน
มีโรงเรียนถึง 43 เปอร์เซ็นต์ที่มีครูแนะแนวไม่พอ ซึ่งจำนวนครูแนะแนวที่ขาดอยู่ใน
โรงเรียนต่างๆว่าหนักไ้ตามเขตกว่ามากถึงนี้คือ เขตว่าเขตชั้นในขาด 3 คน ถ้าเขต

ชั้นนอก 7 คน และเขตชั้นใน 11 คน (ทวี ทองสว่าง, 2513) การที่โรงเรียนแต่ละ
 โรงเรียนมีครูประจำวิชาและครูแนะแนว ซึ่งล้วนเป็นผู้ดำเนินงานแนะแนวไม่เท่ากัน จะทำ
 ให้การบริการต่างๆได้ผลแตกต่างกันไป นอกจากนี้ ครูแนะแนวของโรงเรียนบางโรง
 มีความรู้ทางการแนะแนวบ้าง ครูบางโรงเรียนก็ไม่ได้รับการอบรมทางการแนะแนว
 เลย (อาจจากรายชื่อครูผู้ได้รับการอบรมครูแนะแนวระดับวิทยากรรุ่นที่ 1 ของกองการ
 ศึกษาและارشพ 2518) จึงทำให้การบริการต่างๆได้ไม่ดีเท่ากัน งบประมาณที่จะใช้
 ดำเนินงานแนะแนวก็เป็ปัจจัยสำคัญที่ทำให้โรงเรียนต่างๆจัดการได้แตกต่างกัน เนื่อง
 จากโรงเรียนมีขนาดไม่เท่ากัน งบประมาณที่ได้รับก็จะแตกต่างกันออกไปด้วย เมื่องบ
 ปรมาณเป็ไม่พอ การวัดซื้ออุปกรณ์ในการบริการแนะแนวจึงไปเียงงว จึงทำให้โรง
 เรียนแต่ละโรงจัดการต่างๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง บริการรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับตัวเด็ก
 และบริการสหเทศไคนอยและแตกต่างกันไปตามกำลังงบประมาณที่ปี (อาจจาก ปรมาณ
 ปัญหาเกี่ยวกับการบริการแนะแนวในโรงเรียนจากการสอบถามครูใหญ่และอาจารย์ใหญ่
 โรงเรียนมัธยมศึกษาทั่วราชอาณาจักร พ.ศ. 2514) ปัญหาอย่างหนึ่งของโรงเรียน
 ก็คือ โรงเรียนเื้อขอความร่วมมือจากสถาบัน บุคลากรและหน่วยงานในชุมชนให้เข้า
 ปรวมในการบริการแนะแนวน้อย เช่น สมใจ พรหมศิริ ได้รายงานว่า โรงเรียนเื้อ
 ได้รับความร่วมมือจากชุมชนเื้ออยู่เื้อยวราทางจิตวิทยาและสังคมสงเคราะห์เพียง 10 และ
 9 เปอร์เซ็นต์ลำดับเท่านั้น นอกจากนี้โรงเรียนบางแห่งก็ไม่มีสภามครูผู้ปกครอง
 และสมาคมศิษย์เื้อให้ความช่วยเหลือ (อาจจาก ปรมาณปัญหา เื้อขอเสนอแนะในการ
 แก้ไขการบริการแนะแนวในโรงเรียนมัธยมศึกษา) ด้วยเหตุผลต่างๆเหล่านี้ ทำให้
 โรงเรียนแต่ละโรงจัดการบริการแนะแนวกานต่างๆได้ผลแตกต่างกัน

นอกจากปัญหาที่เื้องนาจากบุคลากรที่ดำเนินงานแนะแนวในโรงเรียนและปัญหา
 สถานของโรงเรียนเองทั้งกล่าวแล้ว หน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการบริการแนะแนวใน
 โรงเรียนก็มีส่วนสำคัญที่ทำให้สภาพของบริการแนะแนวในโรงเรียนต่างๆแตกต่างกัน จะ
 เื้อได้ว่า มีโรงเรียนบางโรงเท่านั้นที่หน่วยศึกษานิเทศก์เื้องกักนาเื้อเทก็ไปอบรมการจก
 บริการแนะแนวแก่ครูที่โรงเรียน (อาจจาก บัญชีรายชื่อโรงเรียนที่หน่วยศึกษานิเทศก์

สิ่งกีดขวางที่หนักไปจนหมด) แม้แต่โรงเรียนมัธยมแบบประสมซึ่งได้ดำเนินโครงการแนะแนวมาตั้งแต่ปี พ.ศ. 2510 ก็ได้รับความช่วยเหลือเกี่ยวกับการจัดโครงการแนะแนวจากศึกษาพิเศษเพียง 37 เปอร์เซ็นต์เท่านั้น (สมใจ พรหมศิริ, 2511:23) นอกจากนี้การวิจัยพิเศษและบทความเอกสารต่างๆเกี่ยวกับการแนะแนวได้แก่โรงเรียนต่างๆก็ยังไม่ทำกันทั่วถึงกัน (อวิสิทธิ์ สุวรรณอักษร, 2517:16) และจากการสำรวจรายชื่อโรงเรียนมัธยมศึกษาที่ขอโครงการแนะแนวการศึกษาและอาชีพจากวิทยากรออกไปแนะทางศึกษาต่อและพิเศษเรื่องโครงการแนะแนวออกสถานที่แล้ว จะเห็นว่าโรงเรียนบางโรงเรียนก็ได้รับความช่วยเหลือ โรงเรียนส่วนใหญ่แทบจะไม่ได้รับความช่วยเหลือจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเลย (อ้างจาก ขาวความเคลื่อนไหวทางการแนะแนว) จากสาเหตุเหล่านี้เองที่ทำให้โรงเรียนต่างๆจัดบริการแนะแนวกันต่างๆกันไปเท่ากันและแตกต่างกันไป ถึงผลที่ได้จากการศึกษาในตาราง 11, 13, 15, 17 และ 19 ของบทที่ 3 แล้วนั่นเอง

การศึกษาเปรียบเทียบทัศนคติต่อโครงการแนะแนวระหว่างผู้บริหารระดับโรงเรียน ครูแนะแนว และครูประจำวิชา

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล ปรากฏว่า ผู้บริหารระดับโรงเรียน ครูแนะแนว และครูประจำวิชาที่ทัศนคติต่อโครงการแนะแนวแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งไม่เปิดโอกาสสมมุติฐานที่ตั้งไว้ ก็กล่าวได้ว่า ผู้บริหารระดับโรงเรียน ครูแนะแนว และครูประจำวิชา มีทัศนคติต่อโครงการแนะแนวไม่แตกต่างกัน เพราะเล็งเห็นว่าโดยทั่วไปผู้บริหารระดับโรงเรียนก็คิ ครูแนะแนวก็คิ และครูประจำวิชาก็คิ ส่วนใหญ่มีวุฒิทางการศึกษา และได้ผ่านสถาบันฝึกหัดครูมาเหมือนกัน จึงย่อมได้เรียนรู้และมีประสบการณ์เกี่ยวกับงานบริการแนะแนวมาบ้าง จึงน่าจะจะมีทัศนคติต่อโครงการแนะแนวต่างกับแค่ประการใด แต่เมื่อผลการศึกษาปรากฏออกมา เป็นตรงกันข้าม จึงสันนิษฐานว่า อาจจะเป็นเพราะผู้บริหารระดับโรงเรียนและครูแนะแนวมักเข้าร่วมประชุมสัมมนาและรับการอบรมเกี่ยวกับงานบริการแนะแนวมากกว่าครูประจำวิชา (อ้างจาก ขาวความเคลื่อนไหวทางการแนะแนว) จึงน่าจะทำให้มีความรับรู้และความเข้าใจเกี่ยวกับงานด้านนี้

มากกว่าผู้ที่ได้เรียนหรือรับการอบรมมาน้อยกว่า โดยเฉพาอย่างยิ่งกิจกรรมที่ได้รับจากการฝึกอบรมจะเสริมแรง (Reinforce) ให้ทัศนคติของบุคคลเข้มขึ้น (เจดีย์ บุรีภักดิ์, 2517 : 221) ด้วยองค์ประกอบทางความรู้และความเข้าใจอันเนื่องจากการได้เรียนรู้และการได้รับการฝึกอบรมนี้เอง จึงอาจเป็นเหตุทำให้ทัศนคติต่อโครงการแนะแนวของผู้บริหารระดับโรงเรียน ครูแนะแนว และครูประจำวิชาแตกต่างกัน

การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติต่อโครงการแนะแนวของผู้บริหารระดับโรงเรียน ครูแนะแนว และครูประจำวิชา กับคุณภาพของบริการแนะแนว 5 บริการ

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล ปรากฏว่า ทัศนคติมีความสัมพันธ์ทางบวกกับคุณภาพของบริการรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับตัวเด็ก บริการสหเพศ บริการให้คำปรึกษา บริการจัดวางตัวบุคคล และบริการติดตามผลอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้งในกลุ่มตัวอย่างผู้บริหารระดับโรงเรียน ครูแนะแนว และครูประจำวิชา แสดงว่า ทัศนคติไม่มีความสัมพันธ์กับคุณภาพของบริการแนะแนวทั้ง 5 บริการ ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมุติฐานที่ตั้งไว้ คือ ถ้าผู้บริหารระดับโรงเรียน ครูแนะแนว และครูประจำวิชา มีทัศนคติที่ดีต่อโครงการแนะแนวแล้ว ก็จะส่งผลให้คุณภาพของบริการแนะแนวทั้ง 5 บริการที่ดีด้วย ทั้งนี้เพราะว่าทัศนคติที่ดีเป็นองค์ประกอบทางค่านิยมหรือความไม่เอียงที่บุคคลจะสนับสนุนและจัดทำกิจกรรมทางการแนะแนวให้มีคุณภาพดีขึ้น ซึ่งสมมุติฐานดังกล่าว ตั้งขึ้นโดยอาศัยข้อเท็จจริงเกี่ยวกับปิตติของทัศนคติที่ว่า ทัศนคติเป็นความรู้สึกภายในที่ก่อให้เกิดแรงจูงใจในการที่จะแสดงพฤติกรรม (Shaw & Wright อ้างจาก เชิดศักดิ์ ไชวาสินธ์, 2518) แต่เมื่อผลการศึกษาปรากฏว่า ทัศนคติไม่มีความสัมพันธ์กับคุณภาพของบริการแนะแนวดังกล่าวแล้ว ข้อนี้อาจจะเนื่องมาจากเหตุ 2 ประการคือ ประการที่หนึ่ง ผู้บริหารระดับโรงเรียน ครูแนะแนว และครูประจำวิชาอาจเพียงแต่มีความรู้สึกเห็นด้วยกับโครงการแนะแนวเท่านั้น ยังไม่ถึงขั้นสนับสนุนและลงมือดำเนินการจัดบริการอย่างจริงจัง ด้วยเหตุนี้ จึงทำให้สภาพบริการแนะแนวแทบทุกบริการมีคุณภาพไม่ดีเท่าที่ควร ประการที่สองอาจมีสาเหตุมาจากมาตรการวัดทัศนคติที่ไว้วัดได้ ถึงแม้ว่าคำถามอาจจำแนกรายข้อของมาตรการวัดไว้ได้

(คุณภาพผนวก ข) แต่การวางเงื่อนไขของแบบทดสอบทั้งฉบับยังค่อนข้างต่ำ (ค่าความเชื่อมั่น = .5779) จึงเชื่อว่า ผลที่ได้จากการวัดอาจจะไม่เที่ยงตรงทีเดียวก็ได้ ประกอบกับทัศนคติเป็นความรู้สึกภายในของบุคคล ไม่ใช่พฤติกรรมโดยตรง จึงเป็นสิ่งที่วัดยาก เพราะไม่สามารถวัดได้โดยตรง (เชิดศักดิ์ โขवासินธุ์, 2518)

อย่างไรก็ตาม ผลจากการหาความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติกับคุณภาพของบริการแนะแนวจะชี้บ่งให้เห็นผลบางประการ เป็นต้นว่า ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติกับคุณภาพบริการแนะแนว 5 บริการในกลุ่มตัวอย่างครูแนะแนวมีค่าสูงกว่าในกลุ่มตัวอย่างผู้บริหารระดับโรงเรียนและครูประจำวิชา ($r = .1829, .1742, .1754, .1390, .0379$) นั้นแสดงว่า ครูแนะแนวอาจจะเป็นผู้จัดทำบริการต่างๆ มากกว่าผู้บริหารระดับโรงเรียนและครูประจำวิชาก็เป็นได้ ส่วนค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติของครูประจำวิชากับคุณภาพของบริการแนะแนวทั้ง 5 บริการมีค่าต่ำที่สุด ($r = .0885, .0419, .0849, .0007, .0201$) นั้นแสดงว่า ครูประจำวิชาอาจจะเป็นผู้จัดทำบริการต่างๆ น้อยกว่าบุคลากรอื่น นอกจากนี้ ยังแสดงให้เห็นว่า ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติของผู้บริหารระดับโรงเรียนกับคุณภาพของบริการติดตามผลมีค่าถึง .3134 ซึ่งเป็นค่าที่ใกล้เคียงกับค่ามีนัยสำคัญทางสถิติ (ถ้ามีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ของค่า r ที่ D.F. 17 มีค่า .4560) นั้นแสดงว่า ผู้บริหารระดับโรงเรียน คงจะเห็นความสำคัญของการบริการนี้ เพราะผู้บริหาร เป็นผู้ได้รับประโยชน์โดยตรงจากบริการติดตามผล กล่าวคือ ผู้บริหารจะนำข้อมูลที่ได้จากบริการติดตามผลมาปรับปรุงหลักสูตร ตลอดจนไปแจ้งการให้มาต่างๆ ในการเตรียมตัวนักเรียนให้เข้าตรง กับสภาพความเป็นจริงต่อไป (Spalding, 1964 : 357)

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะสำหรับบุคคลและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการแนะแนว

1. จากการศึกษาพบว่า ผู้บริหารระดับโรงเรียน ครูแนะแนว และครูประจำวิชา มีทัศนคติที่ดีต่อโครงการแนะแนว แต่สภาพของบริการแนะแนวทั้ง 5 บริการโดยเฉลี่ยแล้วยังอยู่ในเกณฑ์พอใช้ได้ ดังนั้นบุคลากรดังกล่าวควรที่จะหันมาสนใจและร่วมมือกับ

ปรับปรุงโครงการแนะแนวอย่างจริงจัง ทั้งนี้เพราะว่า โครงการแนะแนวเป็นองค์ประกอบที่สำคัญยิ่งในการที่จะดำเนินงานในโรงเรียนมัธยมศึกษาที่ใช้หลักสูตรกว้างๆ ให้ประสบผลสำเร็จด้วยดี

2. เนื่องจากสภาพบริการแนะแนวในโรงเรียนมัธยมศึกษาสังกัดทางการการปรับปรุงอีกมาก สถาบันที่รับผิดชอบในการผลิตแนะแนวจะควรร่วมมือกับหน่วยงานที่รับผิดชอบในการส่งเสริมโครงการแนะแนวในโรงเรียนมัธยมศึกษา โดยการวัดผลวิทยากรไปช่วยปรับปรุงโครงการแนะแนวตามโรงเรียนต่างๆ ทั้งนี้เพื่อสถาบันที่ผลิตแนะแนวจะได้รู้สภาพที่แท้จริงของบริการแนะแนวในโรงเรียน และจะได้นำข้อมูลเหล่านั้นมาเป็นแนวทางในการผลิตครูแนะแนวที่มีประสิทธิภาพ เพื่อไปทำงานแนะแนวในโรงเรียน

3. ศึกษาให้ทะลุถึงฝ่ายแนะแนวของกรมสามัญศึกษาและวิทยากร จากกองแนะแนวการศึกษาและอาชีพ กรมวิชาการ ซึ่งเป็นองค์กรที่เกี่ยวข้องโดยตรงกับการปรับปรุงโครงการแนะแนวในโรงเรียน ควรออกไปให้ความรู้และแนะนำเกี่ยวกับการปฏิบัติงานแนะแนวแก่ครูประจำการตามโรงเรียนต่างๆ เป็นประจำ เพราะว่าบุคลากรในโรงเรียนมีทัศนคติต่อโครงการแนะแนวไม่ค่อยดี แต่อาจหาความรู้ความชำนาญได้ นอกจากนั้นหน่วยงานที่เกี่ยวข้องดังกล่าวกควรจัดสัมมนาครูแนะแนวและครูประจำการ เป็นครั้งคราว เพื่อให้นักวิชาการดังกล่าวมีความตื่นตัวที่จะปรับปรุงงานแนะแนวในโรงเรียนอย่างจริงจัง

4. จากการศึกษาเรื่องทัศนคติต่อโครงการแนะแนว พบว่าผู้บริหารระดับโรงเรียน ครูแนะแนว และครูประจำการมีทัศนคติต่อโครงการแนะแนวแตกต่างกัน ดังนั้น เพื่อให้การดำเนินงานแนะแนวในโรงเรียนได้ผลดี โรงเรียนจึงควรจัดตั้งคณะกรรมการดำเนินงานแนะแนวขึ้นในโรงเรียน เพื่อประสานงานระหว่างครูอาจารย์และเจ้าหน้าที่แนะแนว

ข้อเสนอแนะสำหรับการศึกษาก่อนต่อไป

1. ควร เพิ่มกลุ่มตัวอย่างนักเรียนเข้าไป ในการศึกษารั้งต่อไปด้วย เพื่อจะได้ ข้อมูลที่แท้จริงเกี่ยวกับผู้รับบริการแนะแนว ซึ่งจะทำให้การศึกษามีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น
2. ในการศึกษา เกี่ยวกับทัศนคติต่อโครงการแนะแนวในครั้งต่อไป ควรจะได้ ปรับปรุงข้อความเป็นมาตราวัดทัศนคติให้กระชับรัดกุม และชัดเจนยิ่งขึ้น เพื่อให้มาตราวัดนี้มีความเที่ยงตรงและความเชื่อมั่นสูงขึ้น อันจะทำให้ผลการวัดเที่ยงตรงยิ่งขึ้น

-
บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

เจดีย์ว บุรีภักดิ์ "จิตวิทยาสังคม" จิตวิทยาสังคม สำนักวิจัยสถาบันพัฒนาบริหารศาสตร์ โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์ หน้า 201 - 236.

✓ เชิดศักดิ์ โจวสินธุ์ "การวัดทัศนคติ" เอกสารประกอบการเรียนวิชาการทดสอบเพื่อการแนะแนว โรเนียว 4 หน้า.

ดวงเดือน พิศาลบุตร "ประมวลปัญหาเกี่ยวกับการจัดบริการแนะแนวในโรงเรียนรวบรวมจากแบบสอบถามครูใหญ่และอาจารย์ใหญ่โรงเรียนมัธยมศึกษาทั่วราชอาณาจักร พ.ศ. 2514" การแนะแนว 2515 หน้า 182 - 185.

ทศพร ประเสริฐสุข การศึกษาสภาพการให้บริการนิสิตของวิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร พระนคร และผลศึกษา ปรินญาภิพนธ์ กศ.ม. วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร 2517, 77 หน้า.

ทวี ทองสว่าง การศึกษาสถานภาพ การใช้อาคารสถานที่และกำลังครูของโรงเรียนรัฐบาล ในจังหวัดพระนคร - ธนบุรี 2513 ปรินญาภิพนธ์ กศ.ม. วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร 2514, 208 หน้า.

นรา บุณรัตน์ พฤติกรรมการสอนและการจูงใจและคำแนะนำระหว่างครูกับนักเรียน ปรินญาภิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ 2518, 61 หน้า.

แนะแนวการศึกษาและอาชีพ, กอง กรมวิชาการ การอบรมครูแนะแนวที่ 1 2518 ไม่ปรากฏหน้า.

เผยแพร่การศึกษา, กอง กระทรวงศึกษาธิการ การประชุมครูใหญ่และอาจารย์ใหญ่โรงเรียนมัธยมศึกษาส่วนกลาง เรื่องบริการแนะแนวในโรงเรียน 2510, 129 หน้า.

ไพบูลย์ ช่างเรือน ลักษณะสังคมไทยและการปกครองของไทย ไพบูลย์พัฒนาพานิช
2514, 196 หน้า.

~ ไพบูลย์ อินทวิชา หลักและวิธีวัดเจตนคติ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ
2517, 317 หน้า.

ไพโรจน์ วงศ์วิภานนท์ "การศึกษาและข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการบริการวิชาการของ
รัฐในประเทศไทย" กำลังและแรงงานสัมพันธ์ในอุตสาหกรรมไทย กุรุสภา
2515 หน้า 23 - 31.

รัตนา กิริพานิช "การวัดแนวโน้มเข้าสู่ส่วนกลาง" เอกสารการอบรมการวิจัยรุ่นที่ 1
สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ 2517 หน้า 11/1 - 7.

~ ล้วน สายยง และ อังคนา ตันศิริตานนท์ สถิติวิทยาทางการศึกษา วัฒนาพานิช
2515, 280 หน้า.

ลัดดา สุวรรณรัตน์ แรงจูงใจในการศึกษาวิชาชีพและความมั่นใจที่จะออกไปประกอบ
อาชีพของนักเรียนในโรงเรียนประเภทการช่างอุตสาหกรรม ปรินิพนธ์
กค.ม. วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร 2512, 117 หน้า.

วิรัช กุมุทมาศ "การประเมินผลการจัดบริการแนะแนว กิจกรรมเสริมหลักสูตร และ
สวัสดิการในโรงเรียนและวิทยาลัยต่างโครงการ เงินกู้เพื่อพัฒนาอาชีวศึกษา
พ.ศ. 2508" บทกถาของงานวิจัยการศึกษาของกระทรวงศึกษาธิการ โรงพิมพ์
กุรุสภา 2513, 194 หน้า.

วิรัช วิเชียรโชติ "เครื่องมือสำหรับการวิจัย" เอกสารการอบรมการวิจัยรุ่นที่ 1
สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ 2517 หน้า 7/1 - 7.

กรัตย์ คำวิเศษ การศึกษาสภาพการณ์ให้บริการนิสิตของวิทยาลัยวิชาการศึกษาพิเศษโลก
และมหาวิทยาลัย ปรินิพนธ์ กค.บ. วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร
2517, 96 หน้า.

ศึกษาธิการ, กระทรวง แผนพัฒนาการศึกษาฉบับที่ 3 2515 - 2519 โรงพิมพ์การ
ศาสนา 2515, 804 หน้า.

ศึกษานิเทศก์, หน่วย กรมสามัญศึกษา บัญชีรายชื่อโรงเรียนที่หน่วยศึกษานิเทศก์ส่ง
ศึกษานิเทศก์ไปอบรม โร เนียว.

สภาการศึกษาแห่งชาติ, สำนักงาน แผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติ ฉบับที่ 3 พ.ศ. 2515
- 2519 สำนักนายกรัฐมนตรี 2515, 144 หน้า.

สมทรง สุวรรณเลิศ และคนอื่นๆ "การทดสอบแบบปรนัยวิชาภาษาไทย" วารสารชมรม
นักจิตวิทยาคลินิก 3 : 7 - 32 สิงหาคม 2515.

สมใจ พรมศิริ ทัศนคติของครู - อาจารย์โรงเรียนมัธยมแบบประสมสี่แห่งที่มีต่อการ
การแนะแนวของโรงเรียน ปริญญาโท กศ.ม. วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประ
สานมิตร 2511, 84 หน้า.

สวัสดิ์ สุวรรณอักษร "ข่าวความเคลื่อนไหวทางการแนะแนว" ขว้แนะแนว (นาม
แฝง) วารสารแนะแนว 28 : 70 - 71 สิงหาคม - กันยายน 2516.

สวัสดิ์ สุวรรณอักษร "บทบาทของกองเผยแพร่การศึกษากับการดำเนินงานแนะแนว"
วารสารแนะแนว 8 : 11 - 37 ตุลาคม - ธันวาคม 2516.

สวัสดิ์ สุวรรณอักษร "ประมวลปัญหาและข้อเสนอแนะในการแก้ไขการจกบริการแนะ
แนวในโรงเรียนมัธยมศึกษา" ขว้แนะแนว (นามแฝง) วารสารแนะแนว
14 : 50 - 72 กรกฎาคม - กันยายน 2513.

สากร เข้มทอง การศึกษาสภาพการให้บริการนิสิตของวิทยาลัยวิชาการศึกษาปทุมวัน
บางแสน และสงขลา ปริญญาโท กศ.ม. วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสาน
มิตร 2517, 98 หน้า.

ศาลีวรรณ เลาคีรานนท์ ทัศนคติของนิสิตวิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร ปี พ.ศ.
2510 ที่มีต่อการแนะแนวของวิทยาลัย ปริญาโท ภาควิชา
การศึกษา ประสานมิตร 2511, 71 หน้า.

แฉ็ค, เรย์มอนด์ เอ็น และ อัมมา โซติกเสกซ์ การให้คำปรึกษาทางอาชีพในระดับ
มัธยมศึกษา ไทยวัฒนาพานิช 2509, 102 หน้า.

Merco, Nathan E., and Harquis, Benjamin, "Counseling in the Secondary Schools of Tennessee", The Personnel and Guidance Journal 36 : 279 - 281, December, 1957.

Albert, Gerald, 'A Survey of College Counseling Facilities', The Personnel and Guidance Journal 46 : 5.0 - 5.3, February, 1968.

Allen, Dale M., 'An Analysis of the Guidance Organizational Services in the Commissioned Internediation Schools of Indiana', in the Thesis abstracts Series 7 : pp. 15 - 21, edited by School of Education, Indiana University, Bloomington, Indiana, 1954.

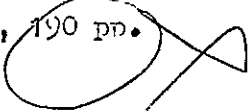
Durgin, Rodneyayne, 'A Model for Managing Career Guidance Programs in Secondary Schools of Ohio', Dissertation abstracts 35 : 2674-4 - 75-4, November, 1974.

Edwards, Allen L., Experimental Design in Psychology Research, Harcourt and Company, Inc., New York, 1968, 466 pp.

Ferguson, George M., Statistical analysis in Psychology and Education, McGraw-Hill Book Company, New York, 1966, 446 pp.

Garrett, Henry J., and Goodworth, R. S., Statistics in Psychology and Education, Longmans, Green and Co., New York, 1958, 478 pp.

Gibson, Robert L., "Teacher Opinions of High School Guidance Programs", The Personnel and Guidance Journal, 154 : 416 - 421, December, 1965.

- Grande, Peter P., 'Attitudes of Counselors and Disadvantaged Students Toward School Guidance', The Personnel and Guidance Journal, 46 : 889 - 892, May, 1968.
- Hatch, Raymond H., and Steffler, Buford, Administration of Guidance Service, Englewood, Cliffs, N. J., Prentice-Hall, 1958, 499 pp.
- Landquist, E. F., Design and Analysis of Experiments in Psychology and Education, Houghton Mifflin Company, Boston, 1956, 393 pp.
- Lloyd-Jones, Esther M., Social and Cultural Foundations of Guidance, Holt, Rinehart and Winston, Inc., New York, 1968, 643 pp.
- McGlasson, Maurice A., "An Analysis of Guidance Organization and Services in the Commissioned Junior High School of Indiana", Thesis Abstracts Series 5, Studied in Education, 1954, pp. 113 - 119.
- Miller, Carroll H., Guidance Services, Harper & Row Publishers, New York, 1965, 418 pp.
- Reober, Edward C., also, Garry R., and Smith, Glenn J., A Strategy for Guidance, Collier-Macmillan Limited, London, 1969, 293 pp.
- Robinfield, William A., "An Appraisal of Guidance Services of the Newark Secondary School through a Follow - up Study of Selected School Leavers", Dissertation Abstracts 21 : 1101-A, November, 1960.
- Rottschaefer, Bruce Wilson, "The Nature and Scope of Guidance Services in the Secondary Schools Affiliated with the National Union of Christian Schools", Dissertation Abstracts 33 : 1448-A, October, 1972.
- Spalding, Willard B., Guidance Services in the Modern School, Harcourt, Brace & World, Inc., New York, 1964, 515 pp.
- Winer, B. J., Statistical Principles in Experimental Design, McGraw-Hill Book Company, 1971, 190 pp.
-

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก.

แบบสอบถาม

แบบสอบถามเพื่อหาข้อมูลเกี่ยวกับสภาพบริการแนะแนวในโรงเรียน
และทัศนคติต่อโครงการแนะแนวในโรงเรียน

ตอนที่ 1

รายละเอียดส่วนตัว

โปรดตอบแบบสอบถามโดยการกาเครื่องหมาย ✓ ลงใน ☐ หรือเติมคำใน
ช่องว่าง

1. ชื่อโรงเรียน _____

2. จำนวนนักเรียนในโรงเรียนของท่าน

☐ ต่ำกว่า 1,500 คน

☐ 1,500 – 2,000 คน

☐ 2,000 คนขึ้นไป

3. ตำแหน่งราชการของท่านในปัจจุบัน

☐ ครูใหญ่ อาจารย์ใหญ่ หรือผู้อำนวยการโรงเรียน

☐ ครูแนะแนว

☐ ครูประจำวิชา

4. ถ้าเป็นครูประจำวิชา ท่านสอนในหมวดวิชาใด

☐ ภาษาไทย

☐ ภาษาอังกฤษ

☐ คณิตศาสตร์

☐ วิทยาศาสตร์

☐ สังคมศึกษา

☐ พลานามัย

☐ ศิลปศึกษา

☐ ศิลปปฏิบัติ

ตอนที่ 2

คำชี้แจงและตัวอย่างในการตอบแบบสอบถาม

รายการในแบบสอบถามต่อไปนี้ เป็นข้อความเกี่ยวกับการให้บริการแนะแนวที่โรงเรียนพึงจัดขึ้นเพื่อนักเรียน โดยถือว่าเป็นส่วนหนึ่งของการให้การศึกษาแก่นักเรียนอย่างสมบูรณ์ โปรดอ่านข้อความแต่ละข้อแล้วชี้แจงว่า โรงเรียนของท่านในขณะนี้ได้ให้บริการนั้นแก่นักเรียนอยู่ในระดับใด แล้วกาเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ท่านพิจารณาแล้วว่า เหมาะสมกับสภาพความเป็นจริงมากที่สุด

ตัวอย่าง ท่านเห็นว่าข้อความต่อไปนี้ เป็นจริงเพียงใด

1. การประณามโทษช่วยให้นักเรียนไม่ใคร่รู้จักโรงเรียนในค่านางๆเร็วขึ้น
2. โดยทั่วไปโรงเรียนจัดกิจกรรมพิเศษให้กับนักเรียนทุกชั้น

มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด	ไม่มีเลย
	✓				
				✓	

ความหมายของมาตราส่วน

มากที่สุด	หมายถึง	บริการ เช่นนั้นในโรงเรียน	จัดได้ดีมาก
มาก	หมายถึง	บริการ เช่นนั้นในโรงเรียน	จัดได้ดี
ปานกลาง	หมายถึง	บริการ เช่นนั้นในโรงเรียน	จัดได้พอใช้
น้อย	หมายถึง	บริการ เช่นนั้นในโรงเรียน	จัดได้เกือบพอใช้
น้อยที่สุด	หมายถึง	บริการ เช่นนั้นในโรงเรียน	จัดได้ยังไม่ดี
ไม่มีเลย	หมายถึง	ไม่มีการ จัดบริการ เช่นนั้นเลยในโรงเรียน	

ตอนที่ 3

สภาพของบริการแนะแนวในโรงเรียน

ท่านเห็นว่าสภาพการให้บริการแนะแนวต่อไปนี้ในโรงเรียนของท่านเป็นอย่างไร

	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด	ไม่มีเลย
1. การประเมินเทคนิคนักเรียนใหม่						
2. การจัดประชุมนักเรียนเพื่อชี้แจงเกี่ยวกับบริการแนะแนวที่จัดให้นักเรียน						
3. การจัดทำและแจกเอกสารคู่มือนักเรียน						
4. การชี้แจงให้นักเรียนทราบถึงขอบเขต ลักษณะวิชา และการวัดผลของวิชาที่เรียน						
5. การช่วยนักเรียนในการเลือกวิชาเรียน						
6. การเลือกนักเรียนที่เรียนอ่อนหรือเรียนช้าให้เข้าชั้นเรียนพิเศษ						
7. การช่วยนักเรียนในการวางแผนการเรียนต่อ						
8. การเลือกนักเรียนที่มีความสามารถสูงให้เข้าชั้นเรียนพิเศษ						
* 9. การจัดบันทึกพฤติกรรมที่น่าสังเกตของนักเรียน						
10. การบันทึกผลการเรียนของนักเรียน						
11. การบันทึกประวัติสุขภาพของนักเรียน						
12. การบันทึกเกี่ยวกับน้ำหนักและส่วนสูงของนักเรียน						
13. การบันทึกเกี่ยวกับเกียรติคุณ รางวัล และกิจกรรมดีเด่นของนักเรียน						

	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด	ไม่มีเลย
14. การบันทึกเกี่ยวกับวินัยของนักเรียน						
15. การบันทึกวันลา ขากเรียน และเหตุผลในการลาออกจากโรงเรียน						
16. การจัดทမ်းเป็นสะสมสำหรับนักเรียนทุกคน						
× 17. การให้ความรู้เรื่องวิธีเพิ่มพูนประสิทธิภาพในการเรียน						
18. การให้ความรู้เรื่องเกี่ยวกับการเข้าสังคมและการคบเพื่อน						
19. การให้ความรู้เรื่องเพศศึกษา						
✓ 20. การแนะนำเกี่ยวกับเรื่องความประพฤติและมารยาท						
21. การให้ความรู้เรื่องเศรษฐกิจในชีวิตประจำวัน						
✓ 22. การติดต่อกับนายจ้างหรือหน่วยงานต่างๆในชุมชนเพื่อหางานให้นักเรียนทำ						
23. การจัดหางานให้นักเรียนทำภายในโรงเรียนโดยจ่ายค่าจ้างเป็นพิเศษ						
24. การแนะนำให้นักเรียนรู้จักวิธีสมัครงาน						
25. การช่วยหางานให้นักเรียนทำนอกเวลาเรียนหรือในฤดูร้อน						
25. การจัดให้นักเรียนได้เลือกเป็นสมาชิกชุมนุมกิจกรรมต่างๆตามความถนัดหรือความสนใจ						

	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด	ไม่มีเลย
27. การแนะนำให้นักเรียนใช้เวลาว่างได้เป็นประโยชน์						
28. การจัดทัศนศึกษาให้นักเรียนชมสถาบันการศึกษาต่างๆ						
29. การจัดทัศนศึกษาให้นักเรียนชมโรงงานหรือหน่วยงานฝึกฝนอาชีพต่างๆ						
30. การให้ความรู้เกี่ยวกับการสร้างความสัมพันธ์ที่ดีในครอบครัว						
31. การให้ความรู้เกี่ยวกับการปรับปรุงบุคลิกภาพของตน						
32. การสำรวจปัญหาของนักเรียนที่ต้องการความช่วยเหลือ						
33. การสำรวจสภาพการปรับตัวของนักเรียนโดยวิธีสังเกต						
34. การสำรวจสภาพหรือลักษณะนิสัยของนักเรียนควมมาตราส่วนประมาณค่า						
35. การเก็บหาความถนัด ความสามารถของนักเรียนด้วยวิธีการทดสอบ						
36. การให้นักเรียนเขียนอัตชีวประวัติ						
37. การให้นักเรียนเขียนบันทึกประจำวัน						
38. การสำรวจปัญหาต่างๆของนักเรียนเพื่อให้คำปรึกษา						

	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด	ไม่มีเลย
39. การให้คำปรึกษานักเรียนที่มีปัญหาเรื่องความประพฤติ						
40. การให้คำปรึกษานักเรียนที่มีปัญหาทางอารมณ์						
41. การให้คำปรึกษานักเรียนที่สอบตก						
42. การให้คำปรึกษานักเรียนบางคนที่มีปัญหาทางการเรียน						
43. การแนะนำให้ให้นักเรียนรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับอาชีพที่ตนสนใจ						
44. การแนะนำให้นักเรียนสมัครรายการทางโทรทัศน์ ฟังวิทยุ และอ่านหนังสือพิมพ์ในเรื่องเกี่ยวกับอาชีพ						
45. การจัดค่ายประกาศเพื่อให้ข่าวสารและรายละเอียดต่างๆเกี่ยวกับการศึกษาต่อและอาชีพ						
46. การจัดฉายภาพยนตร์เพื่อส่งเสริมความรู้ นอกเหนือจากเรียน						
47. การจัดให้มีการทดสอบทางจิตวิทยา เพื่อประกอบการให้คำปรึกษา						
48. การจัดให้มีรูปแบบงานทำหน้าที่ให้คำปรึกษาโดยเฉพาะ						
49. การจัดให้มีห้องให้คำปรึกษาโดยเฉพาะ						
50. การเชิญวิทยากรมาให้ความรู้เป็นแนวทางศึกษาต่อ						

ตอนที่ 4

ทัศนคติต่อโครงการแนะแนวในโรงเรียน

ท่านเห็นด้วยในเรื่องต่อไปนี้เพียงใด โปรดกาเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่าง
หลังข้อความ

	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่ แน่ใจ	ไม่ เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง
1. ยังไม่มีความจำเป็นที่จะจัดโครงการแนะแนวในโรงเรียน					
2. ครูแนะแนวแย่งหน้าที่การให้คำปรึกษาแก่นักเรียนไปจากครูประจำชั้นซึ่งสามารถทำหน้าที่นี้ได้					
3. การแสดงความคิดเห็นและการแปลความหมายในเหตุการณ์ต่างๆของผู้ทำการทางแนะแนวเป็นที่น่าเชื่อถือได้					
4. โรงเรียนเสียงบประมาณไปในการจัดโครงการแนะแนวโดยไม่ก่อให้เกิดประโยชน์แก่แผนที่จะบ้างประมาณนั้นไปส่งเสริมการพยาบาลได้เพียงพอ					
5. ผู้ทำการทางการแนะแนวมักจะให้คำแนะนำมากกว่าการให้คำปรึกษา					
6. การเลิกโครงการแนะแนว อาจทำให้นักเรียนเกิดปัญหาในการปรับตัว และยากที่จะแก้ปัญหาเหล่านั้น					

	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไป แน่ใจ	ไป เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง
7. ครูที่ทำหน้าที่เกี่ยวกับบริการแนะแนว ในโรงเรียนการปฐวีทางการแนะแนว หรือจิตวิทยา					
8. การแนะแนวทำให้เด็กเรียนเกิดความ ยุ่งยากในการตัดสินใจด้วยตัวเอง					
9. โครงการแนะแนวในโรงเรียนเป็น หน่วยงานที่ขึ้นซ้อนหน่วยงานอื่น					
10. นักเรียนระดับมัธยมศึกษาขึ้นไปมีความ พร้อมที่จะรับบริการต่างๆจากบริการ แนะแนวของโรงเรียน					
11. โครงการแนะแนวอาจทำได้งานบาง อย่างในโรงเรียนสำเร็จได้อย่างน่า ประทับใจ					
12. โครงการแนะแนวในโรงเรียนนิยมกัน เป็นครั้งแรก อีก 2 - 3 ปีก็คงจะ ล้าสมัยไป					
13. กล่าวโดยสรุปแล้ว โครงการแนะแนว มีความจำเป็นสำหรับขบวนการเรียน การสอนในโรงเรียน					
14. โรงเรียนแต่ละโรงเรียนมีครูแนะแนวที่มี ชั่วโมงสอนน้อยชั่วโมงอย่างน้อยหนึ่งคน					

	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไป แน่ใจ	ไม่ เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง
15. โรงเรียนจะจัดโครงการแนะแนว ไม่ได้ ถ้าอุปกรณ์และเครื่องอำนวยความสะดวก ครบครันมีไม่เพียงพอ					
16. นักเรียนยังมีความบกพร่องเชิงเหตุผลไป คือ จึงควรอาศัยความช่วยเหลือจาก ผู้อื่นในการแก้ปัญหา					
17. เราควรจะขยายบริการแนะแนวใน โรงเรียนออกไปให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น					
18. นักเรียนย่อมมีศักดิ์ศรีและความสา ารถประจำตัว ถึงอย่างไร เขาก็จะ สามารถช่วยตัวเองได้					
19. โครงการแนะแนวไม่ได้กำหนดไว้ อย่างแน่นอนตายตัว เป็นโครงการ ที่ยืดหยุ่นได้					
20. โรงเรียนยังไม่ควรจัดบริการแนะ แนว ถ้าคิดว่านักเรียนทุกคนยังไม่ม ีปัญหาอะไร					

ภาคผนวก ข.

กาอ่านหาจำแนกเป็นรายข้อของแบบสอบถามสภาพบริการแนะแนวในโรงเรียน
และทัศนคติต่อโครงการแนะแนวในโรงเรียน

ก่าอำนากจ่าแนก เป็รายข้อของแบบสอบตามสภาพปรกการแนะแนวโนร งเรีบน

ข้อที่	ก่าอำนากจ่าแนก	ข้อที่	ก่าอำนากจ่าแนก	ข้อที่	ก่าอำนากจ่าแนก
1	2.2331	20	1.9633	39	2.2524
2	1.7403	21	4.0669	40	1.6857
3	2.0610	22	3.1225	41	1.8286
4	3.1975	23	3.0439	42	2.6551
5	4.0114	24	1.9662	43	1.9053
6	1.7562	25	1.7100	44	1.6627
7	1.9036	26	2.8644	45	2.1691
8	2.4095	27	2.7302	46	2.3693
9	4.1881	28	5.1731	47	2.7112
10	2.1136	29	1.2203	48	5.6184
11	2.1874	30	1.8245	49	4.1752
12	1.8313	31	1.7647	50	1.9605
13	1.8604	32	3.2252	51	2.8122
14	1.7212	33	4.3391	52	1.7573
15	5.3192	34	3.5543	53	3.0836
16	2.1062	35	2.0225	54	1.9602
17	3.0462	36	2.1648	55	2.3209
18	1.7165	37	1.7709		
19	1.8003	38	2.9723		

ค่าอำนาจจำแนก เป็นรายวัดของแบบสอบถามวัดทัศนคติต่อโครงการแนะแนว

	ข้อที่	ค่าอำนาจจำแนก	ข้อที่	ค่าอำนาจจำแนก
	1	2.9073	11	5.2129
	2	5.3198	12	2.2423
	3	1.7631	13	1.7199
	4	2.7054	14	1.7092
	5	1.7934	15	2.2444
	6	1.8224	16	1.7795
	7	1.7023	17	1.8870
	8	4.0392	18	3.1976
	9	4.0885	19	1.9223
	10	2.0801	20	2.5543